
கல்கி
KALKI
30
காசு
20-5-1962

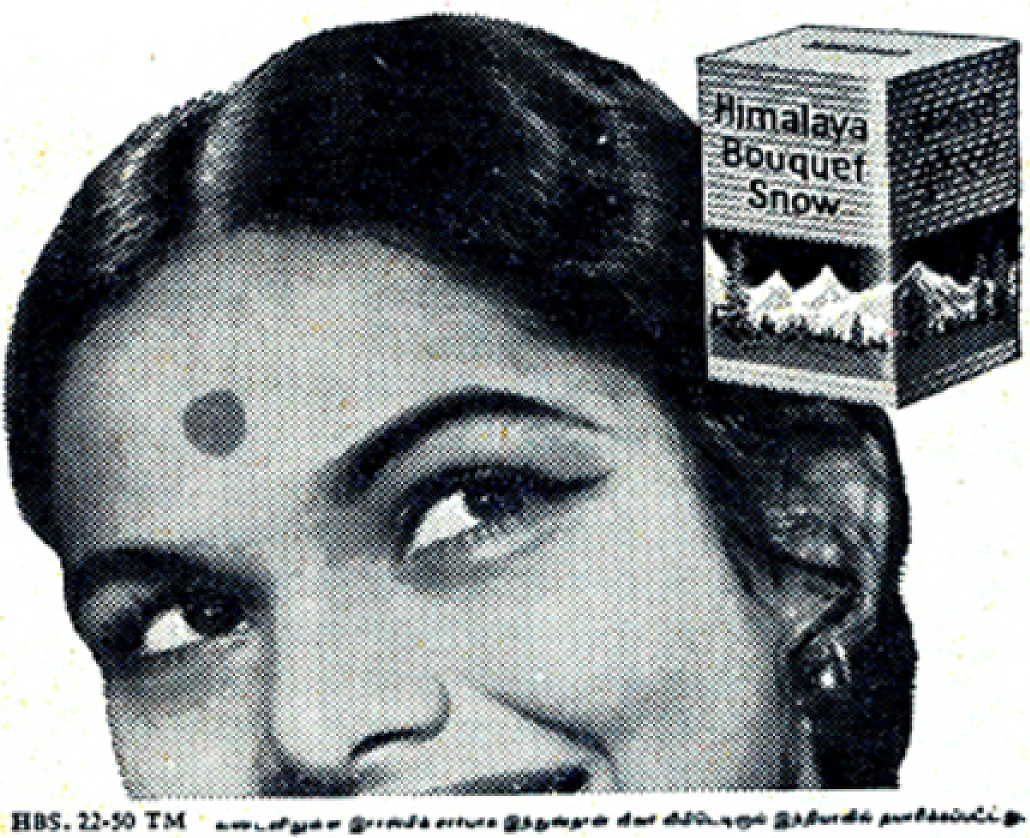
வாடாத இளமையழகு

வாராதோ விரலசைந்தால்!

மேனி யெழிலைப் பராமரிப்பதே உங்களுக்கழகு! இளமை மாறாத மெருகுடன் மிளிர ஹிமாலயா புக்கே ஸ்நோ உபயோகியுங்கள். சோர்வுற்று வரண்ட சருமங்கூட துளிர்த்தெழும் புதுமலர்ச்சியோடு தளதளப்புடன் விளங்கக் காண்பீர்கள். வெயில், புழுதிக் காற்று ஆகியவற்றிலிருந்து மேனி யெழிலைக் காப்பதோடு, முகப்பருக்களும், கருக்கல்களும் வராமல் தடுக்கிறது ஹிமாலயா புக்கே ஸ்நோ. உங்கள் மேனியெழிலுக்குத் தக்க பராமரிப்பு அளியுங்கள். இளமை மாறாத அழகைக் கொஞ்சியழைப்பது....

ஹிமாலயா புக்கே ஸ்நோ

HBS. 22-30 TM

சுபகிருது, வைகாசி 7

கல்கி

மே. 20, 1962

பொருளடக்கம்

''கல்கி''யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்களே; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

மலர் 21 | தமிழ்த்திரு நாடுதன்னைப்—பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா — பாரதியார் | இதழ் 42

"அதற்கென்ன சந்தேகம்?"

"சோஷலிஸம் சோஷலிஸம்" என்று காங்கிரஸ் கிளிப்பிள்ளைகள் யாவும் கோஷ்டி கானம் செய்கின்றன. "சோஷலிஸம், சோஷலிஸம் என்கிறீர்களே, அது என்ன? அது எப்படி ஏழைமையைப் போக்கடிக்கும்? கொஞ்சம் எடுத்துக் காட்டுங்கள்!" என்று இந்தக் கிளிப்பிள்ளைகளைக் கேளுங்கள். ஒரு விடையும் கிடைக்காது. இந்தக் குட்டிக் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு சோஷலிஸ மந்திரோபதேசம் செய்துள்ள நல்லவர்களும் விடை கூற முடியாது.

"சோஷலிஸம் என்று பெயர் கொடுத்தாலும், வேறென்ன பெயர் சொல்லி அழைத்தாலும், வறுமையை வேரோடு வீழ்த்த என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள்? 'மறைமுக வரிகள்' என்ற ஏமாற்றுப் பெயரில் சாமானிய மக்கள் உபயோகிக்கும் பண்டங்களுக்கு வரி விதிப்பது அவர்களுடைய வறுமையைக் குறைக்குமா? சர்க்கார் செலவை அதிகரித்துக் கண்மூடித்தனமாகச் செலாவணி நோட்டுக்கள் அச்சிட்டுப் பணவீக்கம் உண்டாக்கி எல்லாப் பண்டங்களின் விலையையும் ஏற்றியிருப்பது ஏழைகளுக்கு அநுகூலமா? மக்களின் உடனடித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவோ, சிறிய அளவில் அவர்கள் முதலீடு செய்யவோ உதவாத அந்நியக் கடன்களின் பாரத்தை ஏழைகளின் மீது சுமத்துவது அவர்களின் நன்மைக்கா? புதுப் புது வரிகள் போடுவதும், சர்க்கார் அச்சுக்கூடத்தில் நோட்டுக்கள் அச்சடிப்பதும், வெளி நாட்டுக் கடன்களும் தவிர அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கை வேறென்ன இருக்கிறது? 'ஏழைகளின் நிலையை உயர்த்தச் சோஷலிஸம் ஒன்றே வழி' என்பதில் என்ன பொருள் இருக்கிறது?" என்று கேளுங்கள்.

சோஷலிஸத்தின் பலவகை மோஸ்தர்களில் எதுவானாலும் சரி, இந்தக் கேள்விகளுக்கு உரிய விடை தராவிட்டால் அந்தக் கொள்கை நமக்கு வேண்டவே வேண்டாம். ஆகாசக் கோட்டைகளைக் கண்டு சந்தோஷப்படுகிறவர்கள் வேண்டுமானால் சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தைப் பிடித்து வைத்துக் கொள்ளட்டும்.

"பணக்காரர்களுக்கு வரி போடுவோம்; அந்த வரிப் பணத்தையெல்லாம் ஏழைகளுக்குச் செலவிடுவோம்" என்று சொல்கிறார்கள் நம்முடைய சோஷலிஸ பண்டிதர்கள். உண்மையில், பணக்காரர்களுக்குப் போடும் வரிகளை அவர்களா செலுத்துகிறார்கள்? எல்லா வரிகளையும் விலை உயர்வு என்ற பெயரில் ஏழை எளியவர்கள்தாம் கட்டுகிறார்கள். இனிமேல் பெயரளவுக்குக் கூடப் பணக்காரர்கள் மீது நேர்முக வரி போட முடியாது; அந்த வருமான இனத்தின் உச்ச அளவை அடைந்தாயிற்று என்று விஷயஞானமுள்ள யோக்கியர்கள் கூறுகிறார்கள். சர்க்காரின் அறிக்கைகளும் இதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன.

அப்படியே பணக்காரர்களிடமிருந்து வரி பெறுவதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அந்தத் தொகை ஏழைகளுக்காகவா பயனாகிறது? நாள்தோறும் பெருகிவரும் அதிகார வர்க்கத்துக்கும், அவர்கள் வேலை செய்ய மேஜை, நாற்காலி வாங்கவும், மண்டபங்களை எழுப்புவதற்கும்தான் பெரும்பாலும் செலவாகிறது; அல்லது சர்க்கார் சிப்பந்திப் படைகளின் இராக்கிப் படிகளை உயர்த்தப் பயனாகிறது. அரசாங்க

ஊழியர்களின் வருவாய் உயர்வதை யாரும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் நாட்டிலுள்ள கோடானு கோடி மக்களுக்கும் வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளி ஏறி வரும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட சாராருக்கு மட்டும் சலுகை தருவதாலும், அது காரணமாக மற்றவர்களின் வரிச் சுமையை அதிகரிப்பதாலும் எப்படிச் சமதர்ம 'சோஷலிஸ' சமுதாயம் உருவாகும்?

என்ன கேள்வி கேட்டாலும் ''அதற்கென்ன சந்தேகம்?'' என்ற ஒரே பதிலைச் சொல்லப் பழகியிருந்தது ஒரு கிளி. அதை வாங்கிய சீமான் இந்த ஒரே வாசகத்தைக் கேட்டுச் சலித்துப் போய், ''உன்னை விலைக்கு வாங்கிய நான் மடையனா?'' என்றார். ''அதற்கென்ன சந்தேகம்?'' என்று தன் வழக்கமான பல்லவியைப் படித்தது கிளி. இது பழைய கதை. சுய சிந்தனை என்பதே இல்லாமல் மேலிடத்தார் சொல்லிக் கொடுத்ததை அப்படியே ஒப்பிக்கும் காங்கிரஸ் கிளிகளைத் தேர்ந்தெடுத்த வாக்காளர்கள் விஷயத்திலும் இது பொருந்தும். ஆட்டி வைத்தபடி மட்டும் ஆடப் பழகியவர்களை அதிகாரத்துக்குத் தேர்ந்தெடுப்பது அவிவேகமாகும்.

உழைப்பும், முதலீடும், உற்பத்தி முறை அநுபவமும் மட்டுமே வறுமையை வேரோடு வீழ்த்த முடியும். இவை வளர, 'லாபம் பெறலாம்' என்கிற உற்சாகம் அவசியமாகும். ஊக்கமும், உற்சாகமும் அளிக்காமல் பலாத்காரத்தின் மூலம் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது ஓரளவுக்குத்தான் முடியும். அதன் பிறகு, அடிமையாக இருந்து அதிக செல்வம் பெறுவதைவிட, சுதந்திரத்துடன் ஏழைகளாக வாழ்வது மேல் என்று மக்கள் உணர்வார்கள்.

ஆனபடியால், அன்பார்ந்த காங்கிரஸ் கிளிப் பிள்ளைகளே! அர்த்தமற்ற சோஷலிஸ கோஷத்தை விடுங்கள்! இன்று விவேகமும், நீதியும், நயமும், நேர்மையும், திறமையும் கொண்ட கொள்கைதான் அவசியம். முதலில் இந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றித் தொழில்களை வளர்ப்போம்; செல்வத்தைப் பெருக்குவோம். செல்வம் பெருகியபின் அதை எப்படி மக்களிடையே விநியோகிப்பது என்பது பற்றித் திட்டங்கள் செய்வோம். உற்பத்தி பெருகி, நாட்டின் செல்வ நிலை உயர்ந்தபின் அது சில இடங்களில் அதிகமாகத் தேங்கிவிடாம லிருப்பதற்காக எந்த முறைகளையும் பயன்படுத்திப் பார்க்கலாம். வறண்டு வெடித்துப் போன நிலம் மழையை வேண்டி நிற்பது போல் இன்று தொழில் திறனுள்ளவர்கள் ஊக்கமும், உற்சாகமும் வேண்டித் துடிக்கிறார்கள். அவற்றை அளிக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. இந்தக் கடமையைச் செய்யாமல், பிற்பாடு எடுக்கவேண்டிய விநியோக நடவடிக்கைகளை முன்னால் எடுப்பதற்கே நம் ஆட்சேபமெல்லாம்.

மக்களுக்கும் ஓர் எச்சரிக்கை! மயக்கத்துக்கு இடம் அளிக்காதீர்கள். சர்க்கார் என்பது செல்வத்தை சிருஷ்டிக்கும் ஸ்தாபனம் அல்ல. நாம் கொடுக்கும் வரிகளையும், விலை உயர்வையும்கொண்டு தான் அது பொருளாதாரத் தாரதம்மியங்களைச் சீர் செய்ய முடியும். திட்டங்களைக் காட்டி நம்மிடமிருந்து பெறும் வரிகளைவிடக் குறைவான பலனை நமக்கு அளிக்கும் இன்றைய சர்க்கார், வருமானத்திலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஒருபோதும் சீராக்காது. அது சீராகும் வரையில் காங்கிரஸ் கிளிகள் கோஷிக்கும் சோஷலிஸம் அர்த்தமற்றதுதான்.

நோயும் பரிகாரமும்

பட்ஜெட் மீது நடைபெற்ற பாராளுமன்ற விவாதத்தில் எல்லா அங்கத்தினர்களும் புது வரிகளையும் விலைவாசிகள் உயர்வையும் கண்டித்துப் பேசினார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் திட்டத்தைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள். மூன்றாவது திட்டகாலமான 1961—66 ஆண்டுகளில் மத்திய சர்க்காரும் ராஜ்ய சர்க்கார்களும் கூடிச் சுமார் 1700 கோடி ரூபாய்க்கு வரிகள் விதித்து நிதி திரட்டியாக வேண்டும் என்று திட்ட நகலில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொகையை வசூலிக்க வேண்டுமானால் ஓர் இனத்தின் மீதில்லா விட்டாலும் மற்றொரு இனத்தின் மீது வரி விதித்தே ஆக வேண்டும். இந்த நிலையில், 'புது வரிகளையும், அவற்றின் விளைவுகளையும் அவர்கள் எல்லோரும் எதிர்பார்த்தே இருக்க வேண்டுமே; அப்படியிருக்க அவர்கள் எதற்காகக் குறை கூறுகிறார்கள்? இவர்களுடைய கண்டனங்களுக்கு அர்த்தமே இல்லையே' என்று காங்கிரஸ் கட்சி கூறுகிறது.

விலைவாசிகளைப் பற்றிக் கண்டித்த எம். பி.க்கள் தைரியமாக இதற்குக் காரணமான திட்டம்பற்றியும்ஆராய்ச்சி

செய்து பேசியிருக்க வேண்டும். விலைவாசிகள் உயர்வுக்கு மற்றக் காரணங்கள் இருந்தாலும் பற்றாக்குறையை நிரப்ப நாசிக் அச்சகத்தில் நோட்டுகள் அச்சடித்து வினியோகிப்பது முக்கிய காரணம். ஏன் இப்படிச் செலவை உயர்த்தி ஏராளமாக நோட்டு அச்சடித்து வழங்குகிறீர்கள் என்றால் திட்டங்களுக்குப் பணம் போதவில்லை என்று காரணம் காட்டுகிறார்கள். சக்திக்கு மீறிய அளவில் திட்டங்கள் ஏன் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டால், இரண்டு திட்டங்கள் நிறைவேற்றிய பின், அவற்றின் தொடர்ச்சியாக இந்த அளவில் மூன்றாவது திட்டம் வகுக்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாகிவிட்டது என்று காரணம் சொல்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி நிலைத்து நிரந்தரமாகப் பதவியிலிருப்பதற்குத்தான் இந்தத் திட்டம் அத்தியாவசியம் என்பதே உண்மைக் காரணம். விலைவாசிகளின் உயர்வுக்கும், அதன் விளைவாக மக்கள் படும் அவதிக்கும், காங்கிரஸ் கட்சியின் பதவி மோகம்தான் மூல காரணம்.

விலை உயர்வு என்பது வியாதியின் வெளி அடையாளம்தான். நோயின் மூலகாரணம் காங்கிரஸின் தவறான பொருளாதாரக் கொள்கைகள்தாம். நம் ராஜ்ய நிதிமந்திரி ஸ்ரீ எம். பக்தவத்ஸலம் அவர்களும் சரி, மத்திய மகா மந்திரி ஸ்ரீ மொரார்ஜி அவர்களும் சரி இந்த வெளி அடையாளமான விலை உயர்வையே இல்லை என்று கூறி மழுப்பப் பார்க்கிறார்கள். முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கப் பார்க்கிறார்கள். உள்ளூறப் புரை ஓடும் வியாதியின் உக்கிரத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டியது பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களின் கடமையாகும்.

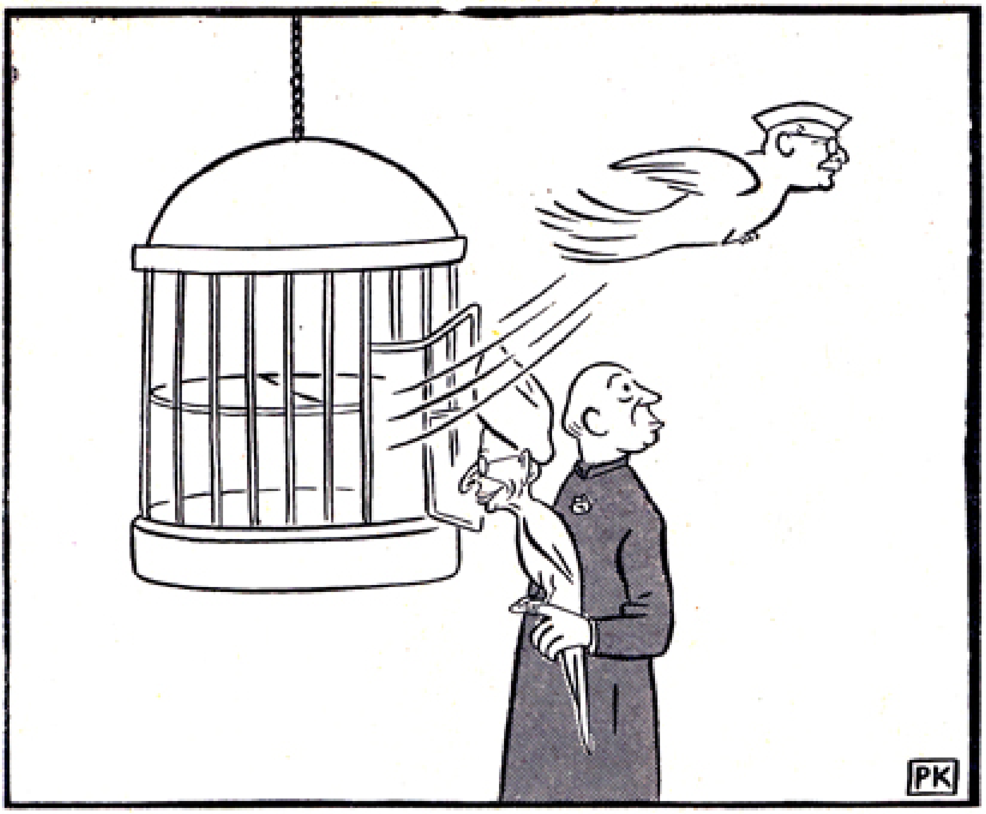
அரியாசனத்தில் ஓர் ஆசிரியர்

'இரண்டு சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். ஒருவன் எங்கோ கடல் கடந்து போய் விட்டான். மற்றவன் உப ஜனாதிபதி ஆனான். அதன்பின் இருவரைப் பற்றியுமே யாரும் எதுவும் கேள்விப்பட வில்லை' என்று அமெரிக்கர்கள் வேடிக்கையாகச் சொல்வார்கள். ஆனால் நமது நாட்டிலோ முன்பு உப ஜனாதிபதியாக இருந்த டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் நாட்டு நடப்பில் பெரு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தார். அவரை அடுத்து அந்தப் பதவிக்கு வரும் டாக்டர் ஜாகிர் ஹுஸைன் அவர்களும் அவ்விதமே தேசிய வாழ்வில் பெரும் பங்கு பற்றுவாரென்று திண்ணமாக நம்பலாம்.

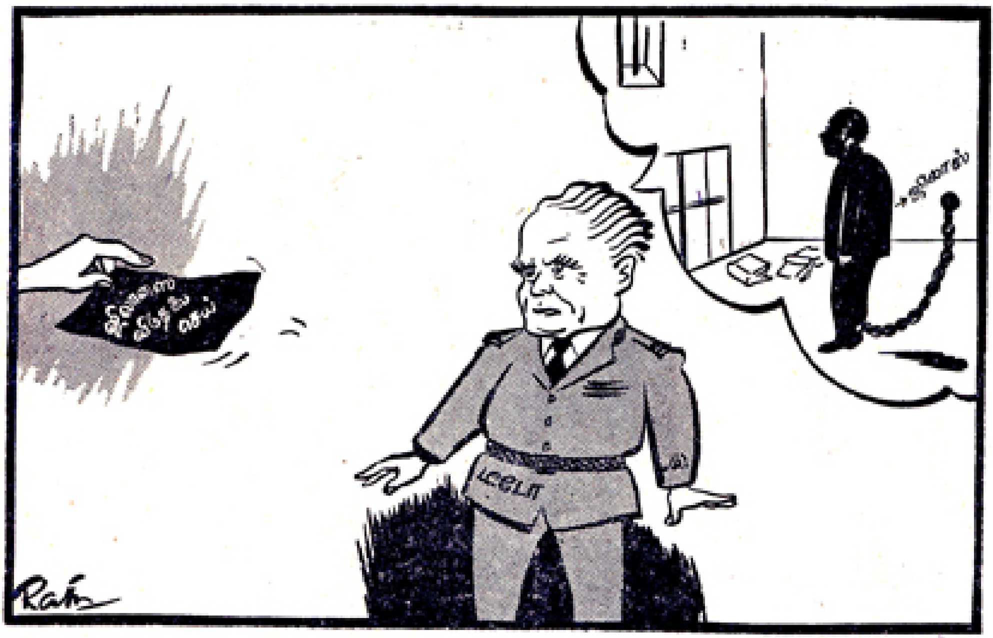

முந்தைய உப ஜனாதிபதியைப் போலவே டாக்டர் ஜாகிர் ஹுஸைன் அவர்களும் கல்வித் துறையில் ஈடுபட்டவராவார். ஆசிரியர் தொழிலைப் போன்ற புனிதமான, பெருமையான பணி ஏதுமில்லை எனக் கருதும் ஹுஸைன் அவர்கள் காந்திஜி அளித்த வார்தா ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தின் பிரதான சிற்பிகளில் ஒருவராவார். ஜமீயா மிலியா, ஹிந்துஸ்தானி தாலீமி சங்கம் முதலிய பல கல்வி நிலையங்களின் ஜீவநாடியாகத் திகழ்ந்தவர் அவர். ராஜ்ய சபையிலும் முன்பே அநுபவம் பெற்ற ஹுஸைன் தற்போது அச்சபையின் நாயகராவதிலும் ஒரு பொருத்தம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. பீஹார் அளித்த டாக்டர் ராஜேந்திரப்பிரசாத் அவர்கள் ஜனாதிபதிப் பதவியிலிருந்து விலகும்போது, பீஹார் கவர்னராக இருந்த டாக்டர் ஜாகிர் ஹுஸைன் அவர்கள் உப ஜனாதிபதியாக உயர்ந்திருப்பது அந்த ராஜ்யத்துக்குப் பெருமை தருவதாகும்.

நாட்டு மக்களை மேம்படுத்துவதில் முக்கிய கருவியாகவுள்ள கல்வியைக் குறித்து ஒழுங்கான திட்டங்கள் உருவாவதற்கு நமது புதிய உபஜனாதிபதி உதவுவார் என எதிர்பார்க்கிறோம்.

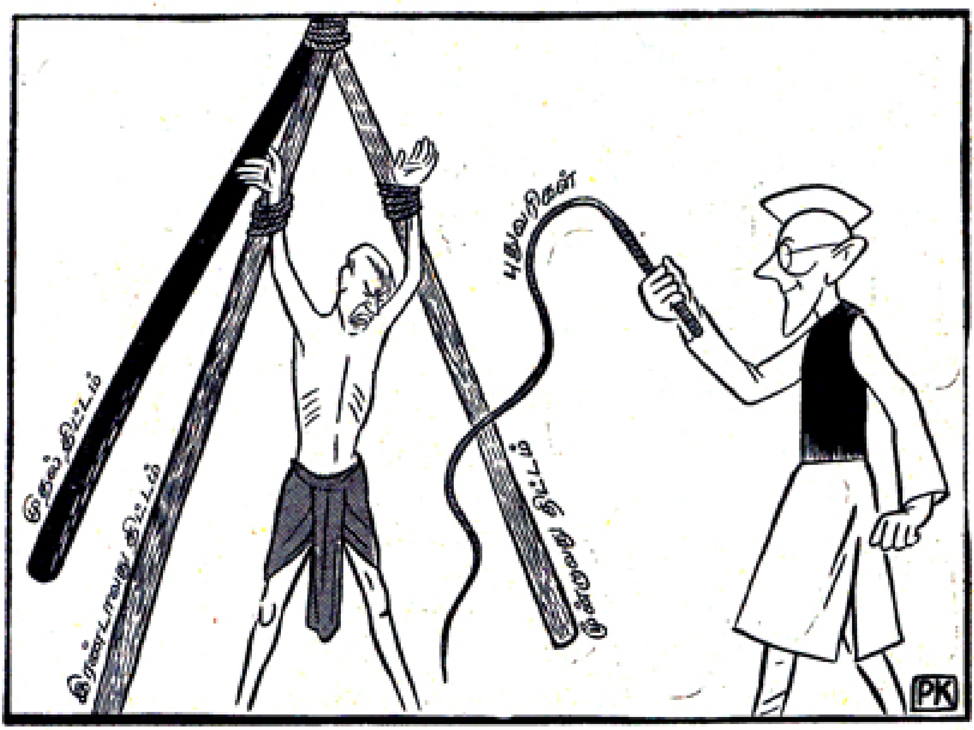

யூகோஸ்லேவியா – கம்யூனிஸ்ட் நிர்வாகத்தில் சுதந்திரம்!

பஸிபிக் மாகடலில் அமெரிக்கா அணு ஆயுத சோதனை நடத்திக்கொண்டிருக்கும் ஸ்தலத்துக்கு பெர்ட்ராண்ட் ரஸ்ஸல் சத்தியாக்கிரஹம் செய்யச் செல்லவிருக்கிறார்.

என்ன சேதி?

ஜனநாயகம் பிழைக்குமா?

பார்லிமெண்டு அங்கத்தினர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும் ராஜன்பாபு, பதவி நிர்ப்பந்தங்களை உதறித்தள்ளி விட்டு, காந்திஜியின் சீடர் என்ற வகையில், நாட்டு நலனில் மிகுந்த அக்கறை கொண்ட தனி மனிதர் என்ற நிலையில், சில அறிவுரைகள் கூறினார். அவற்றில் ஒன்று தேர்தல் செலவுகளைப் பற்றியது:

> ''இந்தியா ஓர் ஏழை நாடு. இந்நிலையில், அபேட்சகர்களுக்குச் சட்ட பூர்வமாக அனுமதிக்கப்பட்ட தேர்தல் செலவுத் தொகை அதிகமாகவே காண்கிறது. சுமாரான வருமானம் உள்ளவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்குத் தம்மையோ, அல்லது தம் வருமானத்தையோ நம்பியிருக்க இயலாது. மக்களாட்சி முறை வெற்றி பெற வேண்டுமானால் தேர்தல் செலவுகளைக் குறைக்க வழி காணப்பட வேண்டும். அதிகப்படியான செலவு பெரும் சுமை மட்டும் அல்ல; பல தீய விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தும்''

என்று அவர் வெளிப்படையாகவே சொன்னார். சமீபத்தில் நேருஜி தேர்தல் நிதி சம்பந்தமாகப் பேசிய போது டாடா வர்க்கத்தினரைச் சேர்ந்த சில கம்பெனிகளிடமிருந்துமட்டும் 16 லட்சம் ரூபாய் வசூலிக்கப் பட்டது என்று பகிரங்கமாகப் பறைசாற்றினார். இப்படி மற்றவர்களிடமிருந்து காங்கிரஸ் கட்சி வசூல் செய்தது எவ்வளவோ? தேர்தல் செலவு 7 கோடி ரூபாய் பிடித்தது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சி செலவழித்தது சுமார் 20 கோடிக்கு மேல் போகிறது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இவற்றின் தீய விளைவுகளைப் பற்றிப் பல தடவைகளில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. தேர்தலுக்கு முன்னர் காங்கிரஸ் கட்சி பதவியிலிருந்து விலகி இருப்பது மிகவும் அவசியம் என்று ராஜாஜி சொல்லியதற்கும் இப்போது ராஜன்பாபு சொல்லுவதற்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமை இருக்கிறது! ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சியின் மேலிடத்தவர்கள் உள்ளங்களில் அல்லவா இந்தக் கருத்தின் உண்மை பதிய வேண்டும்?

கம்யூனிஸ 'சுதந்திரம்'

மிலோவன்ஜிலாஸ் என்பவர் ருஷ்யக் கம்யூனிஸத்தை உள்ளும் புறமும் நன்கு அறிந்து அனுபவப்பட்டவர். கம்யூனிஸத்தின் கீழ் மனிதனுக்குச் சுதந்திரம் உண்டு என்பது கட்டுக் கதை என்பதை உணர்ந்து, ''புது வர்க்கம்'' (New Class) என்றொரு புத்தகத்தை அவர் எழுதினார். கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி ''ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்கவில்லை. கம்யூனிஸத்தினால் ஒரு புது ஜாதி உண்டாகி அந்த ஜாதியினர் மேல் ஜாதியாகி வருகின்றனர். அந்த ஜாதியினர் மட்டும் எல்லா அதிகாரமும் சுகமும் அடைந்து வருகின்றனர்'' என்று அந்தப் புத்தகத்தில் விளக்கினார். இதனால் மாஸ்கோவின் அதிருப்தியைத் தேடிக் கொண்ட அவர் மார்ஷல் டிடோவுக்கு உதவி புரிந்து, ருஷ்யக் கம்யூனிஸத் தளையிலிருந்து யூகோஸ்லேவியா தனித்துச் செயல்பட உதவினார். ஆனால் சமீப ஆண்டுகளில் மார்ஷல் டிடோவும் யதேச்சாதிகாரம் செய்யத் தொடங்கினார். ஸ்டாலினாலும், டிடோவாலும் கம்யூனிஸம் ஒரே வகையானது தான். ஜிலாஸ் எழுதிய 'ஸ்டாலினுடன் சம்பாஷணைகள்' என்ற புத்தகத்தில் தமக்குப் பிடிக்காத கருத்துக்கள் உள்ளன வென்பதையறிந்து அதைப் பிரசுரிக்கக் கூடாது என்று அவர்மீது மார்ஷல் டிடோ தடை விதித்தார். அதை எழுத முயன்றதற்காகவும் அவரைச் சிறைப்படுத்தினார். பிறகு சில காலத்துக்கு முன்புதான் ஜிலாஸை விடுதலை செய்தார். ஆனால் அந்தப் பொல்லாத புத்தகத்தின் கையெழுத்துப் பிரதி எப்படியோ அமெரிக்காவுக்குச் சென்று அங்கு புத்தக உருவில் பிரசுரமாகவிருக்கிறது என்பதைக் கேள்வியுற்ற மார்ஷல் டிடோ மறுபடியும் ஜிலாஸைக் கைது செய்து விட்டார். அவரை விடுதலை செய்யுமாறு உலகப் பெரியார்களில் பலர் கோரியுள்ளனர். கம்யூனிஸ்ட் ராஜ்யங்களில் உண்மையை எடுத்துச் சொல்லுகிறவர்களுக்கு இடம் சிறைச்சாலைதான்.

வருந்துகிறோம்

டி. வி. சுந்தரம் அய்யங்கார் அண்டு ஸன்ஸ் லிமிடெட்டின் தலைவர் ஸ்ரீ டி. எஸ். ராஜம் அவர்களின் குமாரர் ஸ்ரீ ஆர். ஸ்ரீதரன் அவர்கள் தமது முப்பதாவது பிராயத்தில் காலமான செய்தி கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தோம். தொழிலறிவைக் குலதனமாகப் பெற்ற ஒரு குடும்பத்தின் இந்த வாரிசு அகால மரணமடைந்தது தொழில் உலகுக்குப் பெரிய நஷ்டமாகும்.

ஜய ஜய சங்கர

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறை
ஆறங்க முதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கப்பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை
இருந்தபடி இருந்து காட்டி
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல்
நினைந்து பவத் தொடக்கை வெல்வாம்
- திருவிளையாடற் புராணம்.

2. மலை உருகியது!

கயிலயங்கிரி. ஓங்கி வளர்ந்த ஓர் ஆல விருட்சம். அதன் அடியில்...

பரம்பொருளே ஞான மூர்த்தியாக, மோன மூர்த்தியாக, மோகன மூர்த்தியாக, தட்சிணாமூர்த்தியாக வீற்றிருக்கிறது. காலத்தை வென்ற அமர வஸ்துவானபடியால் காலனுக்கு எதிர் முகமாக, தென் திசை நோக்கி வீற்றிருக்கிறது.

கைலாச சிகரத்தில் உறைந்துள்ள பனியைவிடத் தாவன்யமான நிர்மல வண்ணம். அம்மலையில் துஞ்சும் மஞ்சுக் குவியல்களைவிட மென்மை வாய்ந்த கோமள தேகம். காடு மண்டிய இமாலயத்தைப் போலவே அடர்ந்த ஜடா பாரம். ஆலவிருட்சத்திலிருந்து விழுதுகள் தொங்குவது போல் அத்திருமுடியிலிருந்து குழல் கற்றைகள் தொங்குகின்றன. உள்ளத்தில் நிரம்பியுள்ள ஆனந்தக் கடலுக்கு ஓர் அடையாளமாகச் சிகைமீதிருந்து புனித கங்கை பொங்குகிறாள். பாற் கடலில் பிறந்த மதியம் இந்த ஆனந்தக் கடலின் சிரசில் முற்றும் வெண் திங்களாகப் படிந்து மேலும் தண்மை பெறுகிறான். அண்டி வந்தவர்க்கு என்றும் வளர்ச்சி அருளும் பாங்கை உணர்த்தவோ என்னவோ வளர்பிறைச் சந்திரனையே சூடியிருக்கிறான் பரமன். இறைவனுக்கென்று மாலையாகவே மலரும் சரக்கொன்றை மலர்கள் அவனது கேச பாசத்திடம் மென்மை பற்றிப் பாடம் கேட்கின்றன.

நெற்றிக் கண் என்ற செங்கமல மொட்டை மொய்க்கும்வண்டுகளாக முன்னுச்சி மயிர்கள் அம்மூர்த்தியின் அகன்ற நெற்றியில் நிழலாடுகின்றன. முக்குணங்களையும் பரிசுத்தம் செய்பவன் இவன் என்பதை 'நெற்றியில் எழுதி ஒட்டியிருப்பது' போல் தூய திருநீற்றுப் பூச்சு துலங்குகிறது. கரும்பு வில்லோன் அணுகியபோது சிறிது மேலேறியதாலேயே அவனை வெற்றி கொண்ட எதிர் வில்லாகிய புருவங்கள். நீலோத்பலத்தைத் தாமரை இதழ் மூடியிருப்பது போல் தேவ தேவனின் நீல நயனங்களை இமைகள் பாதி பாகம் மூடி யிருக்கின்றன. கண்மலர் தேக்கும் கருணைத் தேனைக் சுவைத்துச் சுவைத்துச் செயலிழந்து நிற்கும் வண்டுகளைப் போல் பிரானின் விழிகள் சலனமற்று நிலை நிற்கின்றன.

மாசு மறுவற்ற கன்னப் பிரதேசத்திலிருந்து எழும் ஒளிக் கடலின் நீரைப் பருகிய காள மேகங்கள் போன்ற இமை உரோமங்கள். முகத்தின் இருபுறங்களிலிருந்தும் கிளம்பும் அக்கடல்கள் கலந்து போகாமல் தடுத்து நிறுத்தும் அணையாக விளங்குகிறது ஐயனின் எடுப்பான நாசி. பாற்கடலில் பவழக் கொடியாக நெளியும் மெல்லிய இதழ்க்கடைகளில் மென் முறுவல் அரும்பு கட்டி நிற்கிறது. முக மண்டலம் முழுவதற்கும் பயனுனது போக மீதமுள்ள எழிலை யெல்லாம் பிடித்து வைத்தாற் போன்ற முகவாய். அந்த வதனத்தில் ஆளுகை செலுத்தும் சௌந்தரிய லட்சுமிக்கு இருமருங்கும் வீசும் வெண் சாமரங்களாக விளங்கும் திருச்செவிகள். அவற்றில் அணிந்துள்ள நாக குண்டலங்களின் சாயை பெருமானது கன்னத்தில் பிரதிபலித்து க்ஷீராப்தியில் இடம் கொண்டுள்ள ஆதிசேஷனை நினைவுறுத்துகிறது.

'ஆல் அலால் இருக்கையில்லாத' இவனுக்கு 'ஆல் அலால் அமுதமுமில்லை' அல்லவா? ஆலகால

ரா. கணபதி

'நஞ்சு உண்டு தேவர்க்கு அமுதம் கொடுத்த நலனை' நினைவுறுத்தும் ஈசனது நெஞ்சு அவனது நெஞ்சில் என்றும் நிறைந்துள்ள நீல மேனிப் பெரியானையும் ஞாபக மூட்டுகிறது. சத்துவ மூர்த்திக்கு ஏற்றாற் போல் ஸ்படிகமும், தும்பையும், மல்லிகையும், மந்தாரமுமாக வெள்ளை வெளேர் என்ற இருமாலைகள். இடையே எட்டிப் பார்க்கும் ருத்திராட்சமும், வில்வமும் இந்தச் சத்துவமூர்த்தியேதான் ரஜோ, தமோ குணங்களுக்கும் காரணம் என் பதைக் கூறாமல் கூறுகின்றன. இறைவ னின் இதயம் அடியார்பால் ஒரேயடி யாகக் குழைந்து ஓடி விடாமல் பாது காக்கும் கோட்டைச் சுவர் போன்ற திண்மை வாய்ந்த மார்பகம். மலையில் பெருகும் அருவி போல் அத்தேகத்தில் இழை ஓடுகிறது, முப்புரி நூல். அமுத மேனியானது விஷத்துக்குப் பெயர் போன அரவங்களுக்கும் இடமளிக்கும் அன்பு மேனியாகத் திகழ்கிறது. உல கங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கியும் தான் உள்ளடங்கியே உள்ள திருவயிறு. மதத்தைத் தீர்த்து வைக்கும் மகா முனிக்கு அழகு செய்கிறது மத யானை யின் சர்மமாகிய உத்தரீயம்.

கொழுவிய தோள்களிலிருந்து கிளம் பும் நீண்ட, உருண்ட நான்கு திருக் கரங்கள். வலது பின் கையில் பிடித் துள்ள கோடரி வினைகளை வேரோடு வெட்டி வீழ்த்துவது. அழலாக ஒளிரும் அந்தப் பரசு ஞானாக்கினியை மட்டும் குறிக்கவில்லை; கீழ்க் கரம் கூறும் அபய வாக்கையும் அக்கினி சாட்சியுடன் அளித்த பிரதிக்ஞையாக்குகிறது!

மூன்று விரல்களை விரித்து அபயமளிக் கும் வலது கீழ்க் கரம் தான் தட்சிணா மூர்த்தி தத்துவத்தையே விளக்கும் சின் முத்திரையைத் தரித்திருக்கிறது. 'நீ அதுவாக இருக்கிறாய்' என்ற மகா வாக்கி யம் குறிப்பிடும் அது வாகிய பரம்பொரு ளைச் சுட்டிக் காட்டுவது ஆள் காட்டி விரல்; அதாவது பெருமானைக் காட்டு வது. அகந்தையால் தடிப்பேறிய ஜீவனைக் குறிப்பிடுவது கட்டை விரல். கட்டை விரல் அளவினதாகவே உடலில் ஆத்மா உறைவதாக உபநிஷதமும் கூறுகிறது. இவ்விரு விரல்களையும் ஒன்று சேர்த்து, ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்று தான் என்ற அத்வைத தத்துவத்தைக் கூறுவது தட்சிணாமூர்த்தியின் வலது கீழ்க் கை. அந்த ஞான முத்திரையில் அதிகமாக இடம் பெயர்ந்து, வளைந் துள்ள ஆள் காட்டி விரலானது, ஜீவர்கள் தன்னை நோக்கிச் சிறிது வந் தாலும் போதும், இறைவனே வளைந்து கொடுத்து அவர்களைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்வான் என்ற அருட் பான்மையை அறிவிக்கிறது. சின் முத் திரை தாங்கும் இரு விரல்களுக்கிடையே தொங்குகிறது அக்ஷ மாலை. அதனை உருட்டி ஜபித்தே, இறுதியில் உருட்ட வும் உணர்வின்றிப் போகலாம் என் பதை மெய்ப்பிக்கிறான் ஈசன்.

முக்கண்ணன் தனது இடது மேற்கரத் தில் பிடித்துள்ள மான் ஆண்டவனின் கண்ணழகைக் கண்டு, வெட்கமுற்றுத் தன் கண்ணைச் சலனமறத் தாழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. சதா அலை பாயும் மன மானானது செயல் ஒடுங்கி நிற்கும் சந்நிதியல்லவா அது? ஞானக் கட வுளின் இடது முன் கரம் ஞான நூல் களை ஏந்தியுள்ளது. அவற்றைப் படித்துப் படித்தே, படிக்கத் தேவையற்ற அநு பூதி நிலையைப் பெறலாம் என்பதற்குச் சான்று இந்தச் சம்புவே.

ஆணவ விலங்கை அழிக்கும் அமரன் இடையில் புலித் தோல் துலங்குகிறது. அனவரதமும் கனக சபையில் ஆடி அலுத்த பாதங்கள் இறையோனின் இந்த அமர்ந்த நிலையில் அமைதி காண் கின்றன. யோகப்பட்டமாக ஓர் அர வத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் ஐயன். அதுவும் அரவமின்றி அந்த முழந்தாளில் தலையைப் பதித்துக் கொண்டு அமைதி காண்கிறது.

இழிகுணத்தின் உருவகமாகிய அபஸ் மார புருஷனை மிதிக்கும் வலது கால் மீது இடது காலை மடித்துப் போட்டிருக் கிறான் தென்முகத்தேவன். தில்லை நடனத்தில் அநுக்கிரகத்தைக் குறிப் பதும், அர்த்தநாரீசுவரக் கோலத்தில் அம்பிகையைச் சேர்ந்ததுமான அந்த இடது காலுக்கு 'உயர்வு' அளிப்பது பொருத்தமே அல்லவா? பாற் கடற் கரையில் நிற்கும் வெள்ளி ஓடங்கள் போல் பெருமானது திருவுருவின் முடிவில் பத்து நகங்களும் பளபளக் கின்றன. வணங்கும் தேவர்களுடைய கிரீடங்கள் உரசி உரசிச் சிவந்து போன உள்ளங் கால்களிலுள்ள ஒவ்வொரு தூளியும் ஆயிரமாயிரம் அண்டங்களை உள்ளடக்கியவை. எப்படியென்றால், சின்னஞ்சிறு ஆல விதையினுள் அந்த மாபெரும் தருவே இருப்பது போல் என்று காட்டுவதற் குத்தான் வட விருட்சத் தடியில் வீற்றிருக்கிறான் ஐயன். ஆனால் அந்த ஆல விருட் சம் ஒளியில் வாடி

வருபவர்களுக்கு நிழலளிப்பது. இவனே அஞ்ஞான இருளில் வாடி வருபவர்களுக்கு ஒளியளிப்பவன். நிழலைவிடக் குளுமை அளிக்கும் அதிசய ஒளி இந்த ஆதிகுரு.

ஆதி குருதான்! முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருள் தான்! எனினும் பின்னைப் புதுமைக்கும் புதியவனாக, யுவனாக அமர்ந்திருக்கிறது அந்த மூவா மருந்து.

இறைவன் எதிரே சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனத்குமாரர் ஆகிய யோகீசுவரர்கள் தம்மை மறந்த ஆனந்த நிலையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வயது முதிர்ந்த அவர்கள் நான்மறை, ஆறங்கம் எல்லாம் கற்றும் சாந்தி காணவில்லை; எனவே தக்க குருவைத் தேடி அலைந்தார்கள். கையில் சுவடியுடன் அமைதி கூடி அமர்ந்திருந்த தட்சிணாமூர்த்தியைக் கண்டதும் சிறியவனானாலும் பாதகமில்லை என்று அவனை அடைந்தனர். ஆனால் அந்தக் குருவோ சுவடியிலிருந்து ஒன்றையும் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. ஏன், எதிலிருந்துமே, எதையுமே எடுத்துச் சொல்லவில்லை. தன்னிலேயே ரமித்துக்கொண்டு மௌனியாக இருந்துவிட்டான் அவன். என்றாலும் அந்தத் தொண்டு கிழவர்கள் அந்த இளைஞனின் திருமுன்னர் தாங்கள் விரும்பும் உபதேசத்தைப் பெற்றே விட்டார்கள். மௌனமே அவ்வுபதேசத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்வதையும் உணர்ந்தார்கள். தாங்களும் அங்கேயே வாசம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். சொல்லாமல் சொல்லும் இந்தக் குரு இப்போது அவர்களைப் பொருத்தமட்டில் இல்லாமலே இருப்பவன்தான். ஆம், மற்றவர்கள் தட்சிணாமூர்த்தி என்று காணும் அந்த உருவத்தையும் அவர்கள் தட்சிண அமூர்த்தியாக — உருவற்றிருப்பதில் வல்லவனாக—த்தான் உய்த்துணர்கிறார்கள்.

வெண்மையும் தண்மையும் கமழும் அந்தச் சூழலில் பரமசாந்தம் நிலவுகிறது.

அலையடங்கிய களிப்புக் கடலாக இருந்த பெருமானின் உள்ளத்தில் ஒரு சிற்றலை, சிறு அசைவு. உள்நோக்காக உள்ள நயன கமலங்களைச் சற்றே மலர்த்தினான் ஈசன்.

''தேவதேவா! மகா தேவா! இரட்சிக்க வேண்டும்!'' என்று அலறியபடி பிரம்மாதி தேவர்கள் அவன் காலடியில் வந்து விழுந்தனர்.

நித்திய திருப்தரான நாரதர் உள்பட அவர்கள் எல்லார் முகத்திலும் கவலைத் திரை படர்ந்திருந்தது. பகவான் அப்போதும் வாய் திறக்கவில்லை. கண்களை மட்டும் சற்றே உயர்த்தினான், 'என்ன?' என்று வினவும் பாவனையில்.

சர்வக்ஞனான அவனுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. என்றாலும் சராசரங்களின் காவலர்களாக அவன் நியமித்திருந்த தேவர்கள் அவ்வுலகங்களின் நடப்புக்களைத் தாங்களாகவே கூற வேண்டுமென்பது அவர்கள் கடமை.

சதுர்முகன்தான் விடையளித்தான்:

''பிரபோ, தாங்கள் சங்கல்ப மாத்திரத்தில் அகிலாண்ட கோடிகளை எல்லாம் படைத்திருந்தாலும், அவற்றில் பாரதம் என்ற ஒரு தேசத்தை மட்டும் ஞானத்துக்குத் தனி இடமாக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டீர்கள். தங்களுடைய மூச்சுக் காற்றாகிற வேதத்தை அங்கு பரவும்படி செய்தீர்கள். மக்கள் பிறப்பிலிருந்து மரணம் வரை தத்தமுக்கும், முந்தையருக்கும், சமூகத்துக்கும், எங்களுக்கும், உங்களுக்கும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை அதன் கர்ம காண்டத்தில் கூறியிருந்தீர்கள். மக்கள் அறிவு விளக்கம் பெற்று, உள்ளும் புறமும் நிறைந்துள்ள உங்களைத் தங்களுக்குள் கண்டு அமர நிலை அடைவதற்கான உபாயத்தை-ஞான மார்க்கத்தை- அந்த வேதத்தின் முடிவாகிய உபநிஷத்துக்களில் கூறியிருந்தீர்கள் .

''தேவாதி தேவா! அந்த வேதத்துக்கு, வேதம் கூறும் தர்மத்துக்கு இன்று ஆபத்து வந்து விட்டது. பாரத பூமியில் இன்று கர்மம், பக்தி, ஞானம் எல்லாம் சிதைந்து வருகின்றன. வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் காட்டும் கர்ம மார்க்கக்காரர்கள் அக்கர்மத்தைப் பக்தியோடும், ஞானத்தோடும் இணைக்காததால் பிறந்து பிறந்து அழிகிறார்கள். பக்தி என்று நினைத்துக் கொண்டு வேறு பலர் கோரமான நரபலி முதலிய வழக்கங்களைப் பின்பற்றுகின்றனர். அல்லது தெய்வங்களுக்குள் உயர்வு, தாழ்வு கற்பிக்கின்றனர். பகுத்தறிவு வழியில் அன்பையும் அருளையும் கூற வந்த புத்தரும், ஜீனரும் உங்களைப் பற்றி முடிவாக ஒன்றும் சொல்லாததால், மக்களுக்கு அவ்வழியிலும் சரியான பிடிப்பு ஏற்படவில்லை. எல்லாரும் உங்கள் குழந்தை;

எல்லாக் காரியத்துக்கும் பலன் அளிப்பவர் நீங்கள் என்ற திடபுத்தி இல்லாததால் அன்பு செலுத்த வேண்டிய அவசியமோ, தவறு செய்வதால் ஏற்படும் பாபமோ அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை; தங்கள் ஆத்மா என்ன என்பதே தெரியாமல் உழலுகிறார்கள். இதனால் ஞான மார்க்கமும் சிதிலமாகி யுள்ளது.

''மகேசா! 'தர்மத்துக்கு ஊறு நேரும் போதெல்லாம் அவதரித்து அறத்தை நிலை நாட்டுவேன்' என்று வாக்குறுதி அளித்துள்ள தாங்கள், அதர்மம் தலை தூக்கி, எழுபத்திரண்டு மதங்கள் கிளர்ந்துள்ள இத்தருணத்தில் இப்படி ஆத்மானந்தத்தில் திளைத்துச் செயலற்றிருந்தால் உலகம் என்ன ஆவது?....''

பிரம்மதேவனின் நாத் தழுதழுத்தது. முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

மோன மூர்த்தியின் பேசாமை விரதம் அப்போதும் கலையவில்லை.

வாணிகாந்தன் தன் முகத்தை நிமிர்த்தினான். எதையோ சோகத்துடன் தேடி விட்டு ஆசாபங்கமுற்று மனம் மருகினான், அவன் யாரைத் தேடினான் என்பதைப் பிரான் அறிய மாட்டானா என்ன? அவர்களுக்காகத் தன்னிடம் பரிந்து பரிந்து பேசும் அன்னையைத் தான் தேடி யிருக்கிறான் பிரமன்! இறைவன் தனக்குள்ளேயே நகைத்துக் கொண்டான். தான் தேவியை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதாக அல்லவோ இந்தப் பிரமன் நினைக்கிறான்? சிவமும் சக்தியும் பிரிந்திருப்பதென்பது சாத்தியமா? அந்தச் சக்தி சதி உருவில் தனிப்பட உலவாத போது அவனுக்குள்ளேயே அல்லவா அன்பாக, அருளாக, அறிவாக ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறாள்; ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்? அந்தச் சித்கலை இப்போது பேசியது; தான் ஆசிரயித்துள்ள சிவத்திடம் பேசியது.

ஆம்! பாரதத்தில் மீண்டும் அறத்தை நிலை நாட்டத்தான் வேண்டும். ஆனால் எவ்வாறு? முன்பெல்லாம் அரக்கர்கள் என்ற தனிப்பட்ட சில கூட்டத்தினர் அறத்தைக் குலைத்த போது அவர்களை மாய்த்துத் தர்மத்தைத் தழைக்கச்செய்ய முடிந்தது. ஆனால், தற்போது அரக்கர்கள் என்று தனிப்பட யாரும் இல்லை. மக்கள் எல்லோருடைய மனத்திலும், அறிவிலுமே அரக்கத் தன்மை குடி கொண்டு விட்டது. அஞ்ஞானம் என்ற பேர் அரக்கனுக்கு அவர்கள் வசமாகி விட்டனர். எனவே, இம்முறை அறவழி பிறழ்ந்தவர்களை அழிப்பதற்கில்லை. அவர்களின் அந்த அதர்ம சிந்தையை, அதற்குக் காரணமான அறியாமையைத்தான் ஒழிக்க வேண்டும். ஞானச் சுடர் கொளுத்தி அந்த அகவிருளை நீக்க வேண்டும். அந்தக் காரியத்தை ஞானகரனாகிய தாமேதான் செய்ய வேண்டும்.

இனியும் சம்-புவாக — அதாவது நித்திய சுகத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானமாக — அமர்ந்து கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. இந்த ஊற்றைத் தேடி வந்து 'மன்னு சுகவாரியை வாய் மடுத்துப் பருக'ப் போகும் மக்கள் யாரும் இல்லை. எனவே, தானே மக்களைத் தேடிக் கொண்டு போய்க் கருணைநதியாகப் பாய வேண்டும். சம்-கரனாக—சாசுவத மங்களத்தைச் செய்பவனாக — அவதரிக்க வேண்டும்.

மோன மூர்த்தியும் தமது திருவாயைத் திறந்தான். மதிமுகத்திலிருந்து வானமுதையும் பழிக்கும் தேமதுரக் குரல் வெளி வந்தது:

''கவலை வேண்டாம், குழந்தைகளே! தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதற்காக நானே சங்கராசார்யனாகப் பிறக்கப் போகிறேன்'' என்று அருள்வாக்குக் கூறினான்.

''ஹரஹர மகாதேவா!'' என்ற மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் தேவர்கள் கண்டத்தினின்று புறப்பட்டு இமாலயச் சாரல்களில் மோதி எதிரொலித்தது.

பரமன் மேலும் பேசினான். அன்னை போல அன்பும், குழந்தை போலப் பரிகாசமும் கலந்து தொனிக்கப் பேசினான்.

''இங்கே தேவியைக் காணவில்லை என்று யாரேனும் வருத்தப்பட்டிருக்கலாம். காணும் திறனையே தரும் அவள் காணமற் போகமுடியாது. என்னிலேயே தான் இப்போது அவள் இருக்கிறாள். அதுவும் உங்கள் நன்மைக்கே தான். இங்கு உங்கள் அன்னை தனி உருவில் இருந்தால் அவளும் என்னோடு பூலோகம் வரவேண்டி யிருக்கும். ஆனால், நானோ ஞானத்தைப் பரப்புவதற்காக, துறவியாக அவதரிக்கவே எண்ணமிட் டிருக்கிறேன். எனவே எனக்குப் பத்தினியால் பயனில்லை. ஆகவே, இந்த ஏகாங்கியுருவில் நீங்கள் என்னைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டதும் நல்லதாயிற்று. நான் அந்தத் தேவியின் கருணைபிரதானமாகவுள்ள ஒரே உருவினனாக அவதரிப்பேன்.''

பேச்சை நிறுத்தி விட்டுப் பிரான் பிரம

னைப் பார்த்தான். மந்தஹாஸத்துடன் மீண்டும் கூறினன்:

''இப்போது மனிதர்களுக்காக மிகவும் பரிந்து பேசியவன் பிரமன் தான். ஆனாலும் என் அவதாரத்தில் அவனுடன் தான் நான் முக்கியமாகச் சண்டை போட்டு வெற்றி கொள்ளப் போகிறேன். சண்டை யென்றால் வாய்ச் சண்டைதான். அவன் இப்போது கண்டித்துக் கூறிய அதே கர்ம மார்க்கத்தைப் பிரசாரப்படுத்தும் பூர்வ மீமாம்சகனாக, மண்டன பண்டிதன் என்ற பெயருடன் பிறப்பான்.....'' என்றான்.

பிரமனுக்கு உள்ளம் குறுகுறுத்தது. ஈசுவரனை விடத் தனக்கு மனித குலத்திடம் அதிகப் பரிவு போலப் பேசிய தற்குச் சாபமோ இது என்று சதுர்முகன் ஒரு கணம் விக்கித்துப் போனான்.

அப்போது அம்மையப்பன தன்அருளே மூறுகிப் பரிணமித்த முருகனை நோக்கி மலர மலர நகை புரிந்தான். சிவகுருவாகவுமிருந்த ஞானக்கனி குகன். கர்ம மார்க்கத்தில் செல்பவர்கள் ஆஹுதி செலுத்தும் அக்கினிக்கும் அவனே அதிதேவதை. அவனை நோக்கி ஐயன் கூறினான்: ''கண்மணி! பிரமனுக்கும் முன்பாகவே நீயும் பூவுலகு செல்ல வேண்டும். அவனை விடப் பெரிய மீமாம்சகனாக, குமாரில பட்டன் என்ற பெயரில் கர்ம மார்க்கத்தை வலியுறுத்த வேண்டும். உன்னையும் நான் வெல்வேன்.''

பிரமன் அப்போது தான் சற்று ஆசுவாச மடைந்தான். தன் அன்புக் குழந்தையை ஐயன் சபிக்க மாட்டான் என்பது உண்மையானால், தன்னை அவன் பிறப்பெடுக்கச் செய்வதும் சாபமாகாது என்று ஓரளவு தெளிந்தான்.

''தேவர்களாகிய நீங்களும் பூவுலகில் பிறந்து இந்த அவதாரத்துக்குஉதவி புரிவீர்கள்'' என்றான் மங்கள மூர்த்தி.

எல்லார் மனமும் குளிர்ந்தது. கேட்டதைக் கேட்டவுடன் கொடுத்தருளும் அருட்பான்மை மட்டுமல்ல இறைவனுடையது. கேட்டதற்கும் மேல், தன்னையே தந்துதவும் தயாசீலன் அவன். அந்தத் தியாகத்தைப் பற்றியே எண்ணிய தேவர்கள் வாழ்த்தவும், வணங்கவும் மறந்து அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

அப்போது அருளாளன் ''மக்களையும் உங்களையும் காப்பதற்காகப் பிறக்கப் போகும் தியாகி நான் என நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். உண்மையில் நான் என்னையே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகத்தான் ஜனனம் எடுக்கப் போகிறேன்'' என்று கூறி நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

''ஆம். என் உயிருக்கு உயிராகிய நாராயணன் முன்பு ராமனாகவும், கிருஷ்ணனாகவும் பிறந்து அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டினனல்லவா? அந்த ராகவனும் கண்ணனும் பிறந்ததைப் போற்றி விழா எடுக்கக் கூட மக்கள் தவறும் நிலை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஜயந்திகளைக் காப்பதற்காகவே இப்போது இந்த சங்கர ஜயந்தியை நிகழ்த்தப் போகிறேன். அது மட்டும் அல்ல....'' என்று தொடர்ந்த ஆலநீழலான் குமிண் நகையுடன் முடித்தான்: ''என்னில் கனிந்துள்ள தேவிக்குகந்த நவராத்திரியையும் எனக்கே ஏற்பட்ட சிவராத்திரியையும் கூட நான் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் போகிறேன்.''

மனமலர்கள் விகசிக்க மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பினர் தேவாதியர். பிரமன் மட்டும் தயங்கித் தயங்கிச் சென்றான்.

''சதுர்முகா!'' என்றழைத்தான் தயாநிதி, மெல்லிய குரலில்.

வேதனையுடன் திரும்பினன் விதாதா.

''கவலைப் படாதே! மண்ணுலகு சென்றாலும் உன் பிரிய பத்தினி வாணி அங்கும் உன்னைத் தொடர்வாள். இது உனக்கு மட்டும் விசேஷ சலுகை''— என்றான் பெருமான்.

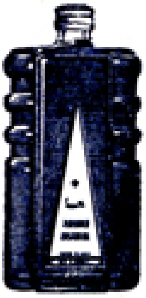
உவகையுடன் அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து, புறப்பட்டான் நான்முகன்.

மீண்டும் பரமனும் அந்தப் பரம யோகியர் நால்வரும் மட்டும் அந்தச் சூழலில் தனித்திருந்தனர். நிஷ்டையிலேயே நிலைத்திருந்த அந்த நால்வருக்கும் அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சி ஏதுமே தெரியாது. ஆனால் சிந்தையற்றிருந்த அந்தச் சிவயோகி - யுவ யோகி - மட்டும் இப்போது ஆழ்ந்த சிந்தையில் அமிழ்ந்து விட்டான். எங்கே பிறப்பது, யாருக்குப் பிறப்பது என்ற யோசனையில் ஈடுபட்டான். விந்தை! தியாகராஜன் யோக ராஜனை வென்று இளக்கிவிட்டான்!

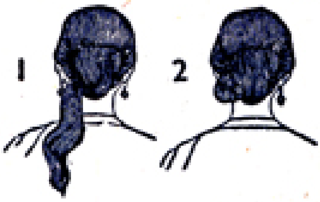
உன்னதமான கயிலைமலை தான். ஆனால் அது என்றும் இளகிக்கொண்டே, உருகிக்கொண்டே இருக்கும் அற்புதமலையல்லவா? இளக இளக, உருக உருக மேலும் மேலும் பனி மூடிக் குன்றாமல் இருக்கும் பெருங் குன்றல்லவா அது? உயரச் செல்லச் செல்லக் குளுமை; குளிர்ந்த இதயத்தில்தான் மனிதனின் உயர்வு இருக்கிறது; கொடுக்கக் கொடுக்கவும் குறைவுபடாத உயர்வு அது என்பதற்குச் சின்னமே கயிலை. ஞான மலையான இந்தக் கயிலயங்கிரியானும் தன் உள்ளம் உருகிக் கருணை என்னும் ஜீவநதியைப் பெருக்க ஆயத்தமாகிவிட்டான்! (தொடரும்)

கூந்தலை நன்றாக வாரி முடிவதின் வனப்பு

கூந்தலை வழவழப்பாகவும், பொலிவுடனும் விளங்கச் செய்யும்
ஸ்வஸ்திக் பெர்ப்யூம்டு காஸ்டர் ஆயிலைத் தடவி
வாரினால் உங்கள் கூந்தல் அழகாகத் தோற்றமளிக்கும்.

ஸ்வஸ்திக் ஹெயர் ஸ்டைல் "அலங்கார்"

கூந்தல் அலங்காரத்தைச் செய்யும் விதம்:

ஸ்வஸ்திக் பெர்ப்யூம்டு காஸ்டர் ஆயிலைத் தடவி கூந்தலை நன்றாக இழைய வாரவும். அடியில் ரிப்பனினால் கூந்தலை நன்றாகக் கட்டவும். மேல்புறத்தைநோக்கி கூந்தலை வளையமாக மடித்து, பின்செய்து, எஞ்சியுள்ள கூந்தலை இடதுபுறம் தொங்கும்படி விடவும். (படம் 1.) எஞ்சியுள்ள கூந்தலை வளையமாகச் சுற்றி, நுனிப் பாகத்தை உள்ளே சொருகிவிடவும். (படம் 2.) கொண்டையை நன்றாகப் பின்செய்து, நகைகளினால் அலங்கரிக்கவும்.

ஸ்வஸ்திக்
ஆயில் மில்ஸ்
லிமிடெட்
பம்பாய்.

Shilpi S.O.H. 16-A TAM

கவியரசருக்கு அஞ்சலி

தாகூரின் பாடல்கள் 108-ஐ, பேராசிரியர் அ.சி.ரா. அவர்கள் அழகிய தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவில் அமைத்திருக்கிறார். அத் தொகுப்பை, இந்த மாதக் கடைசியில் சென்னை மாக்மில்லன் கம்பெனியார் வெளியிட விருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் மொழி பெயர்த்த தாகூர் பாடல்கள் இரண்டினைத் தருகிறோம்.

1 இறைவன் பாதபீடம்

ஏழையரும் ஏதலரும் இழிந்தோர் தாமும்
இருக்கின்ற இடமேஉன் பாத பீடம்.
பாழாம் அந் நெடும்பள்ளத் திறங்கி உன்தன்
பாதமலர் பதிகின்ற ஆழம் தொட்டு.

தாழஎன்தன் தலைதாழ்த்த எண்ணுவேன் என்
தருக்கு அந்த எளிமைக்குத் தாழவில்லை.
ஏழையரும் ஏதலரும் இழிந்தோர் தாமும்
இருக்குமிடம் அதுவே உன் பாதபீடம்.

ஏழையரும் ஏதலரும் இழிந்தோர் தாமும்
இரந்துடுத்தும் கந்தலே உன் ஆடையாக,
தோழமை பூண்டு அகதியரைத் தொடரும் உன்தன்
கலபத்தை என்செருக்கால் தொடவும் போமோ?

பாழாம்என் சிறுமைஉளம் உன்னை அங்கே
பார்க்கவரும் பாதையினிற் படிவதாமோ?
ஏழையரும் ஏதலரும் இழிந்தோர் தாமும்
இருக்குமிடம், ஐயா, உன் பாதபீடம்.

2. எங்கிருந்தோ?

சின்னக் குழந்தையின் கண்களிலே ஒளி
சொக்கத் துடிக்கும் துயில் மயக்கம்,
எந்த இடத்திற் பிறந்ததுவோ, இங்கே
எப்படி வந்ததோ யார் அறிவார்?

மின்மினி கூட்டுங் கனற்பொறி, காட்டிருள்
மேனி துழாவிடும் மங்கலிலே
கந்தர்வர் ஊரிற்கண் நாணிப் புதைத்திடும்
கற்பக மாய அரும்பிரண்டாம்.

சின்னக் குழந்தை துயின்றிடும்போது அதன்
செவ்விதழ்மேல் தளிர் மென்முறுவல்,
எந்த இடத்திற் பிறந்ததுவோ, இங்கே
எப்படி வந்ததோ யார் அறிவார்?

விண்பிறை தன்னில் சிலிர்த்தெழுந்த பிஞ்சு
வெள்ளி நிலாக் கதிர் துள்ளி வந்தே
கண்ணிற் படாமற் கரைந்திட ஓடிடும்
கார்முகில் ஓரத்தைத் தொட்டவுடன்.

சின்னக் குழந்தையின் மேனியிலே ஒளிர்
செந்தளிர்ச் சோலையின் பொன் மெருகும்
எந்த இடத்திற் பிறந்ததுவோ, இங்கே
எப்படி வந்ததோ யார் அறிவார்.

நெருப்புக் கனிகள்

பொன்முடி

சொப்பனம் எந்த இடத்தில் முடிந்ததோ அந்த இடத்துக்கு அப்பால் தான் அதற்குச் சொப்பனம் என்ற புதுப் பெயரே ஏற்படுகிறது. சொப்பனம் கூட அதிலிருந்து விழித்துக் கொள்ளுகிற வரைக்கும் அநுபவம்தான்.

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

எந்த நாட்டில் எந்த ஊர் மண்ணின் மீது கால்கள் நடந்து கொண்டிருந்தாலும் மனம் பல ஆயிரம் மைல்களைக் கடந்து சொந்த நாட்டில் சொந்த மண்ணின் மீது போய் இறங்கி நடக்கத் தவித்துக் கொண்டிருக்கும். சொந்த ஊரை விட்டு வெளி நாட்டு வாசியாகச் சிறிது காலமாவது இருந்தவர்களால் இந்தத் தவிப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒரு மனிதனுடைய நியாயமான தேசிய உணர்ச்சிக்கு இந்தத் தவிப்பும் ஓர் அடையாளம் அல்லவா?

மனிதன் இயற்கையிலேயே பேதை என்பதை நிரூபிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் பல அவனுடைய வாழ்க்கையில் நேர்வதுண்டு. வந்து சேர்ந்த இடத்தில் அதிக நாட்கள் ஆகிவிட்டால் புறப்பட்ட இடத்தை நினைத்துக் கொண்டு ஏங்குவதும், மறுபடியும் திரும்பிப் போய்ப் புறப்பட்ட இடத்திலேயே தங்கி விட்டால் எங்காவது மாறிப் போக வேண்டும் போலத் தவிப்பதுமாக அலை பாயும் குணம் ஒன்று தன்னுள் இருப்பதை ஒவ்வொரு மனிதனும் எப்போதாவது புரிந்து கொள்ளலாம். அப்படிப் புரிந்து கொள்வதற்கு எப்போதாவது அவசியமும் நேரிடும்.

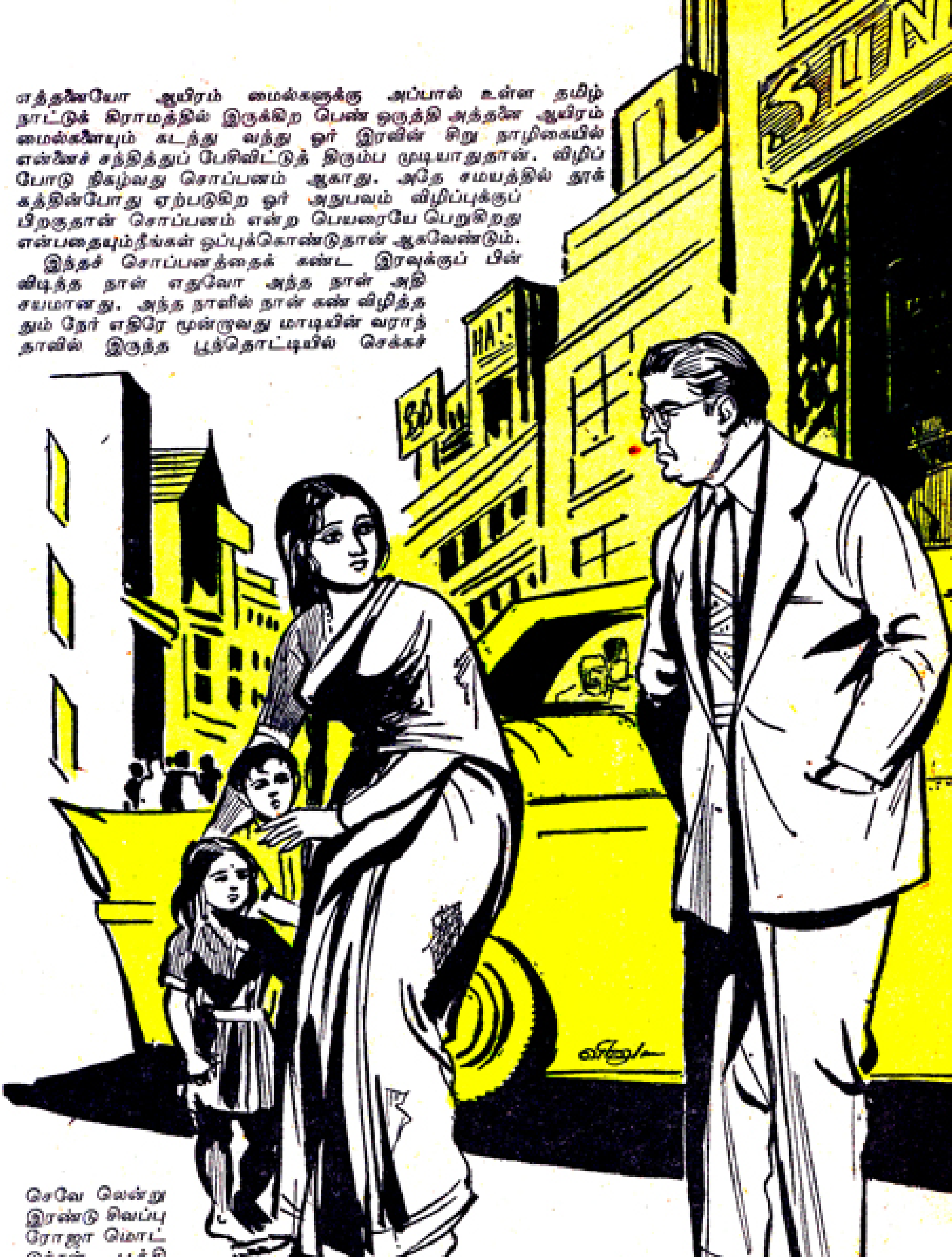
இந்த அலை பாயும் குணத்துக்குப் பழைய ஞாபகங்களும் காரணமாக முடியும். என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஏராளமான பல ஞாபகங்களை இதற்குக் காரணமாகச் சொல்லலாமானாலும் ஒரே ஒரு ஞாபகம்தான் சக்கரத்துக்கு நடுப் புள்ளி போல் முக்கியமாயிருந்தது.

எங்கள் ஊர், அதற்கு உயிர்களையும், பசுமையையும் அளித்தபடி ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஜீவநதி, ஊருக்கெல்லாம் சேர்த்து இயற்கையே இட்ட பச்சைப் பசும் பந்தலைப் போன்ற தென்னந் தோப்புக்கள், அந்தத் தென்னை மரக் கூட்டத்துக்கு மேலே எங்கோ ஓரிடத்தில் தெரியும் கோவில் கோபுரம், பச்சை வைக்கோல் ஈரம் மணக்கும் வயல் வெளிகள்,—சலங்கையும், மணியும் சப்தமிட்டு ஒலிக்கும்படி சாலைகளில் போகும் மாட்டு வண்டிகள், மாபெரும் தோட்டத்துக்குநடுவே எங்கள் தந்தையாரால் நடத்தப்படும் பள்ளிக்கூடக் கட்டிடங்கள்; அந்தக் கட்டிடங்களில் ஏதோ ஒன்றில் தலைமை ஆசிரியர் அறைக்கு அடுத்த அறையில் உட்கார்ந்து லெட்ஜர்களையும், பிள்ளைகள் சம்பளம் கட்டும் இரசீதுப் புத்தகங்களையும் தான் அந்த வேலைக்குப் புதிது என்ற பயத்தோடு கூசிக் கூசிப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண், அந்தப் பெண்ணின் பேராசையைப் பிறப்பிக்கும் கண்கள், ஊதி விட்டுக் கனிய வைத்த நெருப்புத் துண்டங்களைப் போன்ற உதடுகள், அந்த உதடுகள் அசைந்து, 'போன இடத்தில் சுகு சௌக்கியமாக இருக்கிறீரா?' என்று எப்போதும் நித்தியமாகக் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பது போல ஒரு பிரமை—

இவை யெல்லாமே புறப்பட்ட இடத்தின் ஞாபகங்கள்தாம். ஆனால் இந்த எல்லா ஞாபகங்களுக்கும் நடு மையமானது கடைசியாகச் சொல்லிய ஞாபகமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஒருதலைப்பட்சமான இந்த ஞாபகத்துக்கு இவ்வளவு சக்தி உண்டா என்று நீங்கள் சந்தேகப்படலாம். உங்கள் விருப்பப்படியே தான் எல்லா ஞாபகங்களும் நேர்கின்றன என்று நீங்கள் உறுதி சொல்லவே முடியாது. எந்த ஞாபகமாவது உறுதியாக உங்கள் மனத்தைப் பற்றிக் கொள்ள முடியுமானால் அதையும் நீங்கள் தவிர்க்க முடியாது. ஞாபகம் ஒரு சக்தி. அது உங்களுடையது. ஆனால் உங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டதன்று. இது தெரிந்தால் ஞாபகம் என்ற சக்தியின் ஆற்றலை நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ள முடியும் என்று நினைக்கிறேன். மூன்றாவது முறையாக நான் இந்துமதியைச் சந்தித்தபோது மிகவும் விசித்திரமான முறையில் சந்தித்தேன். அந்தச் சந்திப்பு நேர்ந்த போதும் நான் அந்நிய நாட்டில்தான் இருந்தேன். அவள் தமிழ் நாட்டில் எங்கள் கிராமத்தில்தான் இருந்தாள். அப்படியானால் நான் எவ்விதம் அவளைச் சந்திக்கமுடிந்தது என்று கேட்காதீர்கள். சொப்பனம் என்று ஒன்று உண்டே! குளிர் மிகுந்த இரவு ஒன்றில் அந்நிய நாட்டு மண்ணிலே தங்கும் விடுதியின் மூன்றாவது மாடி அறையில் இந்துமதி என்னோடு வந்து பேசிக் கொண்டிருப்பது போல் நான் சொப்பனம் கண்டேன். அதைவிட விசித்திரம் என்னவென்றால் அந்தச் சொப்பனத்தை நான் கண்டு கொண்டிருந்த போது மல்லிகைப் பூவே இல்லாத அந்த ஊரில் அந்த விடுதியின் மூன்றாவது மாடி அறையில் மல்லிகைப்பூ மணந்து கொண்டிருந்தது. அநுபவங்களுக்கும் புலன்களுக்கும் நெருங்கிய உறவு உண்டு. யாரைப் பற்றி அல்லது எதைப் பற்றி நினைக்கிறோமோ, அந்த நினைப்பு முதன் முதலாக ஏற்பட்ட போது எந்த மணம் நம்மைச் சூழ்ந்திருந்ததுவோ அதுவும்சேர்ந்தே ஞாபகத்துக்கு வரும். எந்த ஒலி நம்மைச் சூழ்ந்திருந்ததோ அந்த ஒலியும் சேர்ந்தே ஞாபகத்துக்கு வரும். மனிதனுடைய அநுபவங்களும், ஞாபகங்களும், புலன்களோடு அவ்வளவுக்கு நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தச் சொப்பனம் அது எந்த இடத்தில் முடிந்ததோ அந்த இடத்துக்கு அப்பால்தான் தனக்குச் சொப்பனம் என்ற புதுப் பெயரையே பெற்றது. சொப்பனம் கூட விழித்துக் கொள்கிற வரைக்கும் அநுபவம்தான்,

எத்தனையோ ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள தமிழ் நாட்டுக் கிராமத்தில் இருக்கிற பெண் ஒருத்தி அத்தனை ஆயிரம் மைல்களையும் கடந்து வந்து ஓர் இரவின் சிறு நாழிகையில் என்னைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டுத் திரும்ப முடியாதுதான். விழிப் போடு நிகழ்வது சொப்பனம் ஆகாது. அதே சமயத்தில் தூக் கத்தின்போது ஏற்படுகிற ஓர் அநுபவம் விழிப்புக்குப் பிறகுதான் சொப்பனம் என்ற பெயரையே பெறுகிறது என்பதையும்நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

இந்தச் சொப்பனத்தைக் கண்ட இரவுக்குப் பின் விடிந்த நாள் எதுவோ அந்த நாள் அதி சயமானது. அந்த நாளில் நான் கண் விழித்த தும் நேர் எதிரே மூன்றாவது மாடியின் வராந் தாவில் இருந்த பூந்தொட்டியில் செக்கச்

செவே லென்று இரண்டு வெட்பு ரோஜா மொட் டுக்கள் பூத்தி ருந்த காட்சியைப் பார்த்தேன். அவை இந்துமதியின் இதழ் களை எனக்கு நினைவூட் டின. அந்தச் சிறிய சொப்பனத்தை நினைவு வைத்துக் கொண்டே தூர தேசத்து மண்ணில் நான் ஒரு வருடத்தை மெல்ல மெல்ல நகர்த்தி வழி அனுப்பி விட்டேன். என் இளம் மனத்தில் இந்துமதி என்பவள் ஒரு ஞாபகம். அதற்கு மேல் விசேடமான அர்த்தம் எதுவும் அந்த ஞாபகத்துக்கு இல்லையோ என்னவோ ?

சந்திப்பு 4

அந்நிய நாட்டு வாசத்தின் இரண்டாவது வருடத்தில் மூன்றாவது மாதமோ, நான்காவது மாதமோ என் பெரிய அக்காவிடமிருந்து எனக்கு வந்த மற்றொரு கடிதத்தில் இந்துமதியைப் பற்றியும் சில வாக்கியங்கள் இருந்தன. நான்கு வாக்கியங்கள் ஆனால் என்ன? நாற்பது வாக்கியங்கள் ஆனால் என்ன? வாக்கியங்களுக்கு ஏது தனிப் பெருமை? அந்த வாக்கியங்கள் யாரைப் பற்றியவையோ அவரைச் சார்ந்து தான் அவற்றுக்கும் பெருமை. ஊரைப் பற்றியும், அப்பாவின் உடல் நலத்தைப் பற்றியும், என்னென்னவோ வளைத்து வளைத்து எழுதப்பட்டிருந்த அக்காவின் கடிதத்தில் இந்துமதியைப் பற்றிய நான்கு வாக்கியங்களே பெரிதாய் வியாபித்துக் கொண்டு மல்லிகைப் பூ வாசனையை மணக்கச் செய்தன வென்று உணர்ந்தேன்.

'இந்துமதியின் தாய் வழி மாமன் ஒருவர் மூந்தா நாள் வந்திருந்தார். அப்பாவைச் சந்தித்து இறந்து போன தலைமையாசிரியரின் குடும்பத்தைப் பற்றியும் அதன் நிராதரவான நிலையைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இத்தனை நாள் அந்த மாமா இரங்கூனிலோ, பர்மாவிலோ இருந்து விட்டதால் அவருக்கு எதுவும் தெரியாதாம். தாய்நாடு திரும்பியதும்தான் கேள்விப்பட்டாராம். கடைசியில் நான்கு நாள் இருந்து இந்துமதியைப் பள்ளிக்கூடத்து வேலையிலிருந்து விடுவித்துக் கிராமத்து வீட்டையும் காலி செய்து கொண்டு அவளையும் குழந்தைகுட்டிகளையும் கையோடு அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டார் அவர். எனக்கென்னவோ அந்தப் பெண் ஊரை விட்டுப் போனதிலிருந்து இந்த ஊரே சூன்யமாகி விட்டாற் போல் இருக்கிறது. நான் தவறாமல் இங்கே வந்து என்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுப் போகும். நான் ஆசைப்படுகிற போது இரண்டு பாட்டும் பாடி விட்டுப் போகும். 'போய் விட்டு வருகிறேன்' என்று அது சொல்லி விடை பெற்றுக் கொள்ள வந்த போது எனக்குக் கண் கலங்கி விட்டதடா ராகு. அப்போது எதற்காகவோ உன்னை நினைத்துக் கொண்டேன்.'

இந்த நிகழ்ச்சியை எதற்காக அக்கா எனக்கு எழுதினாள் என்று நான் சிந்தித்துச் சிந்தித்து வேதனைப் பட்டேன். வேதனை இதை அவள் எழுதியதற்காக அல்ல. எழுதப்பட்ட நிகழ்ச்சிக்காகத்தான். அப்போதும் என் மனக் கண்களில் இந்துமதியின் முகம் தோன்றியது. தோன்றியதென்று கூறினேன்? இல்லை! இல்லை! என்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. முகம், கண், மூக்கு, இதழ் என்று ஒவ்வொன்றாக நினைத்து அந்த நினைப்பின் நடுவே ஏற்கெனவே நித்தியமாகத் தங்கியிருந்த நெருப்புக் கனி போன்ற இதழ்களோடு இணைத்து இந்துமதியின் முகத்தைப் படைத்தேன். அப்போது அந்த முகத்திலிருந்து இரண்டு சிவந்த இதழ்கள் பூட்டுத் திறந்து, ''போய் விட்டு வருகிறேன். ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று என் அக்காவிடம் சொல்லி விட்டுப் போகிற காட்சியை நானாக முயன்று என் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து பார்க்கிறேன். பள்ளிக்கூடத்து வேலையை விடச் செய்தபின் இந்துமதியையும் அவள் தம்பி தங்கைகளையும் தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்ட அந்த முகம் தெரியாத தாய் மாமனின் மேல் எனக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. சொல்லப் போனால் என்னுடைய கோபம் நியாயமானதில்லை. நான் யார்? அவள் யார்? அவள் எங்கள் ஊரை விட்டுப் போனதற்காக நான் ஏன் இப்படி எங்கேயோ இருந்துகொண்டு மனத்துக்குள்ளேயே அழ வேண்டும்? இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முயலும்போதும் என்னுடைய சொற்கள் எனக்குத் துணை செய்யவில்லை. எனவே அவை வெறும் உணர்வாக மட்டுமே தங்கி விட்டன.

எத்தனையோ காரியங்கள் தொடங்கியபின் அவற்றுக்கு முடிவு என்று எதுவும் நேராமல் அப்படியே அரைகுறையாக நிற்பதுண்டு என்றேனே; அந்த வகையில் சேர்ந்து கொண்டது இந்துமதி என்ற இனிய ஞாபகம். அந்தக் காரியத்தை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்கிற அடுத்த நிகழ்ச்சி பிறக்கிற வரை இது நிற்கும் அரைகுறை நிலையேதான் இதற்கு முடிவு என்றும் சொல்லியிருந்தேன். இப்படி அரைகுறை நிலையிலேயே பல வருடங்கள் தேங்கி நிற்கிற நிகழ்ச்சியாக என்னைப் பொறுத்த வரையில் இந்துமதியின் சந்திப்பும் ஆகிவிட்டது. நீண்ட காலத்துக்கு அரைகுறையாகவே நின்றுவிட்டது அந்த ஞாபகம்.

* * *

நான் புதிய மனிதனாகப் புதிய அனுபவங்களோடு தாய்நாடு திரும்பி எனக்காக என் தந்தை பார்த்திருந்த இன்னொரு பணக்காரக் குடும்பத்தில் திருமணமும் செய்து கொண்டு இரண்டு பணக்காரச் சம்பந்திகளுமாக முதலீடு செய்து உருவாக்கிய 'டெக்ஸ்டைல் மில்' ஒன்றை நிர்வாகம் செய்து ஒவ்வொரு வருடமும் எத்தனை இலட்சம் இலாபம் என்று கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அனுபவங்களால் இலாப நஷ்டம் பார்க்கிறவனைத் 'தத்துவ ஞானி' என்று வேண்டுமானால் உலகம் புகழும். ஆனால் பணத்தினால் இலாப நஷ்டம் பார்க்கிறவனைத்தான் உலகம் மதிக்கும். அவனுடைய பயனுள்ள புத்திசாலித்தனத்துக்குப் பயப்படவும் செய்யும். அப்படி உலகத்தின் மதிப்பையும், பயபக்தியையும் சேர்த்து அடைந்து கொண்டு நடந்து வந்து வேலை செய்யும் அழுக்கடைந்த கூலிகள் ஆயிரம் பேர்களுக்குக் காரில் அழுக்கடையாமல் போய் நிர்வாகம் செய்யும் முதலாளியாக இருந்துகொண்டு வந்தேன். எங்கள் அப்பா உயிரோடு இருந்தவரை 'சின்ன முதலாளி' என்றிருந்த என் பேர் 'பிரபல தொழில் பிரமுகரின் மரணம்' என்ற பத்திரிகைச் செய்தியோடு அப்பாவும் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு 'முதலாளி' என்று சுருக்கமாகவும் பொருத்தமாகவும் மாறியது.

இன்றும் சராசரியாய் இந்த நாட்டில் ஒரு விதமான பரம்பரைக்கும், பணவளத்துக்கும், அந்த இரண்டையும் சார்ந்து நிற்கிற மனிதனுக்கும் கிடைத்தே தீர வேண்டிய அந்தஸ்துக்கள் எல்லாம் விடாமல் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு நான் சுயமாக எதையுமே சிந்தனை செய்ய முடியாமல் என்னை முக்கால்வாசி அசடனாகச் செய்து கொண்டிருந்தன.

டெக்ஸ்டைல் மில் தொடங்கிய பின்பு அது எந்த நகரத்தைச் சார்ந்த பகுதியில் தொடங்கப்பட்டதோ அங்கேயே நானும் வசித்து வந்ததனால் என்னுடைய வாழ்க்கையும் அதைச் சூழ்ந்துள்ள ஆடம்பர அநுபவங்களும் பெருகி விட்டன. ரோடரி கிளப்பின் துணைத் தலைவர், தொழிலதிபர்கள் சங்கத் தலைவர், என்று நான் வேலை எதுவும் செய்யாத கௌரவப் பதவிகள் பல என்னை அலங்கரிக்கலாயின. செல்வாக்கு என்பது பசை. அதில் என்னென்ன சௌகரியங்கள் எல்லாம் வந்து ஒட்டிக் கொள்ளும் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அந்த எல்லா அநுபவங்களையும்விட என் மனத்தின் எளிய பகுதி ஒன்றை மெய்யாக அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்த ஞாபகம் இந்துமதியாயிருந்தாள் என்பதை மட்டும் நான் நன்றாக நம்பினேன். நான்காவது முறை நான் அவளைச் சந்தித்த போது பதினாறு வருடங்களின் வாழ்க்கை அலுப்பில் இருவருமே தேய்ந்துபோய் மாறியிருந்தோம். சந்தித்த வேளையும் நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ள முடியாத குழப்பமான வேளை.

வெப்பம் பொறுக்க முடியாத மே மாத நடுவில் மனைவி மக்களோடு கோடைக்கானலுக்குப் போய்ப் பத்துப் பதினைந்துநாட்கள் மலைவாசத்தின் சுகத்தை அநுபவித்து விட்டு வரலாமென்று நான் காரில் புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்த போது சாலை மேல் மதுரைக்கும் கோடைக்கானலுக்கும் நடுவேயிருந்த ஒரு கிராமத்துத் தெருவில் நான் அவளைச் சந்தித்தேன். அந்தக் கிராமத்தின் பேர் எனக்கு நினைவில்லை. பேர் என்னவாக இருந்தால் என்ன? அங்கே இந்துமதி இருக்கிறாள். அதுவே அந்தக் கிராமத்தின் பேர் நல்லதாயிருக்கவேண்டுமென்பதற்கு ஓர் அடையாளம்.

எலி வாலைப் போல் தலையைப் பின்னிவிட்டிருந்த சின்னச் சடையில் எண்ணெயின்றி வறண்ட பெண் குழந்தை ஒன்றை ஒரு கையிலும் அந்தக் குழந்தைக்குச் சற்றே இளையவளாகத் தோன்றிய இன்னொரு சிறு பையனை இடுப்பிலும் கொண்டு தெருவோரத்தில் கூறு கட்டி விற்கும் ஒரு காய்கறிக் கடையில் ஏதோ வாங்கி நிறைத்த பையுடனும் நிறையாத குடும்ப வாழ்வில் வெந்து நைந்த தோற்றத்துடனும் இந்த நாட்டின் சராசரி மாதரசிகளில் ஒருத்தியாகத் திரும்பி என் காருக்கு ஒதுங்கினபோது இரண்டு விநாடிகள் அவளைப் பார்த்தேன். அவளும் அப்போது என்னைப் பார்த்திருக்கலாம்; பார்க்காமலும் விட்டிருக்கலாம்.

''எதுக்குத்தான் இப்படிக் குழந்தைகுட்டிகளோட தெருவிலே விழுந்து சாவறத்துக்கு வராங்களோ?'' என்று டிரைவர் கடிந்து கொண்ட போது அதில் ஏதோ ஹாஸ்யத்தைக் கண்டவள் போல் என் மனைவி சிரித்தாள்.

''நாம் காரில் போகிறோம் என்பதற்காகத் தெருவில் யாரும் குழந்தை குட்டிகளோடு வரக் கூடாதென்று சட்டமில்லையே?'' என்று கொதிப்போடு பதில் சொல்லி என் அந்தரங்கத்தில் சுரந்த ஞாபக ஊற்றுக்கு நான் மரியாதை செய்தேன். இதுதான் இந்துமதியை நான் சந்தித்த நான்காவது சந்திப்பு என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

சந்திப்பு 5

மறுபடியும் ஒரு நாலைந்து வருடங்களுக்குப் பின் இந்துமதியை நான் சந்தித்த போது அவள் மிகவும் நைந்து போயிருந்தாள்.

அந்த வருடம் எங்கள் ரோடரி கிளப்பின் சார்பில் ஒவ்வொரு வியாழக் கிழமையும் குறிப்பிட்ட சில நண்பர்கள் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் நோயாளிகளுக்கு இலவசமாக நல்ல பழங்களும், ரொட்டியும், வழங்கிப் பொதுப் பணி செய்ய வேண்டும் என்று ஒரு புது ஏற்பாடு செய்திருந்தோம்.

அந்த ஏற்பாட்டின்படி இரண்டு வாரத்துக்கு ஒரு முறை காரில் கூடை கூடையாகப் பழங்களை நிறைத்துக் கொண்டு நானும் ஆஸ்

அட்டைப் படம்

முத்துச் சிவிகை உலா

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் அருள் பெருகும் மனத்துடனே தமிழ் நாட்டுத் திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று செந்தமிழ்ப் பதிகங்கள் பல பாடிக் கொண்டு வருகையில் திருநெல்வாயிலரத் துறையில் இவ் வதிசய நிகழ்ச்சி நடந்தது.

ஞான சம்பந்தருக்கும் அவரோடு வந்தவர்களுக்கும் வழிநடைப் பயணத்தினால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தைப் போக்க வேண்டுமென்று இறைவன் மனக் கருத்துக் கொண்டான். அத்தகைய திருவுளக் கருத்தோடு அவ்வூர் அந்தணர்களின் கனவில் தோன்றி ஞானசம்பந்தருக்கு முத்துச் சிவிகை, மணிக்குடை முதலியவற்றைக் கொடுக்கக் கட்டளையிட்டருளினான்.

"ஞான சம்பந்தன் நம்பால் அணைகின்றான்
மான முத்தின் சிவிகை மணிக்குடை
ஆன சின்னம் நம்பாற்கொண் டருங்கலைக்
கோன் அவன்பால் அணைந்து கொடும்என"

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் கோயிற் கதவைத் திறந்து பார்த்தால் முத்துச்சிவிகை மணிக்குடை முதலியன எல்லாம் முன்னேற்பாடாக எடுத்து வைத்ததுபோல் வைக்கப் பட்டிருந்தன. அன்பர்கள் அந்தச் சிவிகையையும், குடையையும், ஊர்வலமாகக் கொண்டு போய் மாறன்பாடிவரை சென்று எதிர்கொண்டு ஞானசம்பந்தருக்கு அவற்றை அளித்தனர். ஞானசம்பந்தர் முத்துச்சிவிகையில் உலாவரும் காட்சி ஓவியர் வினுவால் வரையப் பெற்றுள்ளது. ஞானசம்பந்தர் அவதார நன்னாள் அண்மையில் வருவதை யொட்டி இவ்விதழ் அட்டையை அலங்கரிக்கிறது.

பத்திரிக்குப் போய் ஜெனரல் வார்டில் ஒவ்வொரு நோயாளியையும் சந்தித்து விட்டு வரவேண்டும். அப்படிப் போய்க் கொண்டிருந்த போது ஏதோ ஒரு வியாழக் கிழமை—அன்று மழை விடாமல் பெய்து கொண்டிருந்ததாக ஞாபகம்—ஜெனரல் வார்டின் பதினைந்தாவது எண்ணுள்ள படுக்கையில் மேற்கு ரூமியில் தன் புருஷனுக்குச் சாத்துக்குடி ஜூஸ் பிழிந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்த நிலையில் அவளைச் சந்தித்தேன்.

இந்த முறை அவள் இன்னும் தேய்ந்து போயிருந்தாள். 'நீ, இந்துமதிதானே? உனக்கு என்னை நினைவிருக்கிறதோ?' என்று அருகில் போய் அவளை விசாரித்துவிட எண்ணியும் ஏனோ என் கால்கள் செயல்படவில்லை. அதற்குத் துணிவும் வரவில்லை. அவளாகவும் என்னைப் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

பேராசையைப் படைக்கும் அந்தக் கண்களில் நிராசை மட்டுமே இப்போது தெரிவது போல் ஒருகணம் எனக்குத் தோன்றியது. அடுத்தகணம் அப்படி நிராசையைத் தாங்கி நிற்கக்கூட அந்தக் கண்களில் சக்தியில்லை போலவும் உணர்ந்தேன்.

ஒரு முழுக் கூடை நிறையப் பழங்களை வைத்துக் கார் டிரைவரிடம் கொடுத்து, "அந்த ரூமியிலே பதினஞ்சாவது 'பெட்'லே கொண்டு போய்க் கொடுத்து விட்டு வா" என்று அனுப்பினேன். என்னுடைய அனுதாபம் திடீரென்று பதினைந்தாவது எண் படுக்கையின் மேல் மட்டும் திரும்பியது அநியாயம் என்று எண்ணினானோ என்னவோ டிரைவர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டுப் பழக்கூடையை எடுத்துக்கொண்டு போனான். அன்று வீடு திரும்பும் போதும் என் மனத்தில் வந்து இணைந்த தோற்றம் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் மேற்கு வானத்தில் பொன் மேகங்கள் சரிந்த சாயங்கால வேளை ஒன்றில் விட்டுக் கூடம் நிறைய மல்லிகையும், வெட்டிவேரும் மணந்து கொண்டிருந்த போது தெரிந்த பழைய இந்துமதியின் தோற்றமாகவே இருந்தது.

'நடந்து போய் மறைந்தது எல்லாம் பொய்தான். இப்போது நடந்துகொண்டிருப்பதுதான் இன்றைக்கு நிஜம்' என்று நீங்கள் உலகியல் ரீதியாக வாதிடலாம். ஆனால் நான் அந்த வாதத்தை ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன். என்னைப் பொறுத்த வரையில் இன்றைக்குத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற இந்துமதிதான் எனக்குப் பொய். சராசரி வாழ்க்கையும், அவளுடைய ரங்கன் மாமா அவளைக் கட்டிக் கொடுத்த புக்ககமும் அவளை இப்படித் தேய்த்து நலியச் செய்திருக்கலாம். 'அவள் நான் முதன் முதலாகப் பார்த்தபோது எப்படி இருந்தாளோ அது தான் என்றைக்கும் நான் நம்புகிற உண்மை. இப்போது அவள் எப்படி இருக்கிறாளோ அதுதான் பொய்' என்று எனக்கு ஓர் உறுதி. என்னுடைய ஞாபகத்துக்கு அது தொடங்கி நின்ற இடம்தான் முடிவே ஒழிய அதற்கப்பால் ஏற்படுகிற வேறு முடிவுகளை நான் ஒப்புக் கொள்ள இயலாது. அவளை நான் சந்தித்தது ஓர் இனிய ஞாபகம். இப்போது சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற நிலைகளை அந்தப் பழைய ஞாபகத்தோடு ஒட்டுப் போட ஒருபோதும் துணியமாட்டேன்.

சந்திப்பு 6

அடுத்த முறை நான் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன போது ஏதோ ஓர் ஆசையில் என் மனைவியும் உடன் வருவதாகச் சொன்னாள். நானும் மறுக்கவில்லை. வார்டில் நுழைந்ததுமே என் கண்கள் மேற்கு ரூமியில் தான் விரைந்தன. அந்தப் பதினைந்தாம் நம்பர்ப் படுக்கை காலியாயிருந்தது. உடனே அதைப் பற்றி விசாரிக்கவும் கூசினேன். இந்த மாதிரி வேளைகளில் கௌரவமும் அந்தஸ்தும் பெரிய பெரிய விலங்குகளாகி நம் மேல் உதட்டையும், கீழ் உதட்டையும் இறுக்கிப் பூட்டி விடுகின்றன. மெதுவாகச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை அவசரமாகச் செய்வது போலவும், அவசரமாகச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை மெதுவாகச் செய்வது போலவும் சில வேளைகளில் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளுகிறோம். அப்படி அன்று நானும் என்னைச் சிறிது நாழிகை ஏமாற்றிக் கொண்டேன். வார்டு முழுவதும் பழங்களை விநியோகம் செய்து விட்டுத் திரும்பும் போது என் மனைவியைப் பத்தடி பின்னால் நடந்து போக விட்டு விட்டுப் நான் பின்தங்கி நின்று கொண்டு, அங்கிருந்த நர்ஸ் ஒருத்தியிடம் பதினைந்தாம் நம்பர்ப் படுக்கையைப் பற்றிக் கேட்டேன். அதைக் கேட்கிற வரைதான் என் மனத்தில் ஆவல் இருந்தது. அந்த நர்ஸ் தன்னுடைய பதிலைக் கூறிய பின்பு எதைத் தெரிந்துகொண்டேனோ அதை நானே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் வேதனைப்பட்டுத் தவித்ததுதான் பலனாயிற்று.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு வரை இந்துமதியின் கழுத்திலிருந்த மாங்கல்யத்தைச் செழுமையாக்கிக் கொண்டு தான் உயிரோடு மெலிந்து கிடந்த பாவி எவனோ அவன் இந்த உலகத்தை விட்டுப் போய் விட்டானாம்.

பாவம்! இப்படி அவளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாது. ஆனால் இதையும் நான் என்னுடைய பழைய ஞாபகத்தோடு ஒட்ட வைத்துக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. ஏனென்றால் அவள் என்றைக்குமே அந்தப் பழைய ஞாபகத்துக்கு மேல் புது நிகழ்ச்சிகள் எதுவுமே நேராதபடிதான் என் மனத்தில் பழம் புதுமையாய்ப் பதிந்திருக்கிறாள். எவ்வளவு காலமானாலும் அந்தப் பழைய ஞாபகமே எனக்குப் புதுமையானதுதான்.

இது நடந்த பின்பு சிறிது காலம் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் வருவதற்கே எனக்குத் துன்பமாக இருந்தது. பழக் கூடைகளோடு டிரைவர் மட்டும் போய் வந்து கொண்டிருந்தான். மூன்று மாதமோ, நான்கு மாதமோ கழித்து எனக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. குருவி அலகு போல் சின்னதாய்ச் சிவப்பாய் அந்தக் குழந்தையின் வாயும் இதழ்களும் பார்த்துப் பார்த்து இரசிக்கத் தூண்டின. ஏதோ ஒரு ஞாபகத்தில் அந்தக் குழந்தைக்கு 'இந்துமதி' என்று பெயர்வைத்து அதே பெயரை என் மனைவியும் ஒப்புக் கொள்ளச் செய்தேன் நான். ஒரு குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டும் வேளை வரும்போது அந்தக் குழந்தையின் தாய் வழிப் பரம்பரையில் நாலு பாட்டிமார்களும், தந்தை வழிப் பரம்பரையில் நாலு பாட்டிமார்களுமாக இந்தப்

பேரைப் பிடித்துக் கொண்டு இந்த உலகத்தில் நிலவுவதற்குக் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். எனக்குப் பிறந்த மூன் குழந்தைகளால் அந்தப் பரம்பரை வாரிசுப் பேர்கள் எல்லாம் வைக்கப்பட்டு முடிந்து விட்டதால் சிவந்த உதடுகளை உடைய இந்த அழகிய பெண் குழந்தைக்கு இந்துமதி என்றே நான் பேர் வைத்தேன். புதிய குழந்தைக்கு 'இந்துமதி'. என்று பேர் வைத்திருப்பதாக என் பெரிய அக்காவிடம் சொல்லிய போது, ''உன் திருட்டுத்தனம் தெரிகிறதடா ரகு'' என்று எதையோ ஞாபகப்படுத்துவது போல் சொல்லிச் சிரித்தாள் அக்கா. அப்போது நான் பல வருடங்களுக்கு முன்னால் போய் விட்டேன். என்னைச் சுற்றிலும் மல்லிகைப் பூக்கள் மணக்கும் ஒரு சூழல் விரைவாகக் கவிந்துவிட்டது.

இதற்கும் அப்பால் கடைசியாக நான் இந்துமதியைச் சந்தித்த போது தான் அப்படி ஓர் அசம்பாவிதம் நடந்தது. நான் மட்டும் வெடுக்கென்று அந்த மாதிரி ஒரு கேள்வி கேட்காமல் ஒன்றுமே தெரிந்து கொள்ளாதவனைப் போல் இருந்து விட்டிருந்தேனானால் அப்படி நடந்திருக்காது. நல்ல நோக்கத்தோடு நான் எதையோ கேட்கப் போக அது வேறு எப்படியோ ஆகிவிட்டது. இந்தக் கடைசிச் சந்திப்பைச் சொல்லவும் என்னிடம் பொருத்தமானவையாகவும், போதுமானவையாகவும் சொற்கள் இல்லை தான். ஆனாலும் ஏதோ முடிந்தவரை சொல்கிறேன். நான் சொல்லி நிறுத்துகிற இடத்தோடு இந்தக் கதை 'முடிந்து விட்டதாக நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. இதற்கு நல்ல விதமாக முடிவு கிடைக்கிற வரை இது முடியாமல் நிற்கிறதென்றே வைத்துக் கொண்டுதான் நான் இதைச் சொல்கிறேன். இது வரை இங்கே சொல்லிக் கொண்டு வந்ததும் அப்படித்தான்.

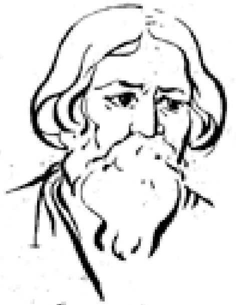
நகரின் கலகலப்பான கடை வீதியில் ஒரு நாள் சாயங்காலம் ஏதோ ஓர் ஓரமாகக் காரைப் 'பார்க்' செய்து விட்டுக் கீழே இறங்கியபோது, ''ஊருக்குப் போக பஸ் சார்ஜுக்குக் காசு குறைவாக இருக்கு.... ஒரு ரெண்டு ரூபாய் இருந்தால் கொடுத்து உபகாரம் பண்ணணும்....'' என்று தன்னைச் சுற்றி நிற்கும் பஞ்சைக் குழந்தைகளோடு ஓடி வந்து கைநீட்டிய பெண் முகம் ஒன்றை அது எந்த முகம் என்று புரிந்து கொண்டதால் நான் சந்திக்கக் கூசினேன். இப்படி இந்த நிலையில் இந்த வீதியில் சந்திக்க வேண்டிய முகமல்ல அது. அந்த முகத்துக்குச் சொந்தக்காரி என்னை மறந்து போயிருக்கலாம். ஆனால் நான் அவளை மறந்து போய் விடவில்லை. அந்த முகம் என் ஞாபகத்தில் எப்படி இருந்ததோ அப்படிக் கண் முன்னே இப்போது பார்க்கும் பார்வையில் இல்லாவிட்டாலும் இப்போது எப்படி இருக்கிறதோ அப்படி என் ஞாபகம் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. என் சந்தேகம்தான் பொய்யோ என்ற தயக்கத்தில், 'நீ இந்துமதி இல்லையா? என்னை நினைவிருக்கிறதோ உனக்கு?' என்று அவசரப் புத்தியாக அவளை ஒரு கேள்வி கேட்டுத் தொலைத்தேன்.

யாரோ தெரிந்தவர்களுக்கு முன் இப்படி வந்து நின்று விட்டோமே என்ற ஏழைமைக்

தாகூருக்குத் தமையன்

மகாகவி ரவீந்திர நாத் தாகூர் சீன யாத்திரைக்குப் போயிருந்த சமயம். மாம்பழம் என்றால் ரவீந்திரருக்கு மிகப் பிரியம் என்னும் விஷயம் சீன அரசாங்கத்துக்கு, எப்படியோ தெரிய வந்தது. உடனே அவருக்குப் பிடித்த பொருளைத் தருவித்து விருந்து வைத்துக் கௌரவிக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தது.

பிலிப்பைனிலிருந்து விருந்துக்கென்றுபிரத்தியேகமாக மாம்பழங்கள் வந்து சேர்ந்தன. விருந்தின் பொழுது முழு மாம்பழமாக ரவீந்திரரின் மேஜையின் மீது வைத்தார்கள். நறுக்கிக் கொள்வதற்கு அருகில் கத்தியும் வைத்திருந்தார்கள்.

மாம்பழத்தைக் கண்டதும் தாகூர் வெகு ஆசையுடன் கத்தியை எடுத்து நறுக்கினார். நறுக்கியவர் சட்டென்று நிறுத்தி விட்டு மாம்பழத்தைத் தட்டில் வைத்தார். கீழே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாகக் கும்பிட்டார்.

வந்திருந்தவர்களுக்கு ரவீந்திரரின் இந்தச் செயல் வியப்பை அளித்தது. அவரிடம் அந்தச் செய்கைக்குக் காரணம் கேட்கவும் யோசனையாயிருந்தது. இருந்தாலும் ஒருவர் துணிந்து காரணத்தைக் கேட்டார்.

''அதுவா? இந்த மாம்பழம் எனக்குத் தமையன் முறை ஆக வேண்டும். எங்கள் இந்தியக் கலாச்சாரப்படி பெரியவர்களைக் கண்டால் நாங்கள் வணக்கம் தெரிவிப்பதுண்டு!'' என்று தாகூர் கூறினார்.

கூடியிருந்தவர்களின் வியப்பு மேலும் அதிகமாயிற்று. தாகூர் என்ன, இப்படித் தத்துப் பித்தென்று பேசுகிறாரே என்றுகூட எண்ணினர்.

அவர்கள் விழிப்பதைக் கண்ணுற்ற தாகூரே தொடர்ந்தார்: ''இந்த மாம்பழம் கட்டாயம் என் தமையன் தான். எனக்குத் தாடி எத்தனை நீளம் இருக்கிறதோ, அதைக் காட்டிலும் ஒரு பங்கு நீளம் இதன் நார்கள் இருக்கின்றன. தாடி விஷயத்தில் இது என் தமையன்தான். நான் வணங்கினதும் சரிதான்!'' என்று கூறி நறுக்கிய மாம்பழத்தை எடுத்தார்.

நறுக்க முடியாதவாறு மாம்பழத்தில் நார் இருப்பதைக் கண்ணுற்ற மக்கள் கலகலவென நகைத்தனர்.

கூச்சத்தில் வெட்டிச் சரிந்தது மாதிரி அவளுடைய தலை தாழ்ந்தது. 'என்னை உற்றுப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று நடுவே ஒரு விநாடி நிமிர்ந்த போதும் அவளால் நான் யாரென்று புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தனது முன் நிலைமை தெரிந்த யாரிடமோ தான் அகப்பட்டுக் கொண்டோம் என்ற வெட்கம் அவளைக் கவ்வியது.

''பூம்பாளையம் ஹைஸ்கூல் கரஸ்பாண்டெண்டு.... இன் பிள்ளை... உன்னுடைய தகப்பனார் காலமான நினைத்தன்றுகூட.....''

என் வார்த்தைகள் முடியுமுன் கடைசியாக அவள் இன்னொரு முறை என் முகத்தைப் பார்த்தாள். பின்பு நடு நடுவே வறண்டு வெடித்து வாடிக் கருகியிருந்த தன் இதழ்களைத் திறந்து ஒலியும், தொனியும் ஒன்று கூடாத உடைபட்ட வார்த்தைகளால் பேசினாள்:

''இன்று நான் இந்த நிலையில் உங்களைச் சந்தித்திருக்கக் கூடாது! மன்னியுங்கள்'' என்று சொல்லி விட்டுக் குழந்தைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு கூட்டத்தில் கலந்து அவள் விரைந்து போய்விட முயன்ற போது, ''பணம் கேட்டாயே இந்து! இதோ வாங்கிக் கொண்டு போ....'' என்று காருக்குள் போய்த் தோல் பையில் எத்தனை நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள் இருந்தனவோ அத்தனையையும் எண்ணிப் பார்க்காமலே கத்தையாக அள்ளிக் கொண்டு நான் திரும்பிய வேளையில் அவளையும் அந்தக் குழந்தைகளையும் காணவில்லை. வீதியின் இந்தப் பக்கத்திலிருந்து அந்தப் பக்கத்துக்குப் போவதற்காகக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய கூட்டத்துக்குள் அவளும் சேர்ந்து மறைந்திருக்க வேண்டும். துரத்திக் கொண்டு வேகமாக ஓடி ஓடிப்போய் இந்தப் பணத்தையும் கொடுத்து விட்டு அவள் எந்த ஊருக்குப் போக வேண்டுமோ அந்த ஊருக்கும் அவளைக் காரிலேயே கொண்டு போய் விட்டுவிட வேண்டும் போல எனக்குப் பதற்றமும் அவசரமும் ஏற்பட்டது. ஆனால் நான் அப்படி ஓடுவதற்காகக் காலைப் பெயர்த்து முதல் அடி நடந்த போது என்னைப் போலவே பக்கத்தில் தம் காரை 'பார்க்' செய்து விட்டு இறங்கி வந்து கொண்டிருந்த இன்னொரு பெரிய மனிதர் 'ஹலோ.... ஹௌ ஆர் யூ?' என்று விரைந்து வந்து என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார்: அவருடைய விசாரணைக்குப் பதில் சொல்லி அவருடைய குழைவுக்குப் பதில் குழைவு குழைந்து நான் மீண்ட போது இந்துமதி என் ஞாபகத்தில் மட்டும்தான் இருந்தாள். ஞாபகத்துக்கு வெளியே நான் தேடிய இடங்களில் எல்லாம் அவள் தென்படவே இல்லை. அந்த விநாடியில் நான் பணக்காரனாக இருந்ததற்காக மிகவும் வெட்கப்பட்டேன். வருந்தினேன். வேண்டியவர்களுக்கு நினைத்த போது ஓடிப்போய் உதவி செய்ய முடிந்த பாமரனாக இல்லாமல் போய் விட்டேனே என்று என் மனம் தாங்க முடியாமல் கனத்த துயரத்தோடு அழுதேன்.

நான் அன்று கடை வீதியிலிருந்து வீடு திரும்புகிற போது வாடிக் கருகித் துவண்டு போன பிரத்தியட்ச இந்துமதியின் உதடுகள் என் ஞாபகத்தில் வந்து புகுந்து கொள்ள முயன்றன. பல பேரிடம் கூசிக்கூசி உபகாரம் கேட்டுக் கேட்டே அந்த உதடுகள் அப்படி எரிந்து போயிருக்க வேண்டும். எந்தப் பொல்லாத வேளையில் என்னுடைய ஆசையில் அவை நெருப்புக் கனிகளாகக் கனிந்து தோன்றினவோ? அவை மேலே தொடர்ந்து கனிவதற்கு இனி வாழ்க்கையில்லாமல் தனக்குத் தானே எரிந்து இப்படிப் போய் விட்டன. பரவாயில்லை. என்னுடைய ஞாபகத்தைத் தான் இந்த அவலங்கள் இந்துமதியுடன் கலவாத காலத்தோடு என் வாழ்க்கையில் நான் கோடிட்டு நிறுத்தி வைத்திருக்கிறேனே!

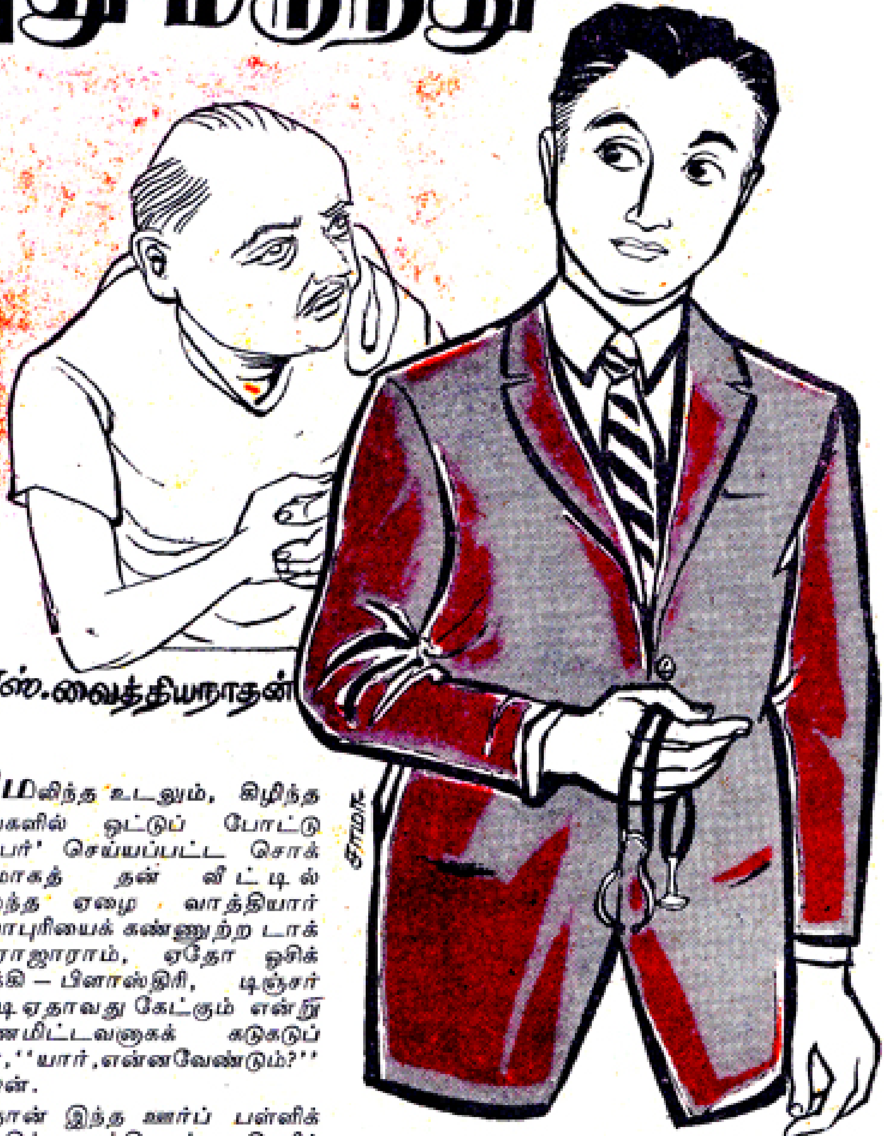
ஒருவேளை நான் இனி மேலும் எங்காவது இந்துமதியைச் சந்திக்க நேரலாம். நேர்ந்தால் என்ன? நினைவில் பதித்துக் கொள்ளாத வரை அந்தச் சந்திப்புக்கு விசேடமாக எந்த அர்த்தமும் கிடையாது. அது எந்த இடத்தில் அரை குறையாய் நிற்கிறதோ அந்த இடம்தான் இனி அதற்கு முடிவு.

தென்னிந்தியப் பஞ்சாலைத் தொழிலதிபர்கள் சங்கத்துக்கு நடப்பு ஆண்டுத் தலைவராகச் சென்னைத் தொழிலதிபர் திரு டி. வி. கோத்தாரி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார். சென்னைக்குச் சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு குடியேறிய குடும்பம் திரு கோத்தாரியினுடையது. சென்னை மாநிலத்தையே தமது சொந்த நிலம் போலக் கருதி இந்த ராஜ்யத் தொழில் அபிவிருத்தியில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு வெற்றிகரமாகத் தொழில் நடத்தி வருகின்றனர் திரு டி. வி. கோத்தாரி அவர்களும், திரு எச். சி. கோத்தாரி அவர்களும். தோட்டத் தொழில்கள், பஞ்சாலை, நூற்பு ஆலை, சர்க்கரை ஆலை, ரசாயன உரத் தொழிற்சாலை என்று பல துறைகளில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்.

பஞ்சாலைத் தொழிலில் சிக்கல்கள் அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும். நமது சர்க்காரின் நடவடிக்கைகள் இதற்கு முக்கிய காரணம். பஞ்சு கிடைக்காத குறை, மின்சார வசதி குறைந்து விடுமோ என்ற பயம் — இப்படிச் சிக்கல்கள் மலிந்து கிடக்கும் பஞ்சுத் தொழில் துறையில், திரு கோத்தாரி அவர்களின் தொழில் அனுபவமும், பரந்த நோக்கமும் மேம்பாடு ஏற்படுத்தப் பெரிதும் உதவும் என்று நம்பலாம்.

புது மருந்து

எஸ். வைத்தியநாதன்

மெலிந்த உடலும், கிழிந்த இடங்களில் ஒட்டுப் போட்டு 'ரிப்பேர்' செய்யப்பட்ட சொக்காயுமாகத் தன் வீட்டில் நுழைந்த ஏழை வாத்தியார் வையாபுரியைக் கண்ணுற்ற டாக்டர் ராஜாராம், ஏதோ ஓசிக் கிராக்கி — பினாஸ்திரி, டிஞ்சர் இப்படி ஏதாவது கேட்கும் என்று எண்ணமிட்டவனாகக் கடுகடுப்புடன், ''யார், என்னவேண்டும்?'' என்றான்.

''நான் இந்த ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் வாத்தியார். தெரிந்திருக்குமே உங்களுக்கு?'' என்று ஆரம்பித்தார் வையாபுரி.

''ஏனய்யா, உம்மைப் போன்ற ஆசாமிகளின் குலம், கோத்திரம், வர்த்தமானங்களையெல்லாம் விசாரித்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதுதான் என் தொழில் என்று நினைத்தீரா?''

''ஒருவேளை தெரிந்திருக்கலாம் என்றுதான் சொன்னேன். அதைப் பற்றி இப்போது தர்க்கம் எதற்கு? நான் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லி விடறேன். அடுத்த கிராமத்தில் — அதாவது தேவபுரத்தில் — இரண்டு மாசத்துக்கு முன் வந்து குடியேறியிருக்கிறாரே, ரிடையர்ட் கலெக்டர் கனகலிங்கம், உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? அவருடைய சொந்த கிராமம் அது. பிறந்த மண் அபிமானமும், ஆயுளின் கடைசி நாட்களைக் கிராமத்தில் அமைதியாகக் கழிக்க வேணும் என்ற விருப்பமும்தான் அவர் அங்கே குடியேறியிருப்பதன் காரணம். தேவபுரத்தில் குளத்தங்கரைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் மாந்தோப்பின் மத்தியில் புதிசாகக் கட்டப்பட்ட சிறு பங்களா ஒன்று இருப்பதை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்களே, அது அவருடையதுதான்...''

''இந்த ராமாயணத்தை யார் ஐயா கேட்டது? விஷயத்தைச் சொல்லும்!''

''வந்துவிட்டேன்.... அவர் சின்ன வயசிலேயே எனக்குப் பழக்கம். என் பிள்ளைக்கு யாரிடமாவது சிபாரிசு செய்து வேலை ஒன்று வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்வதற்காக அவர் வீட்டுக்கு இன்று காலை போயிருந்தேன். அவர் சம்சாரத்துக்கு நேற்றிலிருந்து ஜுரமாக இருக்கிறது. இங்கே யாராவது நல்ல டாக்டர்கள் இருக்கிறார்களா என்று அவர் விசாரித்தார். நான் உங்களைப் பற்றிக் கூறி உங்களை அனுப்புவதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தேன். நீங்கள் போய் அந்த அம்மாளைப் பார்க்க வேண்டும்.''

''ஏனய்யா, ரிடையர்ட் கலெக்டர் என்றால் உமக்கு ஒசத்தியாக இருக்கலாம். எனக்கும் அப்படி இருக்கணும் என்று அவசியமா என்ன? அவர் சொல்லி அனுப்பினால் உடனே ஓடிப் போய்க் கையைக் கட்டிக் கொண்டு காத்து நிற்கணுமோ?''

வையாபுரி திகைத்தார். ''நீங்கள் கையைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்கணும் என்று யார் சொன்னது? டாக்டர் என்ற முறையில் போய் வைத்தியம் செய்யப் போகிறீர்கள். இதில் உங்களுக்குக் கௌரவக் குறைவு என்ன?''

''சரிதான் ஐயா! அவர் தம் மனைவியை இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வருவதற்கு என்ன?''

''காய்ச்சலுடன் படுத்திருப்பவர்களை அழைத்து வருவது அசௌகரியமாயிருக்குமல்லவா? ஏன், நீங்கள் நோயாளிகளை அவர்கள் வீட்டிலேயே போய்ப் பார்த்து வைத்தியம் செய்வது தான் உண்டே! நான் பல முறை பார்த்திருக்கிறேனே! இங்கே போக மட்டும் உங்களுக்கு ஆட்சேபம் என்ன? நீங்கள் கோருகிற விஸிட்டிங் பீஸைக் கொடுத்து விடுவார்.''

''ஆமாம், இவர் பீஸை நம்பித்தான் பிழைக்கிறேன் நான்! ஏன், ஐயா! அவர்களால் இங்கு வரத்தான் முடியவில்லை. காராவது அனுப்பலாம் இல்லையோ! யாரோ சொன்னார்களே, அவரிடத்தில் கார் இருக்கிறது என்று. பெரிய கலெக்டர் என்கிறீர். இந்தச் சின்ன மரியாதை கூடத் தெரியவில்லையே அவருக்கு!''

''நீங்கள் எல்லா இடங்களுக்கும் உங்கள் சைக்கிளிலேயே போவது வழக்கமாயிற்றே என்று எண்ணி விட்டேன் தான். சொல்லியிருந்தால் அவர் அனுப்பியிருப்பார். பிசகு என்னுடையதுதான். நான் இப்போதே என் மகனை அனுப்பிக் கார் கொண்டு வரும்படி சொல்லச் செய்கிறேன்.....''

''இப்போது எனக்கு ஒழியாது. ஆஸ்பத்திரிக்கு வேறு போக வேணும். பத்தரை மணிக்கு மேல் வேணுமானால் பார்க்கலாம்.''

''சரி. அப்போது பத்தரை மணிக்குக் காரை இங்கே அனுப்பும்படி சொல்லி விடட்டுமா?''

''செய்யும்!''

வையாபுரி விடைபெற்றார்.

ராஜாராம் இளம் டாக்டர்தான். என்றாலும் அவனுடைய அகம்பாவமும், அலட்சிய சுபாவமும் ரொம்ப முற்றியவை! அந்தச் சிற்றூரில் ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரையாக விளங்கி வந்தான் அவன். சர்க்கார் தர்ம ஆஸ்பத்திரிக்கு வரும் ஏழை நோயாளிகளிடத்தில் மட்டும்தான் தன் அழுத்தலைக் காட்டுவான் என்பதில்லை. பணம் கொடுத்துப் பார்த்துக் கொள்ளும் நோயாளிகளிடத்திலும் அவன் அப்படித்தான் மமதையுடன் நடந்து கொண்டான். அவனை விட்டால் சுற்று வட்டாரத்தில் வேறு டாக்டர் கிடையாதாகையாலும் அவனுக்குச் சற்றுக் கைராசி இருந்ததாலும் எல்லாரும் அவனைச் சகித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

* * *

கலெக்டரின் காரை எதிர்பார்த்துத் தன் வீட்டில் காத்துக் கொண்டிருந்தான் ராஜாராம். மணி பதினொன்று ஆகிவிட்டது.

''அப்பா! காரிலா போகப் போறே? நானும் வரேனே!'' என்றான் அவனுடைய ஏழு வயசுப் பிள்ளை ஆசையுடன்.

''காரும் இல்லே. கண்ணறாவியுமில்லே. போடா அந்தண்டை!'' என்று எரிந்து விழுந்தான் ராஜாராம்.

''குழந்தை மேல் எதுக்காக இப்படி வேட்டை நாயாகச் சீறுகிறீர்கள்! அதன் ஆசையை நிறைவேற்றி வைச்சா உங்கள் சொத்தா கொள்ளை போய்விடும்? அவனையும் காரில் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு போனால் உங்களுக்கு ஏதாவது பணச் செலவா? இடமில்லாமல் காரையே அடைத்துக் கொண்டு விடுவானா? இல்லை, கேட்கிறேன்'' என்று அவன் மனைவி பிள்ளைக்குப் பரிந்து வந்தாள்.

''போதும். என் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பாதே! கலெக்டர் உத்தியோகம் பார்த்தவனும், சொன்னால்—சொன்ன நேரத்துக்கு வண்டி அனுப்பணும் என்று தெரியவில்லை அவனுக்கு! இப்படிப் பொறுப்பில்லாமல் இருப்பவன் எவ்வளவு லட்சணமாக உத்தியோகம் செய்திருப்பான்!'' என்று ராஜாராம் சீறிக் கொண்டிருக்கையில் தெருவிலிருந்து 'ஸார்' என்ற குரல் கேட்டது.

ராஜாராம் திரும்பினான்.

நாலு முழ வேஷ்டியும், பனியனும் துண்டும் தரித்துக் கொண்டிருந்த ஐம்

பது. ஐம்பத்தைந்து வயது மதிக்கத் தகுந்த மனிதர் ஒருவர் ரேழியில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

''யார்?'' என்ருன் டாக்டர்.

''டாக்டர் நீங்கள்தானே?''

''வாசலில் போர்டு போட்டிருக் கிறதே தெரியவில்லையா, உமக்கு?''

''மன்னிக்க வேண்டும். வாசல் போர்டிலிருந்து டாக்டர் இந்த வீட்டில் இருக்கிருர் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனல் நீங்கள்தான் டாக்டர் என்பதை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? டாக்டரைத் தவிர வேறு மனிதரும் இந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடு மல்லவா?''

''என்னைப் பார்த்தால் டாக்டராய் லட்சணமாய்த் தெரியவில்லையாக்கும்! தொலையட்டும்! நீர் எங்கு வந்தீர்?''

''காலையில் வாத்தியார் வையாபுரி உங்களிடம் சொல்லியிருப்பதாகத் தகவல் அனுப்பினுர்.''

ஏளனத்துடன், ''ஓஹோ, கலெக்டர் துரை வீட்டிலிருந்து வருகிறீரா?'' என்ற ராஜாராம் அவர் கலெக்டரின் டிரைவராகவோ, சமையற்காரராகவோ இருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்தான். ஆகவே, ''ஏனய்யா, கனகலிங்கம் கலெக்டராக இருந்தவர் என்ருல் மற்ற வர்களெல்லாம் அவர் அடிமைகள் என்று அர்த்தமா? எவ்வளவு நாழிகை நான் காத்துக் கொண்டிருப்பது? பத்தரை மணிக்கு வரச் சொன்னுல் ஆட்டி அசக்கிக் கொண்டு பதினெரு மணிக்கு மேல் ஆள் அனுப்பினுல் என்ன ஐயா அர்த்தம்? காலத்தின் அருமையும், மதிப்பும் தெரியாதவர் எப்படிக் கலெக்டர் வேலை பார்த்தார்?'' என்று படபடத்தான்.

''மன்னிக்க வேண்டும்! எதிர்பாராத விதமாகக் கொஞ்சம் தாமதமாகி விட்டது! வேணும் என்று செய்யவில்லை...''

''உம் குழைஞ்சான் பாட்டெல்லாம் யாருக்கு வேண்டும்? கார் கொண்டு வந்திருக்கிறீரா?''

''இல்லை! அந்தக் கார் பண்ணின சதியால்தான் இவ்வளவு லேட் ஆகி விட்டது!''

''சதியாவது! சூழ்ச்சியாவது! ஏன் ஐயா கொண்டு வரவில்லை?'' என்று உறுமினுன் ராஜாராம்.

''கார் திடீரென்று மக்கர் பண்ணி விட்டது. அரை மணி அதனுடன் போராடியும் அது நகரவில்லை. வீண் முயற்சி என்று கைவிட்டு விட்டு உங்களைக் காக்க வைக்கக் கூடாதென்று அவசரமாக இங்கு வந்தேன்....''

அவர் கூற்றிலிருந்து அவர் கனகலிங்கத்தின் டிரைவர், சமையற்காரர் இல்லை என்று தீர்மானித்துக் கொண்ட ராஜாராம் ''ஏனய்யா, கனகலிங்கம்

பெரிய சுக்கான் செட்டி போல் இருக்கிறதே! கலெக்டர் உத்தியோகம் பார்த்து, ஆயிரம் ஆயிரமாகச் சம்பாதித்தவர், இப்போதும் ஐந்நூறுக்குக் குறையாமல் பென்ஷன் வாங்குகிறவர் நல்ல காராக ஒன்று வாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது? ஒண்ணேகால் ரூபாய்க்குக் கார் வாங்கினால் எப்படி ஐயா சரியாக ஓடும்? இப்படிப்பட்ட கஞ்சப் பிரபு என் 'பீஸ்' விஷயத்திலும், மீனமேஷம் பார்த்துக் கருமித்தனந்தான் பண்ணுவார்.....''

''கார் நல்ல கார்தான், என்னவோ போதாத காலம் இன்று மக்கர் பண்ணி விட்டது! பீஸ் விஷயமாக நீங்கள் தயங்க வேண்டியதில்லை. நீங்கள் கோருவது கிடைக்கும் ..''

''கார்தான் இல்லையே! இப்போது அங்கு நான் எப்படி வருவது?''

''வண்டியில் வர ஆட்சேபிக்கமாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.''

''வந்து தொலைக்கிறேன். வண்டி கொணர்ந்திருக்கிறீரா?''

''இல்லை.''

''இல்லையா! வரும்போது வண்டியைக் கொணர்வதற்கு என்ன ஐயா? இதற்குக் கூடவா மூளை இல்லை?''

''நீங்கள் வீட்டில் இருக்கிறீர்களா, வண்டியில் வரச் சம்மதிப்பீர்களா என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வண்டி கொண்டு வரலாம் என்பது என் எண்ணம். ஆகையால் தான் நான் மட்டும் வந்தேன். இதோ ஒரு நொடியில் கொணர்ந்து விடுகிறேன்'' என்று கிளம்பினார் அவர்.

''ஓட்டமாக ஓடிக் கொண்டுவாரும். உங்களால் என் நேரம் வீணாகிறது!'' என்றான் ராஜாராம்.

ஐந்து நிமிஷத்துக்குள் மாட்டு வண்டியுடன் திரும்பி வந்த அவரை, ''உள்ளே மேஜை மேல் என் தோல் பெட்டி இருக்கிறது. அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து வண்டியில் வையும்!'' என்று கட்டளையிட்டான் ராஜாராம்.

அவர் அதை நிறைவேற்றியபின், டாக்டரை வண்டியிலே ஏறச் செய்து தாமும் ஏறிக் கொண்டார். வண்டியும் கிளம்பியது.

''என்ன வண்டி ஐயா, இது! ஹைதர் காலத்தில் செய்யப்பட்டதாக இருக்கும்போல் இருக்கே! நல்ல வண்டியாகப் பார்த்துக் கொண்டு வரக்கூடாது? இந்த வண்டியில் போவதே எனக்கு மகா அகௌரவம்!'' என்று எரிந்து விழுந்தான் ராஜாராம்.

''இது ஒன்றுதான் ஸ்டாண்டில் இருந்தது. வேறு வண்டி அகப்படவில்லை. என்ன செய்வது? உங்களுக்கு எங்களால் பல விதத்திலும் அசௌகர்யம்தான். தயவுசெய்து மன்னித்துக் கொள்ள வேண்டும்!''

மேலும் கொஞ்ச தூரம் வண்டி சென்றது. ''என்ன வண்டிங்காணும் இது! நாளைக்குத்தான் உங்கள் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரும் போல் இருக்கு! இந்தச் சப்பை மாட்டு வண்டியைப் பார்த்துப் பொறுக்கி அழைத்துக் கொண்டு வந்தீர் பாரும்! சேச்சே! அநாவசியமாக என் காலம் எவ்வளவு விரயமாகிறது!'' ஆயிரம் வேலைகள் காத்துக் கிடப்பது போல் அலுத்துக் கொண்டான் ராஜாராம்.

''வண்டிக்காரா! மாட்டைக் கொஞ்சம் தட்டி ஓட்டு அப்பா! ஐயாவின் வேலைகளுக்கு நம்மால் குந்தகம் ஏற்படலாமா!''

மாட்டின் வாலை முறுக்கி முடுக்கி விட்டான் வண்டிக்காரன்.

ஒரு வழியாகக் கனகலிங்கத்தின் வீட்டை அடைந்தது வண்டி.

தோல் பெட்டியை அவரை எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு, கம்பீர தோரணையுடன் அவர் பின்னால் சென்றான் ராஜாராம்.

ஹாலுக்குள் நுழைந்த அவர் பெட்டியை ஒரு புறமாக வைத்து விட்டு அங்கே ஒரு மூலையில் கட்டிலில் படுத்திருந்த பெண்மணியிடம், ''டாக்டர் வந்து விட்டார்!'' என்றார்.

அவள் டாக்டருக்கு வணக்கம் தெரிவித்து விட்டுச் சிரமத்துடன் எழுந்து, சுவரில் சாய்ந்தவாறு உட்கார்ந்தாள்.

அவர் ராஜாராமைப் பார்த்து, ''உங்கள் பரிசோதனைகளை ஆரம்பிக்கலாமே!'' என்றார்.

ராஜாராம்,''அது கிடக்கட்டும் ஐயா! எங்கே கனகலிங்கம்? வீட்டுக்கு வந்தவனை வரவேற்க வேண்டும் என்ற மரியாதைகூட இல்லாமல் எங்கே போய் விட்டார் அவர்?'' என்றான் மிகுந்த சினத்துடன்.

''கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள்! அவர் இதோ இங்கேதான் இருக்கிறார்.''

சுற்றும் முற்றும் பார்த்த ராஜாராம் மேலும் வெகுண்டு, ''என்ன ஐயா, விளையாடுகிறீர்? இதோ இருக்கிறார் என்றீரே, யாரையும் காணோமே?'' என்றான்.

''விளையாடுவதற்கு நாம் குழந்தைகளா என்ன? நான்தான் கனகலிங்கம்.''

ராஜாராம் ஸ்தம்பித்து வியர்த்து வெலவெலத்துப் போய் விட்டான். ''நீங்கள்....நீங்களா... கலெக்டர்?...'' என்று குழறினான்.

''கலெக்டர் இல்லை. மாஜி கலெக்டர்!'' என்று புன்னகை பூத்தார் அந்த மனிதர்.

மே 18உ முதல்
நீலாவின்
பக்த
குசேலா
டைரக்ஷன் சுப்ரமண்யம் · ஸ்டுடியோ மெர்ரிலாண்ட்

''நீங்களேயா என்னைக் கூப்பிட..'' ஆரம்பித்ததை முடிக்க முடியாமல் திணறினன் அவன்.

''நானேதான் வந்தேன். நம் காரியத்துக்கு நாமே போவதில் அகௌரவம் என்ன? மேலும் என் காருக்கு நானே தான் டிரைவர். வேறு வேலைக்காரர்களும் கிடையாது!''

''சார்! என்னை மன்னித்தருளுங்கள். எவ்வளவு பெருந்தன்மையான எளிமை மிக்க தன்னடக்கம் நிரம்பிய, மனித ரத்தினம் நீங்கள்! உங்களை நான் எவ்வளவு உதாசீனமாகப் பேசி, அகௌரவமாக நடத்தினேன்! முகத்தைச் சுளிக்கக்கூட இல்லையே நீங்கள்: உங்கள் எதிரில் நிற்பதற்கே அவமானமாக இருக்கிறது ஸார்!'' என்று துயரத்துடன் ராஜாராம் அரற்றினன்.

''அநாவசியமாக அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்! எனக்கு எவ்வித வருத்தமோ, கோபமோ கிடையாது. பிறருடைய தவறுகளை என்றுமே நான் பாராட்டுவதில்லை. அவை தவறுகள் என்று நிர்ணயம் செய்யவே முதலில் நமக்கு அதிகாரம் கிடையாது என்பது என் கோட்பாடு. இயன்ற வரையில் நான் தவறு செய்யாமல் சர்வ ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்வதில் கவனம் செலுத்துவது ஒன்றுதான் என்னுடைய கவலையும் கடமையுமாக இருக்க வேண்டும் என்பது எனக்காக நான் வகுத்துக் கொண்ட நெறி. அந்த நெறியும், சகிப்புத் தன்மையும்தான் சாதாரண குமாஸ்தாவாக இருந்த என்னைக் கலெக்டர் பதவி வரைக்கும் கொண்டு வந்தது என்பது என் நம்பிக்கை.''

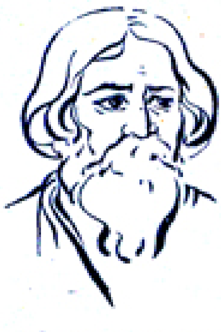
''ஸார்! என் தகாத அகங்காரத்தை அகற்றி, மனிதத் தன்மையே இல்லாதிருந்த என்னை மனிதனுக்கி, என் கண்களைத் திறந்து விட்டன உங்கள் நடத்தையும் சொற்களும். நீங்கள்தான் என் குரு. உங்களுக்குப் பெருமை தேடித் தரும் சீடனாக நான் நடந்து கொள்ள முயல்வேன் என்று உறுதி கூறுகிறேன்'' என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறிவிட்டு நோயாளியைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினன் டாக்டர் ராஜாராம்.

டாக்டரிடமிருந்து நோயாளிக்கு மருந்து கிடைப்பது உண்டு. ஆனால் இந்நோயாளி வீட்டிலிருந்து டாக்டருக்குக் கிடைத்த மருந்து இருக்கிறதே, அது மிகவும் சக்தியுள்ளதுதான்!

புராணப் பொட்டணம்

இலக்கிய வட்டம் ஒன்று கூடியிருந்தது. வங்க நாட்டுப் புகழ் வாய்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்களான ரவீந்திரரும் சரத்சந்திரரும் கூட அந்தக் கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தனர். சரத்சந்திரர் கையில் அழகான காகிதப் பொட்டணத்துடன் வந்து உட்கார்ந்தார்.

ரவீந்திரபாபு அதைக் கண்ணுற்றதும், தாடி மறைத்த உதடுகளில் இள நகை ஓட, ''என்ன சரத்! கையில் என்ன பொட்டணம்?'' என்று கேட்டார்.

சரத்சந்திரர் சற்றுப் பதறிப் போனர். என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விழித்தார் பிறகு, ''வந்து..... வந்து....'' என்று சொற்களை முடிக்க முடியாமலே திணறினர்.

''ஏதாவது புராணமோ?''-ரவீந்திரநாதர் கேள்வியை மேலும் நீட்டினர்.

''ஆமாம், ஆமாம்!'' என்று திக்கித் திக்கிக் கூறினர் சரத்சந்திரர்.

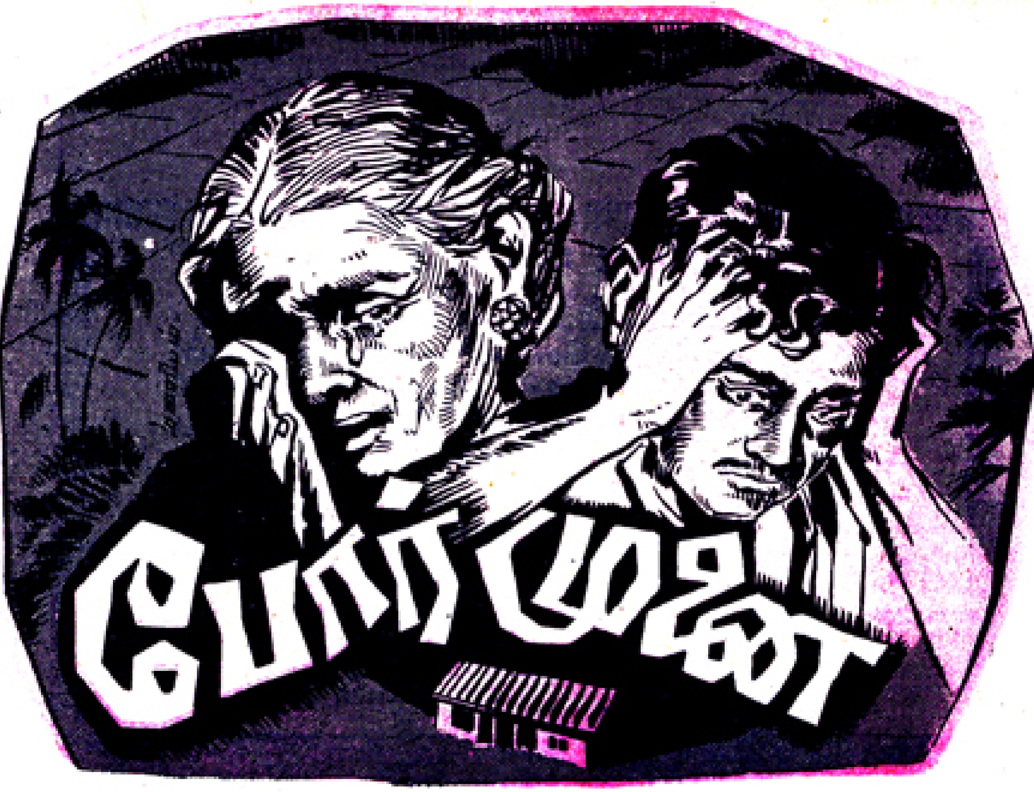
''என்ன புராணமோ?'' ரவீந்திரர் கேள்வி கேட்பதை நிறுத்தவில்லை.

சரத்சந்திரர் தலையைச் சொறிந்தார், பதில் சொல்ல மாட்டாமல்.

''நீ சொல்லாவிட்டால் எனக்குத் தெரியாது என்று எண்ணுதே. நீ பொட்டணமாகக் கட்டிக் கொண்டு வந்திருப்பது பாதுகா புராணம்! என்ன நான் சொல்வது மெய்தானே?'' என்று கேட்டார் ரவீந்திரர்

''ஆமாம். அதெப்படி உங்களுக்கு அவ்வளவு கணக்காகத் தெரிந்தது? யட்சிணி வித்தை-கித்தை வருமோ?'' என்றர் சரத்சந்திரர்.

''அப்படி யெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. நீ மூந்தா நாள் புதுச் செருப்பு வாங்கினும். இந்த நாட்களில்தான் சீதாபஹரணத்தைக் காட்டிலும் பாதுகா பஹரணம் பெருத்து விட்டதே! அதைக் காப்பாற்ற நீ மேற்கொண்ட முன் யோசனை இது என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். பத்திரமாகப் பக்கத்திலேயே வைத்துக் கொள்!'' என்று முறுவலோடு உபதேசித்தார் ரவீந்திரர்.

அத்தியாயம் 11

வாக்கு வாதம்

பின்புறமாக வலக்கரத்தை நீட்டி வண்டிக்காரன் அவிழ்த்து விட்டுக் கொண்டிருந்த காளைகளைச் சுட்டிக் காட்டினான் வடிவேலு, தன் தகப்பனார் முத்தையாவுக்கு.

''அதோ, அந்த மாட்டு ஜன்மமே மேல், உங்களுக்கு மகனாகப் பிறப்பதைக் காட்டிலும்'' என்றான் கரகரத்த கம்மிய குரலில். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது அவனுக்கு. உரக்கப் பேசுவதை அவன் விரும்பவில்லை. விருந்தாளிக்கு எதிரில், பெற்றவர் வசை புராணம் படிப்பது தவறு எனக் கருதிய பிள்ளை அதே குற்றத்தைத் தானும் புரிவானா? முத்தையா அந்த மட்டோடு அவனை விட்டுவிட்டு உள்ளே போயிருந்தாரானால் மேற்கொண்டு எந்த விதமான விவாதமும் நடைபெற்றிருக்காது. ஆனால் ஆத்திரத்தை அடக்க முடியாமல் வடிவேலு மாட்டினுடைய வாழ்க்கையே தேவலை என்ற போது முத்தையாவுக்கு முன்னைக் காட்டிலும் கோபம் அதிகமாகப் பெருகியது.

''எனக்கு நல்லா வேண்டியது தான்டா, இது!'' என்று கூறிப் படீர் படீரென்று தலையில் போட்டுக் கொண்டார் அவர். ''ஒரே மகனாச்சே, அவன் எந்தவிதமான குறையுமில்லாமே சௌக்கியமாக வாழ வேணுமென்னு ஓடாக உழைச்சு ஒவ்வொரு காணியாக வாங்கி பத்து வேலி நிலம் சேர்த்து வைச்சேன் பாரு; அதுக்காக நீ எனக்குப் பட்டிருக்கிற நன்றிக் கடனை யெல்லாம் மொத்தமாக இன்னிக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துத் தீர்த்து விட்டாய்; ரசீது எழுதிக் கையெழுத்துப் போட்டுத் தரவா?'' என்றவர், உள் புறமாகத் தலையை நீட்டினார். ''சனியனே! எதற்குக் கதவுக்குப் பின்னாடி ஒளியறே? வந்து காதாறக் கேளு, உன் மகன் பேசுகிற லட்சணத்தை!'' என்று கூறியபடியே தமது மனைவியின் கரத்தைப் பற்றி முரட்டுத்தனமாகத் தரதர வென்று இழுத்து வந்து திண்ணைப் பக்கம் தள்ளினார். ''கேட்டுக்க! யாருக்காக நான் ராத்திரி பகல் என்று பார்க்காமல் சொத்து சேர்த்தேனோ அந்த ஒரே மகன் உன் வயிற்றில் வந்து பிறந்து விட்டதற்காகத் துக்கம் கொண்டாடுகிறான். மாட்டு ஜன்மமே மேலானதாகப்படுகிறதாம் அவனுக்கு. பத்து மாசம் சுமந்து பெற்ற வயிறு குளிர்ந்து போச்சா?''

தாயாரிடம் தாவியோடிச் சென்றான் வடிவேலு. ''அம்மா! அப்பா ஒன்றைப் பத்தாக்கி ஏதாவது பிதற்றுவார். நீ எதையும் காதில் போட்டுக் கொள்ளாதே. உள்ளே போ!'' என்று அவள் தோள்களை அணைத்து அழைத்துச் செல்ல யத்தனித்தான்.

சுற்றி வளைத்த கரங்களை உதறித் தள்ளினாள் செல்லம்மாள். ''உன்னுடைய அப்பா என்ன சொல்றது? நான்தான் கேட்டுக்கிட்டே இருக்கேனே? காதிலே விழுந்ததைப் பொய்ன்னு நம்பணுமா நான்?'' விழிகளில் தேங்கி நின்ற நீரைத் துடைக்கப் புடவைத் தலைப்பை இரண்டு விரல்கள் உயர்த்தின. ''உனக்காகத்தானேடா உயிரை வைச்சுக்கிட்டிருக்கோம் நாங்கள்? உன் சந்தோஷத்துக்காகத்தானே அப்பாவும் பாடுபடுகிறார்?'' என்று விம்மல்களுக் கிடையில் புலம்பினாள்.

தன் தலைமயிரைப் பிய்த்து எறிந்து விட முயலுபவனைப் போல் பற்றி முறுக்கிக் கொண்டான் வடிவேலு. ''நீங்கள் இது வரையில் எதையுமே எனக்காகச் செய்து விடவில்லையே! இந்தச் சின்ன விஷயம் உங்களுக்கு ஏன் புரியமாட்டேன் என்கிறது?'' என்று அழுத்தம் திருத்தமாக அவன் கேட்டபோது வலக்கரம் முஷ்டியாகி இடது உள்ளங் கையைத் தாக்கியது. ''எல்லாவற்றையும் உங்களுக்காக, உங்கள் இஷ்டப்படி நடக்குமாறுதானே சாதித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? படிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன்; பண்ணையைக் கவனிக்கப் பண்ணினீர்கள். பாரு கல்யாணத்தில் கண்ணாயிருந்தாள், அவளைக் காலேஜுக்கு அனுப்பினீர்கள். எனக்காக ஏதாவது ஒரு சின்னஞ் சிறிய காரியத்திலாவது நீங்கள் விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறீர்களா? மூக்கணாங் கயிறு ஒன்றை மாட்டியதும் சுண்டி இழுத்த இழுப்புக்கு வளைந்து கொடுக்கும் மாட்டைப் போலத்தானே என்னை நடத்தி வந்திருக்கிறீர்கள்? மனிதனாகப் பிறந்து மாடாக வாழ்வதைவிட மாட்டு ஜன்மம் எடுத்து விடுவதே மேல் என்றுதான் நான் சொன்னேன். அதுவும் உழவு மாடோ வண்டி மாடோ கூட இல்லை; பூம் பூம் மாடு! எடுத்ததற்கெல்லாம் தலையாட்டி வைக்கும் பெருமான் மாடு!''

சிரத்தைப் பலமாக ஆட்டியவாறே வடிவேலு இரைய, முத்தையா பெரிதாகச் சிரித்தார். மகனுடைய வார்த்தைகளும் காளைபோல அவன் நடித்ததும் அவரை நகைக்கச் செய்து விட்டதாக எண்ணி ஒரு கணம் சுற்றிலும் இருந்தவர்கள் மகிழ்ச்சிகொள்ளத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஆனால் விரைவிலேயே, வெறுப்பும் ஏளனமும் அந்தச் சிரிப்பிலே போட்டி போட்டுக் கொண்டு பொங்குவதைக் கண்டுகொண்டார்கள். நெஞ்சு படபடக்க மௌனமாகவும் உன்னிப்பாகவும் அந்த நாடகத்தைத் தொடர்ந்து கவனித்தார்கள்.

''அத்திரிபாச்சான்னானும்! பலே! பேஷ்!'' என்று அருகில் வந்து வடிவேலுவின் முதுகில் தட்டிக் கொடுக்கும் பாவனையில் பலமான ஓர் அடியே வைத்தார் முத்தையா. ''மூக்கணாங்கயிறு மாட்டியிருக்கறப்பவே இந்தக் காளை இத்தனை துள்ளுத் துள்ளுதே, அதுக்கு என்ன சொல்றே? ஏண்டா, மைனர் துரை! தும்பை இறுக்கிப் பிடிச்சுக்கிட்டு இருக்கிற போதே அந்தச் சக்குபாயின் புடவைத் தலைப்பைப் பிடிச்சுக்கிட்டுப் பிரதட்சணமாய்ச் சுத்தி வந்தவனாச்சே டா நீ! கயிற்றைத் தளர்த்தி யிருந்தால் இன்னும் என்னவெல்லாம் பண்ணியிருப்பாயோ? விட்டுக்கொடுக்க வேணுமாமே, மவராஜா இஷ்டப்படி நடக்கிறதுக்கு?''

''அப்பா! இன்னொரு தடவை அவள் பேச்சை எடுக்காதீர்கள் அப்பா! நான் பொறுக்கவே மாட்டேன்!'' கையில் பிடித்திருந்த தாராவின் பைகள் இரண்டையும் ஆவேசம் வந்தவனாகத் திண்ணையில் வீசி அடித்து விட்டு வீடு கிடுகிடுக்கக் கத்தினான் வடிவேலு. அவன் கண்கள் இரண்டும் சீறி எழும் இளம் சிங்கத்தினுடையவை போலப் பளபளத்தன.

''ஏண்டா! நடத்தை கெட்டு ஓடிப் போன அந்தப் பெண் பேயைப் பற்றிச் சொன்னால் உனக்கு ஏண்டா ரோசம் பொத்துக்கிட்டு வருது?'' என்று முத்தையா இளக்காரமாகக் கேட்டார்.

''ஏனப்பா அவள் ஓடினாள்? எதற்காக அவள் என்னை விட்டுப் போக வேண்டும்? அதை என்றைக்காவது

யோசித்தீர்களா நீங்கள்?'' வடிவேலு பாயப் போகும் புலியைப் போல் முதுகைக் கூனிப் பதுங்கி நின்று தகப்பனுரின் முகத்தை நேருக்கு நேராகப் பார்த்து உறுமினுன்.

முத்தையா கொஞ்சமும் தடுமாற்றம் அடையவில்லே. ''அதை என் வாயாலே சொல்லணும் என்கிறுயா? அப்புறம் எத்தனை தடவைதான் கொப்புளித்துத் துப்பினுலும் போதாதேடா!''

''நீங்கள் நினைக்கிறபடி இல்லேஅப்பா! முக்கியமான காரணம் நீங்கள்தான்!''

''என்னடா உளறுகிறுய்? 'என் மகனை விட்டுவிடு தாயே! அவனை என்னிடமே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுச் சிங்கப்பூருக்கு ஓடிப் போய் விடு' என்று அவள் காலேப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சினேனு நான்?''

''அப்படிச் செய்திருந்தாலும் பரவாயில்லேயே அப்பா! ஆனுல் அவ்வளவு பெருந்தன்மையுடன் நடந்துகொள்ள உங்களுக்குத் தெரியாது! வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளும் வகையில் அவள் வாழ்க்கை நரகமாவதற்கு என்னவெல்லாம் உபாயங்கள் உண்டோ, அவ்வளவையும் கையாண்டீர்கள்!''

பட்டியல் தயார் என்பதை உணர்த்தப் பேசியவாறே விரல்களை ஒவ்வொன்ருக மடக்க ஆரம்பித்தான் வடிவேலு.

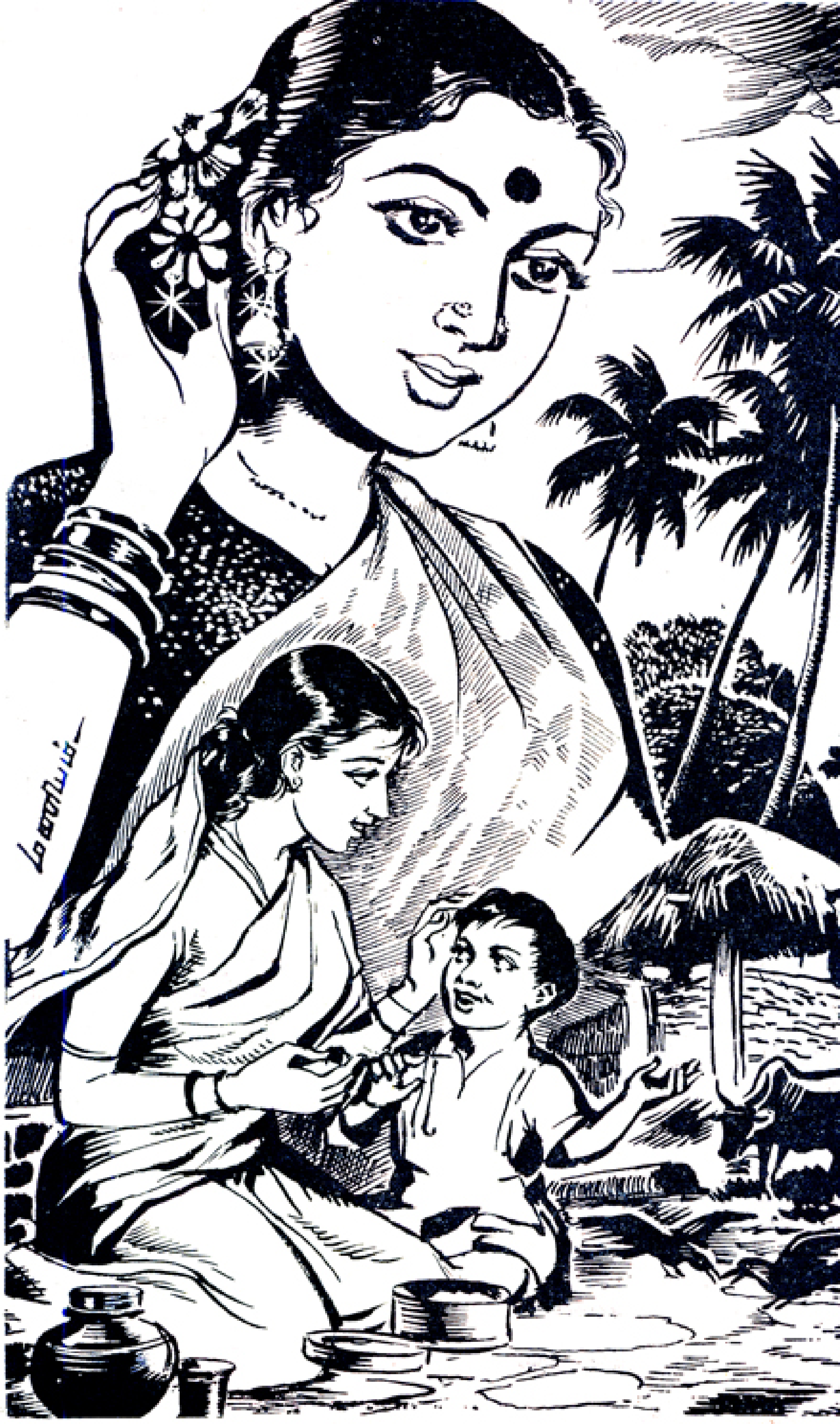
''மருமகளாக அவள் இந்த வீட்டினுள்ளே அடியெடுத்து வைக்க வந்தபோது வாசல் கதவை அடைத்துத் தாழ்ப்பாள் போட்டு விட்டீர்கள். நமஸ்காரம் பண்ணக் குனிந்தவளேப் படியேறக் கூடாது என்று திட்டித் திருப்பி அனுப்பினீர்கள்; பக்கத்தில் நின்ற என்னைப் பார்த்து 'வெட்கம் மானம் உள்ளவனுக இருந்தால் சட்டைப் பையிலே இருக்கிற காசை யெல்லாம் எண்ணித் திண்ணையிலே வைச்சுட்டுப் போடா!' என்று உத்தரவு போட்டீர்கள். தனியாகக் குடித்தனம் நடத்த முயன்று மூன்று மாதங்கள் தனியாய்த் தவித்தோம். யாருமே எனக்கு உதவக் கூடாது; எந்த விதமான வேலேயும் கொடுக்கக் கூடாது என்று தெனுரில் மட்டுமில்லே, சுற்று வட்டாரங்களிலெல்லாம் கூட நேரில் போய்க் கேட்டுக் கொண்டீர்கள். தப்பித் தவறி எங்கேயாவது ஒரு வேலே கிடைத்தாலும் மறுநாளே என்னை அங்கிருந்து துரத்தி அடிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்தீர்கள். அசலூருக்குப் போகலாம் என்றுலோ வழிச்செலவுக்குத் தம்பிடிகூட நீங்கள் விட்டு வைக்கவில்லே. படிப்பறிவும் கிடையாது. வீடு வாசல் ஏதுமில்லாமல் வேலே வெட்டி என்பதாகவும் ஒன்றுமில்லாமல் எத்தனை நாட்களை ஓட்ட முடியும்? கடைசியில் இரண்டணுவுக்கும் நாலணுவுக்கும் உங்களிடம் வந்து நான் கெஞ்சும்படியான சூழ்நிலேயை உருவாக்கினீர்கள். இந்த மானங் கெட்ட பிழைப்பை, எட்டணு கேட்டால் நீங்கள் இரண்டணு பிச்சை போடுவதை எந்தப் பெண்தான் எத்தனை நாட்களுக்குச் சகிப்பாள்? சொல்லுங்கள், அப்பா! கணவன் தன்னைக் காப்பாற்றுவான் என்று நம்பி வருகிறவள், நாய் போல் அவன் அலேவதைப் பார்த்தால் பொறுப்பாளா, வெறுப்பாளா? சக்குபாய் என்னை வெறுத்தாள். சமயம் நேர்ந்த போது......இல்லே,— அவள் ஓடவில்லே; நீங்கள்தான் அவளே விரட்டியடித்து விட்டீர்கள்!''

''ஏலே! என்னடா என்னவோ அப்பனுக்கே பாச்சா காட்டி, பிரசங்கம் பண்ணறே! நீ எந்த நாதியற்றவளேயாவது குலம் ஜாதி என்று ஒன்றும் பார்க்காமல் கூட்டிக் கொண்டு வந்தால் அவளே நான் கைநீட்டி வரவேற்பேன் என்று எதிர்பார்க்கிறியா?''

''மருமகளாக அவளே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால் என்னப்பா குறைந்து போயிருக்கும் உங்களுக்கு?''

''சீ! வெட்கமாக இல்லே உனக்கு இந்தக் கேள்வியைப் போட? குடும்பத்தோட மரியாதை, கௌரவம் இதெல்லாம் கெட்டுப் போய் வாழ்வதைவிட நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகலாம்!''

''இப்போது ஒண்ணும் உங்கள் அந்தஸ்து ஊரிலே ரொம்ப உசந்துட்டதாகக் காணுமே?'' என்ருன் வடிவேலு. ''அன்று என்னேயும் சக்குவையும் நீங்கள் நல்லபடியாக நடத்தியிருந்தால் இந்த நிலே ஏற்பட்டிருக்காது! முதலில் கொஞ்சம் முணு முணுத்திருப்பார்கள் ஊர் ஜனங்கள். ஆனுல் நீங்கள் விடாப்பிடியாக மகனுக்குப் பக்கத்தில் தைரியமாக நின்று 'எனக்கு ஒரு அவமானமும் வந்துவிடவில்லே' என்பதாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்தால் சந்தடி எழுந்த இடம் தெரியாமல் அடங்கிப் போயிருக்கும். இதற்கு நேர் எதிரிடையாக, மகனைப் பற்றி நீங்களும் கேவலமாக எண்ணினீர்கள். மற்றவர்களையும் மட்டமாகவே நினைக்குமாறு தூண்டினீர்கள். படிப் படியாக அது வளர்ந்து விசுவரூபம் எடுத்து விட்டது. இன்றைக்கு அவர்கள் உங்களேயே துச்சமாகக் கருதுகிருர்கள். இந்தக் குடும்பத்தை, ஏன் இந்தப் பரம்பரையையே கேலி செய்கிருர்கள்; எல்லாம் நீங்களாகவே உங்கள்

தலை மீது வரவழைத்துக் கொண்டது தான் அப்பா!''

'கிடையவே கிடையாது!' என்று உறுதியாக நம்பினார் முத்தையா. வடிவேலுவினுடைய தவறான போக்குதான் குடும்பத்தை இந்தக் கதிக்குக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டது என்பதில் அவருக்கு லவலேசமும் சந்தேகமில்லை. தர்க்கத்தில் தாம் தோற்று விட்டதாகவும் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தார் அவர். ஆனால் மேற்கொண்டு என்ன பேசுவது என்று புரியவில்லை அவருக்கு. மகனை மடக்க வழி ஏதும் புலப்பட வில்லை. சிந்திக்கவும் ஓடவில்லை. ஆகவே, சம்பந்தமேயில்லாமல் அவர் வேறு திசையில் பாய்ந்தார். ''பட்டாளத்திலே சேருவது என்று முடிவு பண்ணித்தான் போனியே; எதுக்குடா திரும்பி வந்தே? பிரும்மஹத்தி! அப்படியே போய்த் தொலையறதுதானேடா! நானும் காஷாயம் வாங்கிக்கிட்டுத் தேசாந்திரம் கிளம்பச் சௌகரியமாக இருந்திருக்கும். மறுபடியும் என் கழுத்தை அறுக்கிறதுக்கு வந்து சேர்ந்துட்டியே!''

''நல்லாத்தான் இருக்கு, போங்க!'' என்று குறுக்கே புகுந்தாள் வடிவேலுவின் தாயார் செல்லம்மாள். காவி உடுத்திக் கொள்வதாய்ப் பயமுறுத்திய முத்தையா அதைச் செய்து காட்டிவிடும் மூர்க்க குணமும் படைத்தவர் என்பதை அறிந்தவளாகையால் கலவரமடைந்து சமாதானத்துக்கு அடிகோலினாள். ''எப்படியோ மகன் திரும்பி வந்தானேன்னு சந்தோஷப்படுவீங்களா, அதை விட்டு நீங்களே அவன் கழுத்தைப் பிடிச்சுத் தள்ளிக்கிட்டே போய் யுத்தத்திலே சேர்த்து விட்டுத்தான் வருவீங்க போல் இருக்கே? உள்ளே வாங்க சொல்றேன், வாசல்லே ஒரே கும்பல் கூடிக்கிட்டுக் கிடக்குது!'' என்றாள்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு மனைவி கூறுவது உண்மைதான் என்று கண்ட முத்தையா மௌனமாகத் திரும்பிச் சென்றார்.

'தாராவை எதற்கு வற்புறுத்தி வரச் செய்தோம்?' என்று தன்னைத் தானே நொந்து கொண்ட பார்வதி, பத்து நிமிஷங்களுக்கு மேல் விருந்தாளியை வீதியிலேயே நிற்க வைத்து விட்டதற்காக வருந்தி, தோழியிடம் மன்னிப்புக் கோரியபடியே வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துப் போனாள்.

அத்தியாயம் 12

தெய்வ தரிசனம்

தந்தையும் மகனும் மட்டும் அன்று தனித்திருந்திருந்தால் அவ்வளவு தூரத்துக்குத் தர்க்கம் நீண்டு கொண்டே போயிருக்காது என்பது நிச்சயம். தாராவின் எதிரே தந்தையாகட்டும், மகனுகட்டும் இருவருமே விட்டுக் கொடுக்கப் பிரியப்பட வில்லை. அன்று வரையில் அவர்கள் பேசுவதற்கு அஞ்சியும் கூசியும் மனத்துக்குள்ளேயே அடக்கி வைத்திருந்த பல விஷயங்கள் மடை திறந்த வெள்ளம்போலப் பெருக்கெடுத்து வெளி வந்தன. தாராவிடம் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ள இருவருமே தயங்கினார்கள்; வார்த்தைகளும் தடித்தன.

நான்கு நாட்கள் ஆகியும் வடிவேலுவுக்கு இன்னமும் சந்தேகந்தான், இருதரப்பு வாதங்களையும் செவியுற்ற தாராவின் தீர்ப்பு என்ன என்பது பற்றி. அதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவன் நெஞ்சை அரித்துக் கொண்டிருந்தது. சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. அவளோ, தேனூரில் தான் வந்து சேர்ந்த முதல் நாளன்றே அசம்பாவிதமாக ஏதேனும் நடந்ததாகவோ அதனால் தான் அணுவளவேனும் அதிர்ச்சியுற்றதாகவோ காண்பித்துக் கொள்ளவே யில்லை. அவளைப் பொறுத்த வரையில் அந்தச் சம்வாதங்கள் நிகழவே யில்லை என்றுதான் நினைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் வடிவேலுவுக்கு மட்டும் அந்தச் சம்பவம் குறித்து அவள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையானால் சரியான தூக்கமே வராது என்று தோன்றியது.

வழக்கம் போல் வயல்காட்டைக் கவனிக்கக் கிளம்பிய வடிவேலு, சமையலறைக்குள் புகுந்தான், "அம்மா பழையது எடுத்துப் போடு" என்று அதிகாரம் செய்தபடியே. அறையின் ஒரு பக்கத்தில் முக்காலியில் உட்கார்ந்து நாசூக்காகக் காப்பியை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்த தாராவிடமிருந்து திகைப்பிலே எழும் ஒரு கேவல் ஒலியும் தொடர்ந்து புறை ஏறியதால் அவள் இருமும் சத்தமும் புறப்பட்டன. 'பட்பட்'டென்று உச்சந் தலையில் தட்டிக் கொண்டே, அவள், "அப்பா! பயந்தே விட்டேன்!" என்றாள். அடுத்து, அகன்று விரிந்த கண்களால் வடிவேலுவின் உருவத்தை நோக்கியவாறே, "யாரோ பயில்வான்தான் உள்ளே நுழைந்துவிட்டாராக்கும் என்று எண்ணினேன்!" என்ற போது அவளுடைய வலக்கரத்தின் விரல்கள் விரியத் தொடங்கியுள்ள மலரின் இதழ்களென அவள் இதயத்தில் பதிந்திருந்தன.

வடிவேலுவின் தோற்றமும் அத்தகையதாகத்தான் இருந்தது. வேஷ்டியைக் கணுக்காலளவு தொங்க விடாமல் முழங்காலுக்கு ஒரு சாண் கீழேயே முடிந்து விடுகிறாற் போல இழுத்துக் கட்டியிருந்தான். மேல் துண்டை முண்டாசாகத் தலையில் சுற்றி வரிந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தான். சாண்டோ பனியன் அணிந்து கையிலேந்திய பெரிய தடியுடன் காட்சியளித்தான்.

"ஏன் அண்ணா? ஒரு சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு வரக் கூடாது? சேச்சே! சுத்த மோசம்! 'மேனர்ஸே' கிடையாது!" என்று கடிந்து கொண்டாள் பார்வதி.

"உன் சிநேகிதி தேனூருக்கு வந்து விட்டதால் கிராமமே பட்டணமாகி விடுமாக்கும்? 'மேனர்ஸ்' இங்கே ஒருத்தருக்கும் இல்லைங்கறதுதான் வண்டியை விட்டு இறங்கியதுமே தெளிவாகியிருக்குமே தாராவுக்கு!"

"பாரு! உன் அண்ணாவுக்கு இப்போது 'மூட்' சரியாக இல்லை! வாயைக் கொடுத்து விட்டுத் திண்டாடாதே!"

இந்தச் சமயத்தில் சிறுவன் மோகன் தாயை ஏதோ கேட்க, தாரா வடிவேலுவின் பக்கமாய் மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டே திரும்பினாள்.

"இவ்வளவு பெரிய கழியாகக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே 'எதற்கு? யாரை அடிக்க?' என்று கேட்கிறான்."

"பத்து வேலி நிலத்தையும் ஆளுகின்ற செங்கோல் இதுதான். வீதி உலாக் கிளம்பப் போகிறேன். நீயும் என்னுடன் வருகிறாயா?"

"அழைத்துப் போங்கள்" என்று சிறுவனை மெல்ல அவன் பக்கமாகத் தள்ளி விட்டாள் தாரா.

வாயில் ஒரு விரலை வைத்துக்கொண்டு யோசனையுடன் தன்னை நெருங்கியவனைத் தோளில் ஏற்றிக் கொண்டான் வடிவேலு சாப்பிட்டு முடிந்ததும். "சுவாமி புறப்பட்டு விட்டது!" என்று கூறிக் கூத்தாடத் தொடங்கினான். மோகனோ மாட்டு வண்டி ஓட்டுகிறதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு வடிவேலுவின் கேசத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துச் சுண்டி இழுத்தான்.

"டேய்! டேய்! வலிக்கிறதுடா!" என்று கூச்சல் போட்டபடியே அங்கிருந்து நகர்ந்தான் வடிவேலு.

உங்கள் சருமம் மிருதுவாக, சுத்தமாக

புதுமலர்ச்சியோடு

விளங்க

டாடாவின்
ஓ டி கோலான்
சோப்

TESY-25

கால்கேட்டின் மூலம் நாள் முழுவதும் வாய் துர்நாற்றத்தை அகற்றி பற்கள் சொத்தையாவதையும் தடுங்கள்!

ஏனெனில், ஒரே தேய்ப்பில் கால்கேட் டெண்டல் கிரீம் துர் நாற்றத்தையும் சொத்தையையும் உண்டாக்கும் கிருமி களில் 85 சத விகிதத்தை ஒழிக்கிறது.

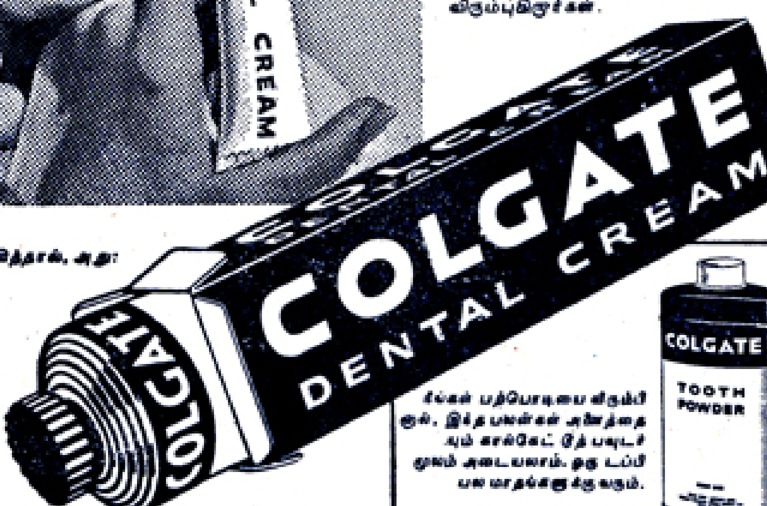
கால்கேட் உடனடியாக வாய் துர் நாற்றத்தை 10ல் 7 சந்தர்ப்பங்களில் அகற்றுகிறது என்பதையும், உணவு சாப்பிட்டவுடன் கால்கேட்டினுல் பற்களைத் துலக்கும் முறையால், பற்பசை வரலாற்றிலேயே இதுவரை கண்டிராத பெருமளவில், ஏராளமான வர்களுக்குச் சொத்தை ஒழிக்கப் படுகிறது என்பதையும் விஞ்ஞான பரிட்சைகள் நிரூபித்துள்ளன: இந்த சாதனை கால்கேட் ஒன்றுக்குத்தான் உண்டு!

சாப்பிட்டவுடன் வாயை கொப்பளித் தால் மட்டும் போதாது—சாப்பிட்ட வுடன் வழக்கமாக கால்கேட் டெண்டல் கிரீமினுல் உங்கள் பற்களை நன்ருகத் துலக்குங்கள். இதன் வீரியமும், ஊடுருவும் தன்மையுமுள்ள நுரை பற்களின் இடைவெளிகளிலே புகுந்து, சொத்தைக்கும், துர் நாற்றத்துக்கும் காரணமாக இருக்கும் அழுகிய பதார்த்த அணுக்களை அகற்றுகிறது.

கால்கேட்டில் கீடித்திருக்கும் நூதன நறுமணத்திற்காக, குழந்தைகள் அதனுலேயே பல் துலக்க விரும்புகிருர்கள்.

வழக்கமாக கால்கேட் உபயோகித்தால், அது:

- ✔ துர் நாற்றத்தை அகற்றுகிறது
- ✔ சொத்தையைத் தடுக்கிறது
- ✔ பற்களை அதி வெண்மையாக வைத்திருக்கிறது

நீங்கள் பற்பொடியை விரும்பி ஞல், இந்த பலன்கள் அனைத்தை யும் கால்கேட் டூத் பவுடர் மூலம் அடையலாம். ஒரு டப்பி பல மாதங்களுக்கு வரும்.

பரிசுத்தத்திற்கும், வாயில் நறுமணம் கமழவும், வெண்ணிற பற்களைப் பெ(று) வும் உலகத்திலேயே பெரும்பாலான மக்கள் மற்றெல்லா பற்பசைகளையு(ம்) விட கால்கேட்டையே பெரிதும் விரும்புகிருர்கள்.

போகிற போக்கில், "இவனைப் போலவே மகா போக்கிரியாக உனக்கும் ஒரு பிள்ளை பிறந்து பாடாய்ப் படுத்தி வைக்க வேண்டும்" என்று தாரா பாருவை ஆசீர்வதிப்பதையும், "இத்தனை கடிதங்கள் எழுதினாயே இந்த விசேஷத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை குறிப்பிட்டாயா?" என்று செல்லமாகக் கடிந்தவாறே அவள் இடையை ஆசையோடு தட்டிக் கொடுப்பதையும் கவனிக்க அவன் தவறவில்லை.

அமெரிக்காவில் சுற்றுப் பயணம் செய்யும் நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன் லண்டனில் சிறிது நேரம் தங்கியிருந்தபோது லண்டன் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் அவருக்குப் பாராட்டு விருந்தளித்துக் கௌரவித்தனர். அந்தப் பாராட்டு வைபவத்தில் கலந்து கொண்டவர்களைப் படத்தில் காணலாம்.

தேனூருக்குத் திரும்பி வந்தது முதற்கொண்டே எல்லனைத் தேடித் தேடி அலைந்து ஏமாற்றம் அடைந்தான் வடிவேலு. "எங்கேடா அந்த எல்லன்?" என்ற கேள்விக்கு "இம்மா நேரம் இங்கே தானுங்களே இருந்தாரு. இப்பத்தான் காணோம்" என்ற பதில்தான் எல்லா இடங்களிலும் எந்தச் சமயத்திலும் கிடைத்தது.

'அவனைப் பற்றி விசாரிப்பதை நிறுத்தி அதன் மூலம் அவனிடம் எனக்கிருந்த கோபம் வரவரக் குறைந்து மறைந்தே விட்டது என்பதைக் காண்பித்துக் கொண்டாலன்றி எல்லன் என் எதிரே வரவே மாட்டான்' — வடிவேலுவுக்கு இது தெளிவாகியது. தனக்கு முன்னால் தோன்றுவதற்குப் பயப்பட்டாலும் காரியங்களில் குறை ஏதும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி எல்லாவற்றையும் சரிவரச் செய்து கொண்டு போன அவன் மீது அனுதாபம் பிறந்தது. 'பாவம்! என் மீதுள்ள அன்பினால்தானே அப்பாவிடம் ரகசியத்தை உடைத்து விட்டான் எல்லன்? தொலையட்டும்!' — இப்படி எண்ணியவனாக, "டேய்! நரி, வளைக்குள்ளே பதுங்கினது போதும்; வெளியே வரலாம்னு சொல்லுடா; கட்டுப் போட மாட்டேன் அதை!" என்று பண்ணையாள் ஒருவனிடம் பரிகாசமாகச் சொன்னான் வடிவேலு.

உச்சிப் பொழுது சமீபிக்கையில் தான் அவனுக்கு வேலைகளில் இருந்த நாட்டம் நீங்கிப் பின்னோடு அழைத்து வந்திருந்த சிறுவனைப் பற்றிய கவலை உண்டாயிற்று. தோள் மீது உட்கார்ந்தபடியே களைத்துப் போய் ஆடி விழுந்த அவனை இறக்கி, மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு வீடு நோக்கி நடந்தான்.

அதற்குள் எதிரே தாராவே வந்து விட்டாள். அவள் கைகளில் மூடிபோட்ட பாத்திரம் ஒன்றும் கூஜாவும் இருந்தன.

"ரொம்ப நேரமாகி விட்டதோ? சொன்னால் நம்ப மாட்டீர்கள். வேலை மும்முரத்தில் குழந்தைக்குப் பசிக்குமே என்று கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை!"

"அதுதான் பெற்றவளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வித்தியாசம். எனக்கு முக்கால் மணி நேரமாகவே ஒரே தவிப்பாக இருந்தது. சொல்லி அனுப்பலாம் என்று பார்த்தால் வீட்டுக் காரியங்களுக்கென்று ஒரு ஆளைக்கூட நீங்கள் விட்டு வைப்பதில்லையாம்; எல்லாரையும் வயலுக்கு விரட்டி விடுகிறீர்களாம். உங்கள் அப்பா அம்மாவுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. பாருவை அவள் இப்போது இருக்கும் நிலையில் அலைக்கழிக்கவும் மனம் வரவில்லை. கடைசியில் நானே ஒரு மாதிரியாகக் கிளம்பி வந்து விட்டேன்."

தாரா மோகனை வாங்கிக் கொண்டாள். அருகேயிருந்த களத்துமேட்டில்

மரத்தின் நிழலில் ஒதுங்கி உட்கார்ந்து, பிசைந்துகொண்டு வந்திருந்த சாதத்தை ஊட்ட ஆரம்பித்தாள்.

''நீங்கள் அநேகமாக இந்தப் பக்கமாகத்தான் இருப்பீர்கள் என்று சொல்லி அனுப்பினாள் பாரு. இருந்தாலும் தனியாகக் கிளம்பி வரத் தயக்கமாகத்தான் இருந்தது. ஊருக்குப் புதியவள் அல்லவா நான்?''

''கவலைப்படாதீர்கள்! கிராமப்புறங்களில் நீங்கள் காணாமல் போக வேண்டும் என்று நினைத்தால் கூட முடியாது. எங்கு வேண்டுமானாலும் தைரியமாகப் போய் வரலாம்!''

''பட்டணத்திலிருந்து பட்டிக்காட்டுக்கு நான் வந்து விட்டதால் கிராமவாசியாகவே மாறி விடுவேன் என்று நீங்கள் எதிர்பார்ப்பது நியாயமில்லையே? கொஞ்சம் பயமாகத்தான் இருக்கும் எனக்கு.''

காலையில் தான் பேசியதையே திருப்பிப் போடுகிறாள் அவள் என்பது வடிவேலுவுக்குப் புரிந்தது.

''நான் அவ்வளவு கோபத்துடன் பேசியிருக்க வேண்டியதில்லைதான் — இங்கு திரும்பியதிலிருந்தே எனக்கு மனசு சரியில்லை'' என்றான்.

''அடடா! நான் ஏதோ விளையாட்டாகச் சொன்னேன். வித்தியாசமாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். உண்மையில் உங்கள் கிராமம் எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருக்கிறது; இந்த ஊரை விட்டுப் போகவே மனம் வராது என்று தோன்றுகிறது.''

''ஏன் போக வேண்டும்?'' என்று கேட்டான் வடிவேலு. ''நிரந்தரமாக எங்களுடனேயே தங்கி விடுங்களேன், யார் தடுக்கிறார்கள்? கவனித்துக் கொள்ள மாட்டேனா நான்?''

வடிவேலு அவள் வதனத்தை உற்றுப் பார்த்தான். தனக்கு அடிக்கடி உண்டாகிக் கொண்டிருந்த ஒரு சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள ஏதேனும் ருசு கிடைக்குமா என்று ஆவலோடு அவள் முக பாவங்களை அலசிப் பார்த்துத் தோல்வி அடைந்தான்.

நாகம் சீறுவதைப் போலத்தான் இருந்தது அவள் அவனை ஏறிட்டு நோக்கிய விதம். அவன் அதிகப் பிரசங்கித்தனத்தைச் சுட்டிக் காட்டி அளவாகப் பேச வேண்டியதன் அவசியத்தை அவள் உணர்த்த எண்ணினாளோ என்னவோ? ''நீங்களும் உங்கள் அப்பாவும் அன்னைக்குச் சண்டை பிடித்துக் கொண்டீர்கள் அல்லவா? அதற்குப் பின்னால் உள்ள கதையை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகப் பாரு எனக்கு விளக்கியிருக்கிறாள்'' என்றாள்.

'என் மண்டையில் அடித்து அடங்கியிருக்கச் செய்யத் தாரா கையாளும் சொல் அஸ்திரமா இது?' வடிவேலு வெலவெலத்துப் போய் அமர்ந்து விட்டான்.

எங்கோ வெகு தூரத்தில் எதையோ அல்லது யாரையோ பார்த்து விட்டுப் பிரமிப்பில் ஆழ்ந்து போனது போலக் காட்சி தந்த அவனை, சிறுவன் மோகன் காக்கைகளுக்குச் சாதத்தை வீசி எறிந்து வீணாக்கியதையும் பொருட்படுத்தாமல் தாரா வியப்புடன் நோக்கினாள்.

வசீகரம் மிக்க மேனி அழகினாலும் வதன சௌந்தர்யத்தினாலும் காந்தக் கண்களின் ஈர்ப்புத் தன்மையினாலும் கடந்த காலத்தில் தன்னைக் கவர்ந்திழுத்ததுடன் சித்தத்தைக் கலங்கவும் அடித்த காரிகையைக் கற்பனைக் கண்கொண்டு மீண்டும் நோக்கிக் கொண்டிருந்த வடிவேலு, ''என்ன சொல்லியிருக்கப் போகிறாள்?'' என்று முணுமுணுத்தான். ''பெற்றவர்களின் சம்மதத்தைக் கேட்டுப் பெறாமலே யாரோ ஒரு கூத்தாடியைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து ஊட்டி அடித்ததாகத் தானே?'' என்றான் வெறுப்புக் கொந்தளிக்க. ''ஆனால் யாருக்காக அந்தக் காரியத்தைச் செய்தேன் என்பதைப் பாரு வெளியிட்டாளா? சொல்லியிருக்கவே முடியாது! ஏனென்றால் பாருவுடைய நல் வாழ்வைக் கருதித்தான் நான் சக்குபாயின் சிநேகத்தை நாடினேன் என்பது பாருவுக்கே தெரியாது!

''தாரா! என் தங்கை கண்ணீர் விட்டுக் கதறக் கூடாது என்பதற்காக நான் செய்த ஒரு காரியம், அவளே என்னைப் பற்றித் தன் தோழியிடம் கேலி செய்து குறை கூறும் அளவுக்கு என்னைத் தாழ்த்தி விட்டிருக்கிறது தாரா! புரிகிறதா உங்களுக்கு?'' நாத் தழுதழுக்கக் கேட்டான் வடிவேலு.

நீலவானத்தில் நீண்டு படர்ந்து தென்பட்ட சக்குபாயின் முக லாவண்யத்தில் மனத்தை லயிக்க விட்டிருந்த வடிவேலு அதிலிருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை. எதிரே இருந்த தாராவை நேருக்கு நேராகப் பார்க்குமாறு அவன் சிரம் இன்னும் கீழே தணியவில்லை. ஆகவே, தெய்வ தரிசனமே கிடைத்து விட்டது போலத் தன்னைத் தாரா நோக்கிக் கொண்டிருந்தது அவனுக்குத் தெரியாது.

(தொடரும்)

வசந்தம்மையார்

சென்னையில் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்து, இந்தியாவின் சுதந்திர லட்சியத்துக்காகவும் ஆத்மீக மறுமலர்ச்சிக்காகவும் பாடுபட்டவர் அன்னி பெஸண்ட் அம்மையார். பிறப்பால் இவர் ஐரிஷ் நாட்டுப் பெண்மணி என்றபோதிலும், காலமெல்லாம் இந்திய மாதர்களுள் ஒருவராகவே விளங்கி வந்தபடியால், தமிழ் மக்கள் இவரை அந்த நாட்களில் ''வசந்தம்மை'' என்றே பெயரிட்டு அன்புடன் அழைத்து வந்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

அன்னி பெஸண்ட் அவர்கள் லண்டனில் 1847-ம் ஆண்டு அக்டோபர் முதல் தேதி பிறந்தார்கள். ''அன்னி வுட்'' என்பது இவரது குழந்தைப் பருவப் பெயராகும். அன்னியின் தாய் 'எமிலி ரோச் மாரிஸ்'. தகப்பனாரின் பெயர் 'வில்லியம் பர்ட்டன் பெர்ஸி வுட்'- என்பதாகும். தகப்பனார் சற்று நவீனமாக வைதீகப் பற்றற்று இருப்பாராம். ஆனால், தாயார் மிகவும் நியமத்தோடு சடங்கு சம்பிரதாயங்களின் முறைகளைத் தவறாமல் கடைப்பிடிப்பவராம். தமது கணவன் பெர்ஸி வுட் பற்றி எமிலி அவர்கள் அக்கம்பக்கத்துப் பெண்களிடம் பேசும்போது, ''மதப் பற்று, சடங்குகள் விஷயங்களில் ஆண்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் போகட்டும். இதைப் பற்றி யாரும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஆனால், பெண்கள் மட்டிலாவது நம்பிக்கையோடு சமய சம்பிரதாயங்களை வழுவ விடாமல் பக்தியோடு நிறைவேற்றி வந்தால் உலகம் செழித்து நிற்கும். இல்லையேல் அழிவுதான் விளையும்'' என்று கூறுவாராம். தாயின் கடவுள் பற்றும் தெய்வ தத்துவ உரைகளும் மகள் அன்னியின் இளம் இதயத்தில் ஆழ வேரூன்றியது. அதுவே இந்தியாவின் ஆத்மீக சேவைக்கு அவர் தம்மைப் பிற்காலத்தில் அர்ப்பணம் செய்து கொள்ளக் காரணமாயிருந்தது போலும்.

கல்விப் பருவம் கடந்தபின் அன்னி அவர்கள், திரு பிராங் பெஸண்ட் என்பவரை மணம் புரிந்து கொண்டார்கள். இவர் ஒரு பள்ளி ஆசிரியராகவும் அதே சமயத்தில் மத போதகராகவும் சேவை புரிந்து வந்தார். இந்தத் தம்பதிக்கு ஓர் ஆணும், ஒரு பெண்ணுமாக இரு மகவுகள் உண்டு.

பெஸண்ட் அம்மையார் சிறு வயது முதலே உலக விவகாரங்களை அறிந்து கொள்வதில் ஊக்கம் செலுத்தி வந்தார். இந்திய மக்களைப் போலவே, அப்போது அயர்லாந்து மக்களும் ஆங்கில ஆட்சியின் பிடிப்பிலிருந்து விடுதலைபெற இயக்கம் நடத்தி வந்தார்கள்.

இந்த இயக்கத்தின் வேகம் அன்னி பெஸண்ட் அம்மையின் நினைவைக் கவராமல் விடவில்லை. தமது குடும்பத்து நண்பராக விளங்கிய 'பிராட்லா' என்ற அறிவாளி ஒருவர் உதவியுடன் ஸ்ரீமதி அம்மையார் லண்டனில் சஞ்சிகை ஒன்று வெளியிட்டு அதில் அரசாங்க அநீதிகளைக் கண்டித்தும், சமூகத்தின் கண்மூடித்தனத்தை இடித்துரைத்தும் ஆவேசமாக எழுதி வந்தார். கூட்டங்களில் பேசவும் முற்பட்டு, விரைவில் சிறந்த பேச்சாளராகவும் மாறினார்.

இவரது பிரசங்கத் திறனையும், எழுத்துத் திறனையும் மனமாரப் பாராட்டிப்

டாக்டர் ஸ்ரீஹரியின் சுற்றுப் பயணம்

டாக்டர் ஸ்ரீஹரி அவர்கள் 29-5-62 சென்னையிலிருந்து பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குப் புறப்பட்டு 30-5-62 காலை நாகபுரி சேர்கிறார். அங்கே ரிடயரிங் ரூமில் தங்குவார்.

31-5-62 காலை பத்து மணிக்கு நாகபுரியிலிருந்து புறப்பட்டு 1-6-62 டில்லி சேர்கிறார். டில்லியில் தென்னிந்திய கிளப்பில் தங்குவார்.

3-6-62 மாலை 6-30 மணிக்குத் டில்லியிலிருந்து புறப்பட்டு 5-6-62 காலை செகந்திராபாத் சேர்கிறார். அங்கு தாஜ்மகல் ஹோட்டலில் தங்கியிருப்பார்.

6--6-62 ஹைதராபாத் கல்தான் பஜார் ரோட்டிலுள்ள நியூ தாஜ்மகால் ஹோட்டலில் தங்கியிருப்பார். 6-6-62 இரவு எட்டு மணிக்குப் புறப்பட்டு 7-6-62 மாலை சென்னைக்குவந்து சேருவார்.

பல மேதைகள் உற்சாகமூட்டி ஆதரவு தந்தார்கள். அவர்களுள் சிறப்பாக ஆதரவு அளித்து வந்தவர் அறிஞர் ஜார்ஜ் பெர்னுட் ஷா அவர்கள்.

பெஸன்ட் அம்மையார், இங்கிலாந்தில், சமூகத் துறையிலும் அரசியல் துறையிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வந்த போது, இந்தியாவிலிருந்து அவருக்கு அழைப்புக் குரல் ஒன்று கேட்டது. இந்நாட்டில் சென்னையில் ஏக தத்துவ சங்கம் — தியாஸாபிகல் சொசைட்டி — என்ற ஒரு சங்கம் ஸ்ரீமதி பிளவட்ஸ்கி அம்மையார் மற்றும் சிலரால் அடையாற்றில் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. இது, சர்வதேச முறையில் அமைக்கப்பட்ட ஆத்மீக ஞான சங்கமாகும். இந்தியாவுக்குச் சென்று அம்மக்களுக்காகவும் பாடுபட வேண்டுமென்று விரும்பியிருந்தஅன்னிபெஸன்ட் அம்மையாருக்கு, இந்தச் சங்கத்தினிடமிருந்து வந்த அழைப்பு பெருமகிழ்ச்சியை அளித்தது. அதை ஏற்று, 1893ம் ஆண்டு, நவம்பர் 16-ந் தேதி இந்திய மண்ணில் அன்னிபெஸன்ட் அவர்கள் முதன் முதலில் வந்து இறங்கினார்கள். சீக்கிரத்திலேயே 'தியாஸாபிகல் சொசைடி'யின் தலைமைப் பதவியையும் ஏற்றார்கள். இங்கு நடந்து கொண்டிருந்த விடுதலைப் போராட்டங்களிலும் அது நாள் முதல் நேராகப் பங்கெடுத்துக் கொண்டு திலகரின் ஆதரவுடன், ''ஹோம் ரூல் லீக்'' என்ற கட்சியை ஆரம்பித்தார்கள். இங்கு அம்மையார் மேற்கொண்ட அரசியல் சேவைகளை விவரிக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அவை தமிழகத்தில் பிரசித்தமானவை.

இந்திய மாதர்களின் நலன், உரிமைகளுக்காகவும் மிகவும் பாடுபட்டு வந்தார்கள். முதன் முதலில் இந்நாட்டில் மாதர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்திய பெருமை இவர்களையே சேரும். அதுதான் சென்னையில் தோன்றிய ''இந்திய மாதர் சங்கம்.''

கல்வித் துறையில் ஸ்ரீமதி பெஸன்ட் அம்மையார் ஆற்றிய தொண்டுகள் அதிசயிக்கத் தகுந்தவையாகும்.

காசியில் அவர் தோற்றுவித்த ''ஹிந்து காலேஜ்'' முக்கியமானதாகும். இதைத்தான் பிறகு, பண்டித மாளவியா அவர்கள் நாடெங்கும் பொருள் திரட்டி, ''காசி ஹிந்து சர்வகலாசாலை''யாக வளர்த்துத் தந்தார். அந் நகரில், அம்மையார் அவர்கள், பெண்களுக்காகவும் ஒரு தனிக் கல்லூரியை அமைத்தார். சென்னையில் அவர்கள் கல்வி வளர்ச்சிக்காக ஆற்றிய பணிகள் யாவரும் அறிந்தவையே.

இந்தியாவின் ஞான விளக்காக விளங்கும் கீதையை அம்மையார் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்களென்றால், 'கடமை புரிவதே கடவுளுக்குச் செய்யும் தொண்டு' ஆக அவர்கள் பணியாற்றி வந்ததில் வியப்பில்லை. காங்கிரஸ் மகாசபை கூட்டத்துக்கும் அவர்கள் 1918-ல் தலைமை வகித்திருக்கிறார்கள். வெளி நாட்டுச் சாரணர் இயக்கத்தை இந்தியமுறைக்கு ஏற்றவாறு நடத்த வழிகாட்டியவரும் இவரே. இப்படி எல்லா விதத்திலும் ஒரு சிறந்த 'இந்திய மாது' எனத் திகழ்ந்து வந்த அம்மையார் அவர்கள் தமது 87-வது வயதில் 1933-ம் ஆண்டு எங்கும் நிறைந்த பேரொளியுடன் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

ஸ்ரீமதி பெஸன்ட் அம்மையாரின் உருவச் சிலை சென்னை கடற்கரைச் சாலையில் ஒரு பூங்காவில் சிறப்பான முறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்திய விடுதலைக்காகப் போராடிய மாதரசி ஒருவருடைய சிலை தமிழகத்திலேயே இது ஒன்றுதான் என்று கூறவேண்டும்.—கதிர்

வீரத் திருமகன்

காந்தன்

பின்னால் அரசுரிமையை ஏற்கப் போகும் வீரத் திருமகனாக இருக்க வேண்டுமானால் ஒருவன் வீர தீரனாக இருந்தால் மட்டும் போதாது. சின்னஞ் சிறு வயதிலேயே பெற்றோர்களை இழந்த (அல்லது பிரிந்த) அநாதையாக இருக்க வேண்டும், மன்னன் மகன் அவன்தான் என்பதை உறுதிப் படுத்திக் கொள்வதற்கு வேண்டிய மச்சம் ஒன்று மறக்காமல் அவன் தேகத்தில் இருந்தாக வேண்டும்; மல்யுத்தம், வாட்போர், குதிரை சவாரி இவற்றில் நல்ல பயிற்சி இருக்க வேண்டும்; பலவித சிரமங்களுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்து, அடுக்கடுக்காக அபாயங்களில் சிக்கி (ஆனால் சாகக் கூடாது!) எப்படியோ தப்பி, நாட்டின் இளவரசியைக் காப்பாற்றிப் பிறகு வில்லனோடு நீண்ட நேரம் சளைக்காமல் போராடி அவனைத் தீர்த்துக் கட்டி நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கடைசியாக இளவரசியின் கரம் பற்ற வேண்டும். வணக்கம்!

'முருகன் பிரதர்ஸ்' தயாரிப்பான 'வீரத் திருமக'னில் ஆனந்தன்தான் வீரத்திருமகன். வீரதீரப் பிரதாபங்களுக்குக் கேட்க வேண்டுமா? கத்திச் சண்டை, குதிரை சவாரி முதலியவற்றோடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. சேலை கட்டிக் கொண்டு வீதிகளில் நடனம் ஆடுகிறார். நடிப்பு எப்படியிருக்கிறதென்று கேட்கிறீர்களா? அவர் என்ன செய்வார், பாவம்! நிரபராதி! திரைக் கதையில் அவர் ஏற்ற பாகத்துக்கு நடிப்பு அவசியமே இல்லையே!

மன்னனின் மதியை மறைக்கும் திவானாக வரும் ராமதாஸ், வீரத் திருமகனை அழிக்கப் பல சதிகளைச் செய்கிறார். அதற்கெல்லாம் மசிந்து விட்டால் அவன் ஒரு வீரத் திருமகன்தானா?

வீரத் திருமகனைத் தன் விழியாலேயே வீழ்த்தும் இளவரசிக்கும் நடிப்பைப் பற்றி நினைக்கக் கூட அவகாசம் இல்லை. பல விதமான ஆட்டங்கள் ஆடவும், வீரத் திருமகனோடு காதல் புரியவும்தான் படம் முழுவதும் சரியாயிருக்கிறதே! குமாரி சரஸ்வதிக்கு நல்ல முகவெட்டு இருக்கிறது. வீரத் திருமகனுக்கு அது போதுமே!

வீரத் திருமகனின் தாயாக வருவதற்கு எம். வி. ராஜம்மா மிக மிகப் பொருத்தமானவர். மகன் படும் துக்கம் தாங்காமல் கண்ணீர் விடும் அநுபவம் ஏற்கனவே 'தாயில்லாப் பிள்ளை'யில் கிடைத்ததுதானே!

இந்தப் படத்தில் தாம் ஏற்ற பாத்திரத்தை நன்கு உணர்ந்து நடித்திருப்பவர் அசோகன் ஒருவர்தான். அவர் ஏற்ற பாத்திரம் கதாநாயகனை எதிர்க்கும் வில்லனாக இருந்தாலும் நல்ல பாத்திரம். வெறும் வீர தீர சாகஸங்களோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் இதய தாபங்களையும் வெளிப்படுத்தும் பாத்திரம்.

ஈ. வி. சரோஜா கானகத்தில் வளரும் ராஜகுமாரி. வீரத் திருமகனைக் காதலித்து ஏமாற்றம் அடைகிறாள். அந்தப் பாத்திரம் வெறும் பாத்திரமாயிருந்து நமக்கு ஏமாற்றத்தையே அளிக்கிறது.

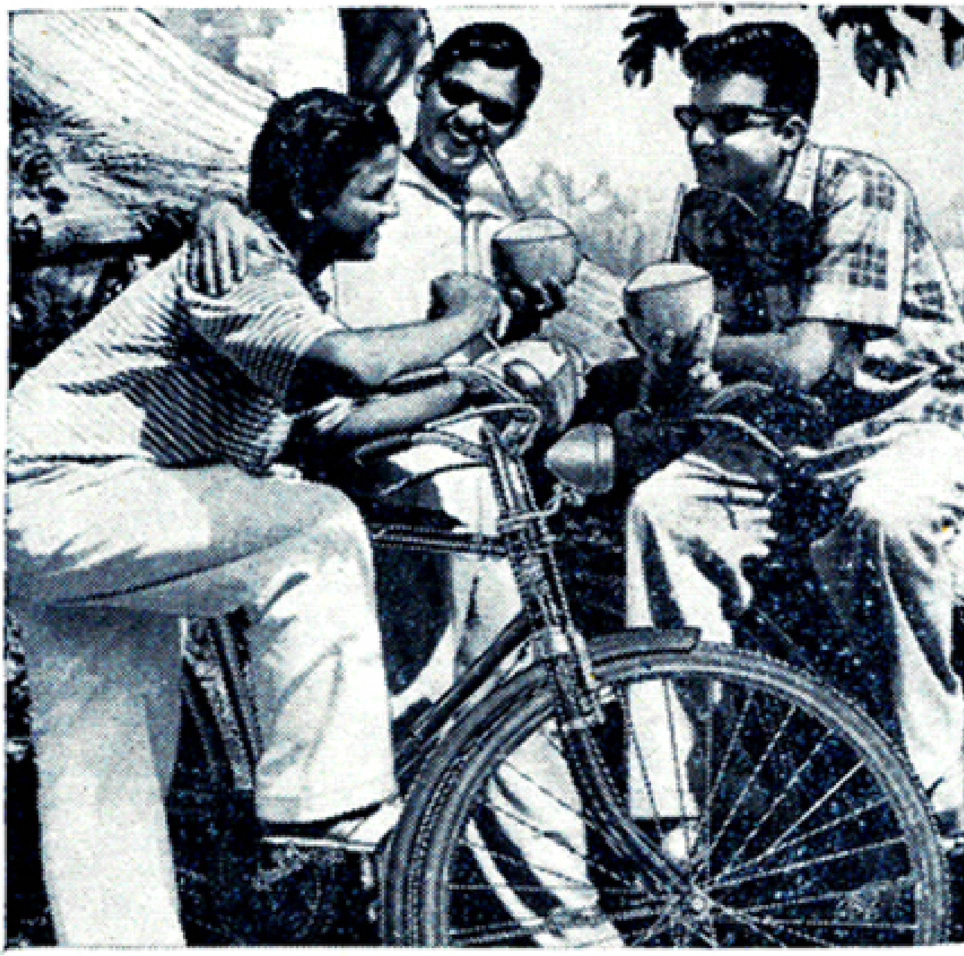
காட்சி அமைப்புகள், படப் பிடிப்பு, ஒலிப் பதிவு ஆகிய கலை நுணுக்கங்களெல்லாம் படம் ஏவி. எம். ஸ்டுடியோவில் தயாரானது என்பதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. பாட்டு ஒன்றுகூட நன்றாக இல்லை. ஆனால் பாட்டுப் புத்தகம் அழகாயிருக்கிறது.

சிறைச் சாலையின் கம்பிகளை மிக்க பிரயாசையுடன் ஒவ்வொன்றாகப் பெயர்த்தெடுத்து விடுகிறான் ஆனந்தன்.
பவழத் தீவு
20
கதை: வாண்டுமாமா
சித்திரம்: ரமணி
கந்தா, தப்பிச் செல்ல வழி வகுத்தாகி விட்டது. இனி தாமதிக்கக் கூடாது, கிளம்பு.
இருவரும் ஒரே சமயத்தில் வெளியேற வேண்டாம். முதலில் நீ போ. ஆறுதல் எனக்காகக் காத்திருக்காதே. எப்படியும் நான் வந்து சேர்ந்து கொள்ளுகிறேன்.
மகளே, உன் தோழன் சொல்லுவதும் நியாயம் தான். ஒவ்வொருவராக வெளியேறினால் அபாயம் குறைவு.
உங்கள் விருதலையோற வருகிறேனப்பா! விடை கொடுங்கள்.
ஆனந்தன் வெளியே செல்லக் கந்தன் ஏணியாகித் தோள் கொடுத்து உதவினான்.
சிறைச்சாலை வாசலின் உள்ளேயும் வெளியேயும் காவல் இருந்தது........
இந்தச் சிறிய கல்லைப் உள்ளிருக்கும் காவல்காரன் மீது போட்டு அவன் கவனத்தைத் திருப்புகிறேன்.

எவனப்பா, வெளிக் காவல் இருக்கோம் கிற பெருமையா? மேலே கல்லைப் போட்டு விளையாடறே.
நான் எனப்பா உன் மேலே கல்லைப் போட்டேன்? பைத்தியமா!
ஆனந்தன் இருவர் மீதும் மாறி மாறிக் கல்லை- வீசி இருவரையும் குழப்பத்திலாழ்த்தவே. அவ் விருவரும் கதவைத் திறந்து வைத்தபடி அதன் மர்மத்தை ஆராய முற்படுகின்றனர். கதவு திறக் கப்பட்டவுடன் மெள்ள ஆனந்தன் வெளியேறி விடுகி றான்..
என்னடாது அதிசயமா இருக்கு. கல்லு எப்படி வந்து மேலே விழுந்தது புரியல்லியே.
ஆனால் ஆனந்தனின் செய்கை ஒரு காவல்காரன் கவனத்தைக் கவர்ந்து விடுகிறது...
பிடி..பிடி...விடாதே.. சிறையிலிருந்து யாரோ தப்பி ஓடுகிறான்...
ஆனால் ஆனந் தனின் ஓட்டத்தை அவர்களால் சமாளிக்க முடி யவில்லை...
இங்கு- கந்தன்...
இத்தனை நேரம் ஆனந்தன் தப்பிச் சென்றிருப்பான். நான் எப்படி வெளி யேறுவது? ம்...
அப்போது அவன் நண்பனான அணில் அங்கு வருகிறது.....
ஏ குட்டித் தோழா! உன்னால் ஒரு காரி- யம் ஆகவேண்டும். என் நண்பன் ஜம்புவி டம் போய்....
அணில் ஜம்புவிடம் சென்று கந்தன் கூறிய செய்தியைச் சொல்லுகிறது..
உடனே ஜம்பு கந்தனுக்கு உதவக் கயிற்றுடன் கிளம் பியது.
எதையும் திட்டமிட்டுச் செய்யும் ஜம்பு செய்ய வேண்டியதைப் பற்றி- ஒரு நிமிஷம் சிந்திக்கிறது.

கயிற்றில் ஒரு சிறு கல்லைக் கட்டிச் சிறைச்சாலை ஜன்னலி னுள் வீசுகிறது......
உள்ளே வந்து விழுந்த கயிற்றைப் பார்த்ததும் கந்தன் புரிந்து கொண்டான். கயிற்றை இழுத்து வளையத்-தோடு பிணைக்கிறான். ஜம்பு-அதைப் பற்றிக் கொண்டு மேலே ஏறுகிறது.
ஜம்பு! நீ எப்படியும் என் உதவிக்கு வருவாய் என்று எனக்குத்-தெரியும்.
அரசே, எனக்கு விடை கொடுங்கள்.
ஐயா! உன்னைப் பற்றி ஆனந்தன் சொன்னதிலிருந்து நீ ஒரு அற்புதப் பிறவி என்று தான் எண்ணுகிறேன். எப்போதும் ஆனந்தனுக்கு உற்ற துணையாக நீ இருக்க வேண்டும் போய் வா.
ஜம்பு! வெளியேறுமுன் சூலபாணியின் அரண்மனைக் குள் புகுந்து சுற்றிப் பார்த்து விட்டுப் போகலாம், என்ன?
ஒவ்வோரிடமாகப் பார்த் துக் கொண்டு வரும்போது ஓரிடத்தில்....

தொடரும்

PHILLIPS பிலிப்ஸ் ஸைக்கிள்

உங்களுக்காகவே தயாரிக்கப்படுகிறது

எழிலும், நாகரீகத் தோற்றமும் கொண்ட பளபளக்கும் பிலிப்ஸ் ஸைக்கிள்கள், உங்களைப்போன்ற இன்றைய சுறுசுறுப்புள்ள இளைஞர்களுக்காக பிரத்தியேகமாகத் தயாரிக்கப்படுகின்றன. உயர்ந்த ரக எஃகினாலான இந்த ஸைக்கிள்கள், உறுதியும், எவ்வித கடினமான பணியினை சமாளிக்க வல்ல சக்தியும் வாய்ந்தவை.

70 வருட காலமாய் உலகெங்கும் புகழ்பெற்ற பிலிப்ஸ் ஸைக்கிள்கள், டி. ஐ. ஸைக்கிள்ஸாரின் மிக்க நவீன வசதிகள் படைத்த தொழிற்சாலையில், நுட்பமான முறையில் இப்பொழுது தயாரிக்கப்படுகின்றன.

டி. ஐ ஸைக்கிள்ஸ் ஆப் இந்தியா, அம்பத்தூர், மதராஸ்

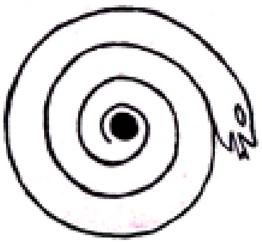
TIC-P-(4-15)

இது என்ன?

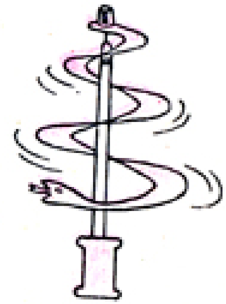

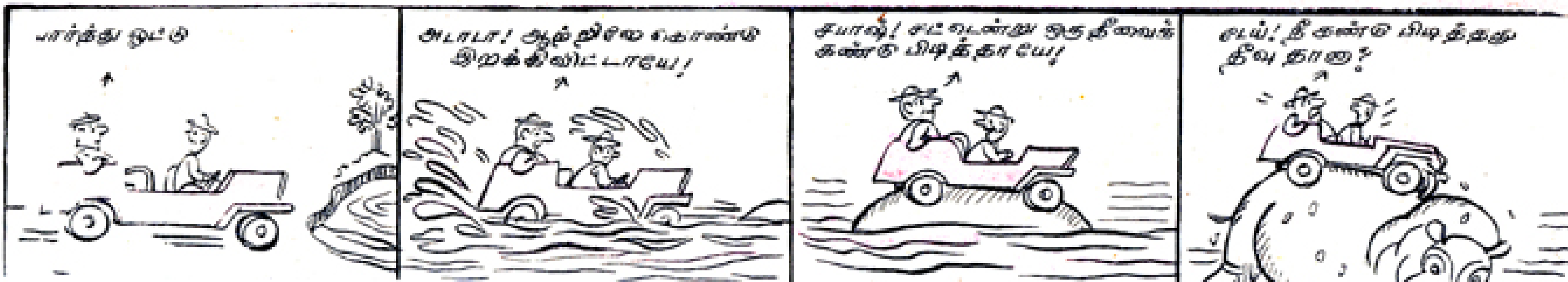
எத்தனை அழகான கட்டடம்! அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் வெள்ளை மாளிகையைப் போல் இருக்கிறதே! பளிங்கு மண்டபத்தின் பாங்கான நிழல்தான் எப்படி அழகாக நீரில் பிரதிபலிக்கிறது! இத்தனை அழகிய கட்டடம் எங்கிருக்கிறது, தெரியுமா? நமது இந்திய நாட்டில் வங்காளத்தின் தலைநகரான கல்கத்தாவில். விக்டோரியா மகாராணியின் நினைவாக எழுப்பப்பட்டது இது. வெள்ளைச் சலவைக் கல்லினால், தாஜ்மகலின் நகலாக விளங்க வேண்டுமென்று லார்டு கர்ஸான் அவர்களால் திட்டமிடப்பட்டுக் கட்டப்பட்டது. அழகான நந்தவனத்தின் நடுவே விக்டோரியா மகாராணியாரின் நினைவுச் சின்னமாகத் திகழும் இதில் உலகப் புகழ் பெற்ற ஓவியங்கள் பல இருக்கின்றன. சிற்பங்களும் சிலைகளும் உள்ளன. விக்டோரியாவின் ஆட்சியோடும் வாழ்வோடும் பிணைந்துள்ள பல அபூர்வப் பொருள்கள் இங்குள்ளன. ராணியார் அணிந்த உடைகள், உட்கார்ந்து எழுதிய மேஜை இப்படிப் பலப்பல. இங்குள்ள வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸின் சிலை கலையழகு பொருந்தியது. அச் சிலையின் பீடத்தின் கீழே இரு இந்து முஸ்லிம் பெரியார்களது எழிலுருவங்களும் காணப்படுகின்றன. நீங்கள் கல்கத்தா சென்றால் காண வேண்டிய கலைக் கூடம் இது.

சுழன்றாடும் பாம்பு

கெட்டியான ஒரு காகிதத்தை எடுத்துக்கொள். அதில் சுருட்டி வைக்கப்பட்ட பாம்பைப் போல (பக்கத்தில் காட்டியுள்ளபடி) வரைந்து கொள். நடு மையத்தில் டூத்பேஸ்ட் டியூபின் மூடியோ, ஹேர் ஆயில் பாட்டில் மூடியோ அல்லது அது போன்ற சிறிய மூடிகள் நுழையும் அளவுக்கு ஒரு துவாரம் செய். இனி பாம்பைக் கோட்டின் மேலாகக் கத்திரித்துக் கொள். நூல் சுற்றி வரும் ரீல் கட்டை ஒன்றைத் தேடி எடு. பின் பக்கத்தில் ரப்பர் வைத்துள்ள முழுப் பென்சில் ஒன்று உன்னிடம் இருக்குமே! அதையும் எடுத்துக் கொள். பென்சிலை அந்த ரப்பர் பக்கம் மேல் இருக்கும்படி ரீல் கட்டையின் துவாரத்தில் செருகி நிறுத்தி வை. ரப்பரில் ஒரு குண்டூசியைக் குத்தி நிறுத்து. இனி ஹேர் ஆயில் பாட்டில் மூடியைக் காகிதப் பாம்பின் வாலில் செய்துள்ள துவாரத்தில் நுழைத்து அதைக் குண்டூசியின் மீது கவிழ்த்து நிறுத்து. இப்போது பாம்பு பென்சிலைச் சுற்றிக் கொண்டு தொங்கும். அதை அப்படியே காற்று வீசும் இடத்தில் வை. (வெண்டிலேட்டரின் மீது கூட வைக்கலாம்.) பாம்பு பென்சிலைச் சுற்றி வேகமாகச் சுழலும் அழகைக் கண்டு நீ ரசிக்கலாம்.

பண்டைக்காலத்தில் எல்லாம் ரண சிகிச்சை செய்யும்போது நோயாளி நரக வேதனை அனுபவித்தான். உட லின் உறுப்புக்களில் ஆயுதங்கள் விளை யாடும்போது வலியின் முழு வேகத்தை யும் நோயாளி பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சகித்துக் கொண்டாக வேண்டும். நோயாளி வலியின் வேதனை தாங்காமல் வீறிட்டலறி வெறி கொள்ளுவதிலிருந்து தடுக்க அவனை மூன்று நான்கு பேர் அமுக்கிப் பிடித்துக் கொள்ளுவார்கள்.

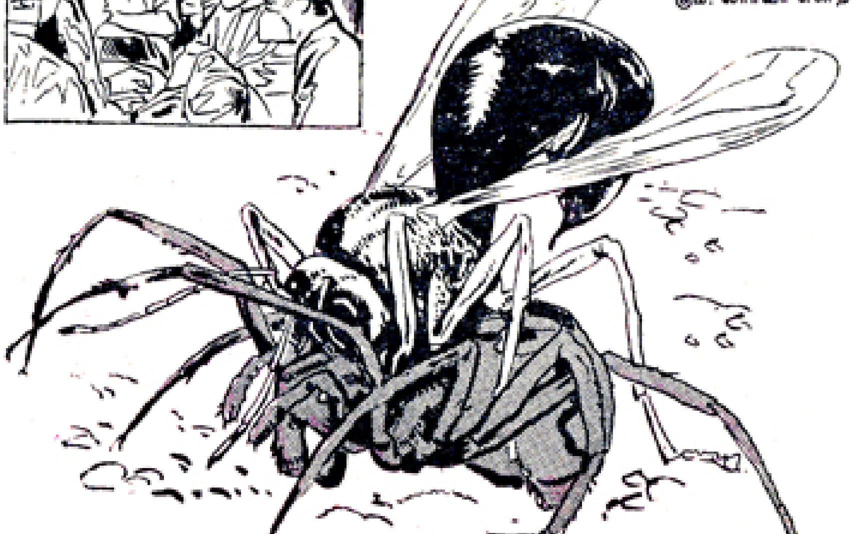
இன்றைக்கு மருத்துவத்துறை எத் தனையோ முன்னேறி விட்டது. உட

மயக்க மருந்து

லின் உறுப்புக்களை அப்படியே வெட்டி எடுத்து விடுகிறார்கள். நோயாளிக்குத் தன் உடலில் எங்கே என்ன ஆப ரேஷன் நடக்கிறது என்ற உணர்வே இல்லாதபடி உணர்ச்சிகளை மறக்கடிக் கவும் நினைவே இல்லாமல் மயங்கிய நிலையில் கிடக்கவும் விதவிதமான மருந்துகளை யெல்லாம் இப்போது கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்.

மனிதன் மயக்க மருந்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்னால், எத்தனையோ வருஷங்களாகப் பூச்சி உலகத்தில் மயக்க மருந்து புழக்கத்திலிருந்திருக் கிறது. முக்கியமாகக் குளவிகள்தான் இதை உபயோகித்து வந்திருக்கின்றன. மண்ணால் கட்டிய குழல்போன்ற கூட் டில் குளவி இட்ட முட்டைகள் பொரிந்து புழுவா கும். லார்வா என்ற இந்தப் புழுக்களெல்லாமே பெரிய பகாசுரன்கள். தன் குழந்தைப் புழுக் களுக்கு வேண்டிய பிடித்த ஆகாரமான சிலந்திகளைக் குளவிகள் வேட்டை யாடிக் கொண்டு வரும். எப்படித் தெரி யுமா? கொன்றல்ல. மயக்க மருந்து கொடுத்து நினைவிழக்கச் செய்துதான் கொண்டு வரும். ஏன் தெரியுமா? முட்டை இட்டதுமே உணவு சேமிக்கக் கிளம்பி விடும் குளவிகள்; சிலந்தி யைக் கொன்று கொண்டு வந்தால் முட்டையிலிருந்து புழு வெளிப்பட்டு, அந்தப் புழுக்கள் உணவு உட்கொள்ள ஆரம்பிக்கும் வரை உயிரிழந்த உணவுப் பொருள் நன்றாக இருக்குமா? கெட்டு விடுமல்லவா? அதற்காகச் சிலந்தி யைக் கூட்டில் உயிரோடு விட்டு வைக் கத்தான் முடியுமா? சிலந்தி தப்பி ஓடி விடலாம் அல்லது குளவியின் குழந்தை களைக் கொன்று விடலாம். ஆகவே குள விகள், தான் பிடித்த சிலந்திக்குச் சரி யான இடத்தில் ஒரு இஞ்செக்ஷன் கொடுக்கின்றன! குளவியின் இஞ்செக் ஷன் சிலந்திகளை உயிரிழக்காமல் உணர்விழக்கச் செய்து தூக்கத்தி லாழ்த்தி விடுகின்றன. இப்படி மயக்க மருந்திடப்பட்ட சிலந்திகள், அவை ஆகாரமாகத் தேவைப் படும்வரை புத்தம் புதியனவாக உயிரோடு இருக் கின்றன. சிலந்தியை மட்டும்தான் குளவிகள் இப்படிக் கொட்டி மயக்க மருந்து கொடுத்து, சேமித்து வைக்கும் என்பதல்ல. ஈக்கள், கம்பளிப் புழுக்கள், தேனீக்கள் முதலிய அதன் ஆகாரம் எல்லாவற்றையுமே குளவி குறிப்பிட்ட இடத்தில் கொட்டி அதை நினைவிழக்கச் செய்து கொண்டு வந்து சேமித்துக் கொள்ளும். உயிரை வைத்து உணர்வை இழக்கச் செய்யும் மயக்க மருந்து கொடுக்கும் கலையை மனிதன் கேவலம் பூச்சியான குளவி யிடமிருந்து தான் கற்றுக் கொண் டிருக்கிறான் என்றால் வியப்பாக இருக்கிறதல்லவா?

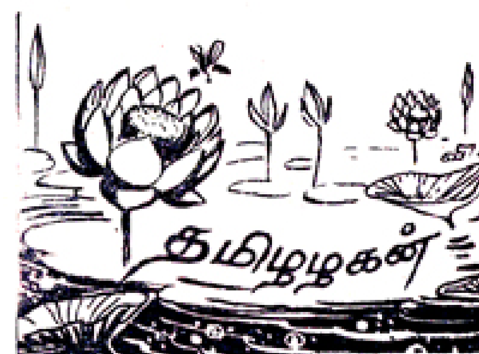

தாமரை

வெள்ளை வெள்ளைத் தாமரை !
விரிந்தி ருக்கும் தாமரை !
கொள்ளை கொள்ளை அழகுடன்
குலுங்கி ஆடும் தாமரை !

சிவப்புச் சிவப்புத் தாமரை !
சிரித்தி ருக்கும் தாமரை !
மிதக்க மிதக்கக் குளமெலாம்
மின்னி ஆடும் தாமரை !

காலைப் பொழுதில் விரிந்திடும்;
கடும் பகலில் சிரித்திடும்;
மாலைப் பொழுதில் குவிந்திடும்
மலரே நல்ல தாமரை !

வட்ட மேஜை

மருத்துவக் கல்லூரி

சென்னை கீழ்ப்பாக்கத்திலுள்ள மருத்துவக் கல்லூரியை அங்கிருந்து வேறு இடத்துக்கு மாற்றி எடுத்துச் செல்லப் போவதாக ஒரு செய்தி வெளியாகி யிருக்கிறது.

தமிழகத்தில் சேலம் மாவட்டம் மருத்துவத் துறையில் மிகவும் பின்தங்கியுள்ளது. ஆகவே சென்னை கீழ்ப்பாக்கம் மருத்துவக் கல்லூரியைச் சேலம் நகரில் ஏற்படுத்த வேண்டுகிறேன். மேற்படி கல்லூரிக்கு உதவியாகச் சேலத்தில் உள்ள ஜில்லா தலைமை ஆஸ்பத்திரியில் நவீன வசதிகள் எல்லாம் உள்ளன.

ஆகவே சென்னை அரசினர் மேற்படி கல்லூரியை வேறு இடங்களுக்கு மாற்ற ஏற்பாடு செய்யும் பொழுது சேலத்தின் தேவையை முதலில் கவனித்து, மேற்படி கல்லூரியை சேலத்திலேயே நிறுவக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தாரமங்கலம்
26-4-62 — ஆ. நடராஜன்

●

காப்பிக்குக் கட்டுப்பாடு

நடுத்தர வர்க்கத்தினர் என்ற வர்க்கம் இருக்கிறதே அது வாழ முடியாத நிலையில் இருக்கிறது. அதற்கென எந்த அபிலாஷையும் கூடாது. கேவலம் அன்றாடத் தேவைப் பொருள்கள் கூடக் கிடைப்பதில்லை. இதற்கு யாரைக் குறை கூற வேண்டும் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும்.

காலை எழுந்தவுடன் காப்பி என்பது அன்றாட அலுவல்களில் பழகி விட்ட ஒன்று. அது ஒன்றுவது ருசியாகத் தயாரித்துச் சாப்பிட வேண்டும் என விரும்புவதில் வியப்பில்லை. அந்த ஒரு காப்பிக்கும் ஆபத்து. ஏதோ பழக்க தோஷமாக பி.பெர்ரி என்ற முதல் ரகக் காப்பிக் கொட்டையையேவாங்கி உபயோகித்து வரும் நபர்கள் மௌண்ட் ரோடில் உள்ள 'இந்திய காப்பி போர்டி'லோ அல்லது நகரில் ஆங்காங்கு நிறுவப்பட்டுள்ள காப்பி போர்டு கிளை நிலையங்களிலோ அதன் அங்கீகாரம் பெற்றுள்ள விற்பனைக் கடைகளிலோ காப்பிக்கொட்டை வாங்கச் சென்றால், ரோபஸ்டா என்ற மட்டரகக் கொட்டையை ஓரளவு வாங்கினால்தான் பி. பெர்ரி காப்பிக் கொட்டை கொடுக்கப்படும் என்ற ஒரு கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

வெளிநாட்டில் பி. பெர்ரிக்கு நல்ல கிராக்கி இருப்பதால், அதை ஏற்றுமதி செய்யவும் தேங்கிவிடும் ரோபஸ்டாவை விற்பனை செய்யவுமே இந்தக் கட்டுப்பாடு.

எவ்வளவோ தடவை கஷ்டப்பட்டு, கடைசியில் வேறு வழியின்றி காப்பித் தூள் அரைத்துக் கொடுக்கும் கடைகளில் உயர்ரக பி. பெர்ரி காப்பிக் கொட்டையைக் கூடுதலாகப் பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டிய திருக்கிறது. இந்த நிலை எப்பொழுதுதான் மாறுமோ?

சென்னை
24-4-62 — கமலா

சேஷசாயி பிரதர்ஸைச் சேர்ந்தவரும், தென்னிந்திய சமாஜத்தின் தலைவருமான திரு சக்கரவர்த்தி ஏப்ரல் மாதம் 22ந் தேதி திரு அனந்தசயனம் அய்யங்கார் பீஹார் கவர்னராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதையும், திரு ஹுக்கம் ஸிங் லோக சபையின் சபாநாயகராகப் போட்டியின்றி வந்ததையும், சென்னை, ஆந்திரா, மைசூர், கேரளா புதிய பார்லிமெண்ட் அங்கத்தினர்களை வரவேற்றும் ஓர் இட்டிலி விருந்து அளித்தார். இந்த விருந்தில் கும்பகோணம் திரு சிவசுப்பிரமணியப் பிள்ளை நாதசுர இசை வழங்கினார்.

20 மாறிய பாதை!

கூண்டுக்கு மேல் 'மட மட' என்று கற்கள் வந்து விழ ஆரம்பித்தால் வண்டிக்குள்ளே இருப்பவருக்கு எப்படி இருக்கும்? வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு சென்ற மனிதனுக்குத்தான் எப்படி இருக்கும்?

தலையிலே வந்து கல் விழாதபடி வில் வண்டியின் கோச்சுப் பெட்டியிலே ஏறி உட்கார்ந்தான் வண்டிக்காரன். மாடுகள் கலையத் தொடங்கின. அப்போது சாலையின் குறுக்கே மருத மரக்கிளை ஒன்று வந்து விழுந்தது! மரத்தின் மேல் யாரோ ஏறி யிருந்து கொண்டு அந்த மரக் கிளையைப் பக்குவமாகச் சரித்து விட்டிருக்க வேண்டும்!

''வண்டியை நிறுத்துடா முட்டாப் பயலே!'' என்று கூப்பாடு போட்டார் வல்லாள வேலர்! அதற்குள் மேலும் இரண்டு மூன்று கிளைகள் சாலையிலே ஒடிந்து விழுந்தன. அடுத்த கணம் ஏரிக் கரையிலே மறைந்திருந்த ஏழெட்டுப் பேர் கரை மேட்டிலே ஏறித் 'திமு திமு' என்று வண்டியை நோக்கிச் சாடி வந்தார்கள், கையிலே பிடித்த வேல் கம்பு சகிதமாக!

''ஏலே! பயலுகளா! யாருவிலே நீங்க?'' என்று அதட்டிக் கொண்டே கீழே இறங்கலாமா வேண்டாமா என்று யோசித்தார் வல்லாள வேலர்.

''எசமான்! சேவிக்கிறேன்!'' என்று சொல்லிக் கைகூப்பிக் கொண்டே, மரத்திலிருந்து வண்டியின் கூண்டுக்கு மேலே குதித்தான், கடலையாண்டி! மறுகணம் எங்கிருந்தோ அங்கே வந்து தோன்றினான் வேணுலிங்கம்!

''அடாடா டா டா டா!'' என்று பற்பல ''டாக்'' கள் போட்டுக் கொண்டே வண்டிக்கு அருகிலே வந்து நின்று கொண்டு ஒரு பெரிய கும்பிடு போட்டான் வேணுலிங்கம்!

''வல்லாள வேல எசமானு! உங்க வண்டியா இது! தெரியாமப் போச்சே!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே வண்டிக் குள்ளே ஒரு தாவுத்தாவி ஏறினான் கடலையாண்டி!

''மாப்பிளே! இறங்கு கீழே! எசமான் உட்கார்ந்திருக்கிற வண்டியிலே சரி

சும்மா ஏறுதியே! கீழே இறங்கு முதல்லே!'' என்றான் வேணு.

''எசமான்! வண்டியைத் திருப்பச் சொல்லுங்க! மரக்கிளையை ஒடிச்சுப் போட்ட சாலையிலே இனிமே எப்படி வண்டி போகும்! திருப்பச் சொல்லுங்க வண்டியை!'' என்றான் வேணு.

''வண்டியைத் திருப்பவா!'' என்று கேட்டார் வல்லாள வேலர்.

''மாப்பிளே! என்ன சும்மா நிக்கிறியே நீயி! கோச்சுப் பெட்டிலே உக்காந்து, வண்டியை ஓட்டுற அந்த எசமானைக் கொஞ்சம் கவனி!'' என்றான் வேணு.

தனக்கும் ஒரு எசமான் பட்டம் கிடைத்ததும் உஷாராகி விட்டான் வண்டிக்காரன்! அப்படியேபெட்டியிலிருந்து குதித்தான்!

''மாப்பிளே! வண்டிக்கார எசமான் கீழே குதிச்சிட்டாக! இனி மேல் நீயிதான் ஏறி வண்டியை ஓட்டணும்போலே இருக்கு!''

இவ்வாறு வேணுலிங்கம் சொன்னதும் கடலையாண்டி வண்டியிலே ஏறி

மாட்டுக் கயிற்றைக் கையிலே பிடித்தான். உடனே வல்லாளவேலர் வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கலானார்!

''யாரு! எசமானு! நீங்களா! நீங்க ஏன் கீழே இறங்கணும்! இறங்காதீக!'' என்று தடுத்தான் வேணு.

''மாப்பிளே! வண்டியைத் திருப்பிக்க! அப்படியே மெதுவா ஓட்டு!—நானும் வண்டிக்கார எசமானும் நம்ப ஆளுகளும் பின்னாலேயே நடந்து வர்றோம்! எசமான்! நீங்க வண்டியிலேயே உக்காந்துக்கிடுங்க! நான் பின்னாலே நடந்து வந்துக்கிட்டே எசமானோட பேசுறேன்!''

இவ்வாறு சொன்னான் வேணுலிங்கம்.

''வண்டியைத் திருப்பி எங்கே ஓட்டணும்?'' என்று மருண்டவாறு கேட்டார் வல்லாளர்.

''வண்டியைத் தானே! எசமானுக்கு அந்தக் கவலையெல்லாம் எதுக்கு? மாப்பிளே ஓட்டுவான் வண்டியை! நீங்க பாட்டுக்குத் இண்டிலே சாஞ்சுக்கிடுங்க!'' என்றான் வேணு.

இந்த விபரீதம் எங்கே போய் நிற்கப் போகிறது என்று புரியாமல் வல்லாள வேலர் பரிதாபமாக விழித்தார்.

''எசமான் என்னவோ யோசனை பண்ணுறீகளே! நம்ப மாப்பிள்ளைக்கு வண்டி ஓட்டத் தெரியுமான்னு யோசிக்கிறீகளா! மாப்பிளே! என்ன சும்மா இருக்கிறே?''

இவ்வாறு ''தார்க்குச்சி'' போட்டான் வேணு! மறு விநாடி வண்டி மறு பக்கம் திரும்பியது. வந்த வழியைப் பார்த்து மீண்டும் நகர ஆரம்பித்தது!

''மாப்பிளே! வண்டியை மெதுவா ஓட்டு! எசமான் மாடுங்கிறது ஞாபகம் இருக்கட்டும்! வேகமா ஓடிப் பழகின மாடுக பாரு! கயிற்றை இறுக்கிப் பிடிச்சுக்க! இல்லேன்னா ஓட்டமாப் பறக்க ஆரம்பிச்சிடும்!''

மாடுகளை வேகமாக ஓடாதபடி கயிற்றை நன்றாக இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டே நடையிலே நடக்க விட்டான் சுடலையாண்டி.

''வண்டிக்கார எசமான்! நீங்களும் மத்தவங்களும் கொஞ்சம் விலகி நடந்து வாருங்க! நான் எசமானிடத்திலே கொஞ்சம் ரகசியம் பேசணும்!''

இவ்வாறு சொல்லி மற்றவர்களைத் தொலைவிலே விலக்கி விட்டு, வேணுலிங்கம் மட்டும் வண்டியின் பின்புறக் கூண்டைப் பிடித்துக் கொண்டே நடந்தான். வல்லாள வேலருக்கு வண்டிக்குள் உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. முன்னால் இருந்து வண்டியை ஓட்டியது சுடலையாண்டி! பின்புறமாக வண்டியை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டே வருவது வேணுலிங்கம்! வல்லாளருக்கு இரண்டு பக்கமும் கிட்டி கொடுத்து நெருக்கியது போல் இருந்தது!

''எசமானுடைய வண்டிக்கார எசமானையும் எட்டி நடந்து வரும்படிசொல்லிப் போட்டேனேன்னு எசமான் கோவிச்சுக்கிடாதீக! எசமானிடத்திலே ரகசியம் பேசும் போது மத்தவங்க இருக்கலாமா?'' என்றான் வேணுலிங்கம்.

வல்லாள வேலர் யோசித்தார். தன்னை எசமான் என்று அழைக்கிற சொல்லோடு, தனது வண்டிக்காரனையும் சேர்த்து அல்லவா எசமான் போட்டுப் பேசுகிறான் என்று எண்ணியதும், அவருக்கு ஆத்திரம் வந்தது. முன்னால் இருந்து வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு சென்ற சுடலையாண்டி ஒரு தரம் பலமாகத் தும்மினான்!

''எசமான்! இடது நாசி ரொம்ப உளையுது! யாரோ மனசுக்குள்ளே நம்பளைத் திட்டுறாக! அதுனாலேதான் நாசி உளையுது!'' என்றான் சுடலையாண்டி. அப்போது வேணு சொன்னான்:

''மாப்பிளே! அபசகுனம் மாதிரித் தும்மாதே! எங்க ரெண்டு பேரையும் இப்ப எங்கே கொண்டு போறே? அதை முதல்லே சொல்லு! அதுக்குப் பிறகு வண்டியை ஓட்டு!'' என்றான் வேணு.

''அப்பண்ணே, வண்டியை நிறுத்திப் போட்டேன்!'' என்றான் சுடலையாண்டி. சாலையிலிருந்து விலகி ஏரிக் கரையிலே கொஞ்ச தூரம் சென்று, ஒதுக்கமான ஒரு வளைவிலே மரங்களின் மறைவிலே வந்து நின்றது வண்டி!

''எசமான்! வண்டியை நிறுத்தியாச்சு! எசமானுக்கு எங்களிடத்திலே நம்பிக்கை இருந்தா வண்டி இனி மேல் மேலே போகும்! நம்பிக்கை இல்லேயானு வருசம் பத்து ஆனாலும் வண்டி இந்த இடத்தை விட்டு ஒரு அடி மேலே நகராது! ஆமாம்!''

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்தான் சுடலையாண்டி! பின்புறம் வேணுலிங்கத்துக்கு அருகிலே வந்து அவனும் நின்று கொண்டான்!

''மாப்பிளே! எசமானை ரொம்ப 'லேன்' பண்ணாதே! விசயத்தைச் சொல்லு! இப்ப எசமான் என்ன செய்யணும்? அதைச் சொல்லு. எசமான் வண்டியிலேயே இருக்கலாமா? அல்லது வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கணுமா? சொல்லு சீக்கிரம்!'' என்றான் வேணுலிங்கம்.

''எசமானைக் கீழே இறக்கவாவது! இப்படியே கூண்டோடு, கூண்டு வண்டி

டிக்-20
மூட்டைப்பூச்சிகளைக் கொல்லுகிறது
TIK-20
TATA-FISON
Geigy
கெயிகி டயஸினன்
ஓர் டாடா-பைஸன் தயாரிப்பு.

பருக்கள் தீராத பிரச்னையாயிருந்தன...
"இந்த விகாரமான பருக்களின் தொல்லையின்றி, உன்னைப்போல்மாசு மறுவற்ற வதனத்தை நானும் பெற எவ்வளவு ஆசைப்படுகிறேன், லக்ஷ்மி".
"கவலைப்படாதே கோமி, லிச்சென்ஸா உபயோகிக்கும்வரை நானும் பருக்களினால் அவதியுற்றேன்."
லக்ஷ்மி சொன்னது சரி. லிச்சென்ஸா பருக்களைத் துரிதமாகவும், நிரந்தரமாகவும் அகற்றுகிறது."
சரும உபாதைகளை சீக்கிரம் குணமாக்குவது லிச்சென்ஸா
LICHENSA
எல்லா கெமிஸ்டுகளிடமும் கிடைக்கும்
OD-929 TM

யோடு எசமானைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போகணுமே தவிர, எசமான் நம்பளை யெல்லாம் மாதிரித் தரையிலே நடக்கலாமா! பாதம் நோகுமே!'' என்றான் கடலையாண்டி.

''மாப்பிளே! அதெல்லாம் நமக்குத் தெரியாது! எசமானையும் என்னையும், இப்ப எங்கே கொண்டு போறேயோ தெரியாது. செய்யற காரியத்தை முதல்லே சொல்லிப்பிடு! நீயும் நானும் ஒரு பேச்சுச் சொல்லி அதைத் தட்டி நடக்கிற எசமானில்லே நம்ப வல்லாள வேல எசமான்! ஆகையினாலே....''

இவ்வாறு வார்த்தைகளை மேலே மேலே இழுத்தான் வேணுலிங்கம்!

வல்லாள வேலர் வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கினார், கையும் காலும் ஆடிக் கொண்டே! உள்ளத்துக்குள் புகைந்து கொண்டிருந்த ஆத்திரத்தை யெல்லாம் அடக்கி அடக்கித் திணறியவாறு, வேணுவையும் கடலையாண்டியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்!

''எசமானுக்கு நிக்க முடியலே போலிருக்கே! வண்டிக்குள்ளே இருக்கிற சமக்காளத்தை எடுத்து இப்படியே இந்த மரத்தடியிலே விரிக்கலாமா?'' என்று கேட்டான் கடலையாண்டி.

''என்ன மாப்பிளே! கிண்டலா பண்ணுறே! மரத்துக்குக் கீழே ஒரே சகதியா இருக்குதே! எசமானுடைய ரத்தின கம்பளத்தை இந்தச் சகதியிலே விரிக்கவா! அப்படியெல்லாம் மரியாதை கெட்டுப் பேசாதே! எசமான் காலாற நின்னு காத்து வாங்கிக்கிட்டே பேசுவாக!'' என்றான் வேணு.

வல்லாள வேலர் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை பார்த்தார். தம்முடைய வண்டிக்காரனையோ அல்லது மற்ற மனிதர்களையோ எங்குமே காணோம்!

கடலையாண்டி தனது இடுப்பில் செருகி வைத்திருந்த ரிவால்வரை வெளியே எடுத்தான். வேணுலிங்கம் அவனை ஒரு தரம் ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்:

''மாப்பிள்ளே! என்ன மூர்க்கத்தனமான வேலே செய்யறே! எசமானுக்கு எதிரிலே நம்பளைப் போல ஆளுக எல்லாம் ரிவால்வரைப் பிடிக்கலாமா! அதுக்கு எத்தனை அந்தஸ்து வேணும்! செருகி வையி இடுப்புக்குள்ளே! நம்ப ரெண்டு பேர்கிட்டேயும் ரெண்டு ரிவால்வர் இருந்தால் என்ன? அதுக்காக எசமானிடத்திலே எடுத்துக் காண்பிக்கணுமா? எசமான் வீட்டிலே அலமாரியிலே இருந்த துப்பாக்கிதானே மாப்பிள்ளே! இந்தத் துப்பாக்கிக்கு எசமானை அடையாளம் தெரியாதா? நல்லாத் தெரியும்! நீ சங்கதியைப் பேசு முதல்லே!''

இவ்வாறு வேணுலிங்கம் கூறிக் கொண்டே, கடலையாண்டியின் கையில் இருந்த ரிவால்வரைப் பிடித்து இடுப்பிலே செருகி வைத்தான்! மறுகணம் வல்லாள வேலரைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

''எசமான்! யாரோ வில்வநாதன்னு ஒருத்தர் வந்திருக்கிறாராமே! நிசந்தானா...?''

வேணுவின் இந்தக் கேள்விக்கு எப்படிப் பதில் சொல்வது என்று ஒரு வினாடி யோசித்தார் வல்லாள வேலர்.

''அந்த வில்வநாதனைத் தீர்த்துக் கட்டுகிறதுக்காக யாரோ கிளம்பியிருக்கிறாகளாமே. அதுவும் மெய்தானா?'' என்று கேள்வியைத் தொடர்ந்தான் கடலையாண்டி.

வல்லாள வேலர் பதில் பேசவில்லை.

''அந்த வில்வநாதனுக்கு எதிரியாகக் கிளம்பியிருக்கிற ஆளுகளை யாருன்னு தெரிஞ்சிக்கிட்டுப் போகலாமேன்னு தான் நாங்க புறப்பட்டோம்! நம்ப யோகம் எசமானுடைய வண்டியே இந்தப் பக்கம் வந்துட்டுது. எசமானையே கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்கிடலாமே அப்படீன்னு.....''

இவ்வாறு பேச்சை மேலும் தொடர்ந்தான் வேணுலிங்கம். கடலையாண்டி இடைமறித்தான்.

''எசமானுடைய வண்டிக்குப் பின்னாலேயே போனால் அந்த எதிரிகளை யெல்லாம் எ ச மா னே எங்களுக்கு அடையாளம் காட்டிப் போடுவீகளேன்னு நினைச்சோம்!''

கடலையாண்டி இப்படிச் சொன்னதும் வேணு கூறுவான்:

''மாப்பிள்ளே ! திவான் பகதூர் மாதிரியில்லே பேசுதே நீயி! வாழைப் பழத்திலே ஊசியைச் சொருகிறியே மாப்பிளே! எசமான் முகத்தைப் பாரு ! யோசிக்கிறாக! எசமானுக்குத் தெரியாமல், வில்வநாதனுக்கு எதிரிக யாரு இருக்க முடியும்? அதைத்தான் எசமான் இப்ப யோசிக்கப் பார்க்கிறாக! என்ன எசமான்! அடிமை சொல்றது சரிதானே எசமான்?''

வேணு இப்படிக் கேட்டதும் கடலையாண்டி சிரித்தான்.

''மாப்பிளே! என்ன சிரிக்கிறே நீயி! எசமான் முன்னாலே நின்னு சிரிக்கலாமா நீயி! சோப்பளாங்கியா இருக்கிறியே! எசமானைப் பாரு! சிரிக்கிறாகளா பாரு! யோசிக்கிறாக எசமான்! தீவிரமா யோசிக்கிறாக! நம்பளை யெல்லாம் நம்பிச் சென்னைப் பட்டணத்திலே யிருந்து ஒரு பையன் இந்த ஜமீனுக்கு வந்திருக்கும் போது அவனைத் தீர்த்துக் கட்டறதுக்காக எதிரிக கிளம்பிட்டா

களா என்று எசமான் வருத்தத்தோடு யோசனை பண்ணுறாக!''

வேணு இப்படிச் சொன்னதும் கடலையாண்டி 'பனீர்' என்று பேசினான், வல்லாள வேலரைப் பார்த்து.

''எசமான்! இதுக்காக இத்தனை வருத்தம் வேண்டாம் எசமானுக்கு! அந்த வில்வநாதனுக்கு விரோதமா யாரு கிளம்பினாலும் அவனுகளுக்கு விரோதமா நாங்க இருக்கோம்! அது எங்க பொறுப்பு! எசமானுக்கு அந்தக் கவலையே வேண்டாம்! எங்களுக்குப் பதில் சொல்லிப் போட்டுத்தான் வில்வநாதனுக்குப் பக்கத்திலே போகணும்! அது எந்த எதிரியாக இருந்தாலும் சரிதான்!''

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே மீண்டும் இடுப்பிலே கையைத் தொட்டான் கடலையாண்டி.

''மாப்பிளே! ரிவால்வரைத்தானே பார்க்கிறே? பத்திரமாக இருக்கும்! யாரு கொடுத்த ரிவால்வரு அது! அப்படியே ''கம்''முன்னு அசையாமல் இருக்காதா அது...!''

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு வேணுலிங்கம் கடலையாண்டியைப் பார்த்துக் கண்களைச் சிமிட்டினான்.

''எசமான்! பேசவே மாட்டீக போல இருக்கே! துப்பாக்கி மாதிரியே கம்முன்னு அசையாமல் இருக்கீகளேஅப்படியே!'' என்றான் கடலையாண்டி.

''மாப்பிளே! எசமானை என்ன பேசச் சொல்லுதே நீயி! என்ன பேச முடியும் அவுகளாலே! வில்வநாதனுக்கு எதிரி 'யாருன்னு அவுகளுக்குத் தெரிஞ்சால்லே நம்பகிட்ட சொல்லுவாக? எசமானுக்குத் தெரியாது போலிருக்கு!'' என்றான் வேணு!

''ஒருவேளை எசமான்தான் எதிரி இஷ்தானத்திலே இருக்கிறாகளோ !'' என்று ஒரு 'ஷ்' போட்டான் கடலையாண்டி.

''மாப்பிளே! பேச்சை நிறுத்து! இஷ்டாப் பண்ணு! நம்ப எசமானை என்ன நினைச்சுப்புட்டே நீயி! உனக்கும் எனக்கும் விரோதமாப் போறவுகளா நம்ப எசமான்! அத்தனைக்கு அவுக என்னை உன்னையும் என்னையும் போல முட்டாளா? எசமான்! நம்ப மாப்பிளே இப்படிச் சொல்லுறானேன்னு கோவிச்சுக்கிடாதீக! எசமான் பத்திரமாக இருக்கணும்ங்கிற கவலை அவனுக்கு. அதனாலே இப்படிச் சொன்னான்! மற்றப்படி எசமானோட விசுவாசமுள்ள குடிசனங்க நாங்க!'' என்று சொல்லிக் கும்பிடு போட்டான் வேணுலிங்கம்.

''எசமான்! பாதையை மாத்தி வண்டியைத் திருப்பிப்புட்டோம்! மன்னிச்சுக்கிடுங்க. நாங்க புறப்படவா?''

இவ்வாறு கேட்டான் கடலையாண்டி.

''மாப்பிளே! திருப்பின வண்டியை இப்படியே விட்டுப்புட்டுப் போறதா மரியாதை? நாம்பளேகூடப் போயி எசமானை வழியனுப்ப வேண்டாமா?'' என்று கேட்டான் வேணு.

''எசமான்! ஏறுங்க வண்டியிலே. ஒரே நிமிசத்திலே ஊரு கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துடறேன்!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே, வண்டியின் முன் பக்கமாக நடந்தான் கடலையாண்டி.

''இல்லை. வேண்டாம். நானே போய்க் கொள்ளுகிறேன். உங்களுக்கு

எதுக்கு அந்தத் தொந்தரவு?'' என்று சொன்னார் வல்லாள வேலர்.

''மாப்பிளே! எசமானைப் பேசப் பண்ணிட்டியே கடைசியிலே! நீ வண்டியை ஓட்டுறதுன்னு அது எசமானுக்கே தொந்தரவாப் படுது பாரு! உன்னிடத்திலே எசமானுக்கு அத்தனை கருணை மாப்பிளே!'' என்றான் வேணு!

மறு விநாடி இருவரும் தலைக்கு மேலே கைகளை உயர்த்திப் பெரிய கும்பிடு போட்டார்கள்! சுடலையாண்டி ஒரு 'சீட்டி' ஊதினான். எங்கிருந்தோ வல்லாள வேலரின் வண்டிக்காரனைத் தள்ளிக்கொண்டு, அங்கு வந்து தோன்றினார்கள் வேணுலிங்கத்தின் சகாக்கள்!

''என்ன வண்டிக்கார எசமான்! ஏறிக்கிடுங்க! வண்டியை மெதுவாக ஓட்டுங்க! வழியிலே மரம் கிரம் ஏதாவது விழுந்து கிடக்கப் போவுது!'' என்றான் சுடலையாண்டி வண்டிக்காரனைப் பார்த்து!

''அதை யெல்லாம் தூக்கி அப்புறப் படுத்திட்டாங்க இவுக!'' என்று சொல்லி, சகாக்களைக் காட்டிக் கொண்டே வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தான் வல்லாளவேலரின் வண்டிக்காரன். வண்டி புறப்பட்டது!

இங்கே சாலையின் குறுக்கே இந்தக் குழப்பம் நடந்து கொண்டிருந்த போது, சிங்கம்புத்தூர் மாளிகையிலே தன்னுடைய தன்னந் தனியான அறையிலேயிருந்து, விபரீதமான ஒரு குழப்பத்திலே சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் தாமரைச் செல்வி! அவளுடைய அறையின் ஜன்னல் வழியாக வந்து விழுந்து கிடந்த ஓர் அனாமதேயக் கடிதம், அவளுடைய மனப் பாதையிலே ஒரு மரத்தை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டது! அவளுடைய மனக் குதிரை பறந்து சென்று கொண்டிருந்த கற்பனைச் சாலையிலே, வேரோடு ஒரு மரத்தைச் சாய்த்து வீழ்த்தியது போல, ஒரு பயங்கரச் செய்தியைத் தாங்கிக் கொண்டு, ஒரு விநோதமான கடிதம் அவளுடைய அறைக்குள்ளே வந்து கிடந்தது! கடிதத்தை யார் கொண்டு வந்து எப்படி அந்த ஜன்னலின் வழியாகப் போட்டார்களோ அவளுக்குத் தெரியாது! ஆனால் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்த விபரீதமான செய்தி, அவளுடைய இதயத்தில் இடி விழுந்தது போல் வந்து தாக்கியது! மறுபடியும் மறுபடியும் அந்த வாக்கியங்களைப் படித்தாள்:

தாமரை சூரியனை நாடியது. ஆனால் அந்த விசித்திரமான சூரியனோ செண்பக மலரை நாடுகிறான். இந்த விபரீதம் எங்கே நடக்கிறது? நந்தவனத்தில். சந்தேகம் இருந்தால் நேரிலே சென்று காண்க!

கடிதத்தின் கையெழுத்து தாமரைச் செல்விக்கு நன்கு பழகிய எழுத்துப் போல் இருந்தது. ஆனாலும் அவளுடைய மனம் இப்பொழுது அந்த எழுத்து ஆராய்ச்சியிலே செல்லவில்லை! அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்த செய்தியைச் சுற்றி வந்து குழம்பியது செல்வியின் மெல்லிய மனம்!

'செண்பக மலரா? அப்படியென்றால் அது யார்? எத்தனையோ அன்போடு, எப்படி எப்படியெல்லாமோ வாஞ்சையைக் கொட்டிய போதெல்லாம், முனி குமாரனாகவே ஓவியத்திலே நிஷ்டை கூடி நின்ற வில்வநாதனுக்கு, இப்படியும் ஒரு விபரீதம் நிகழ முடியுமா? நம்ப முடியவில்லையே! ஐயோ! என்னென்ன ஆசைக் கனவுகள் எல்லாம் கண்டேன்! அத்தனையிலும் இடி விழுந்ததா?'

இவ்வாறு எண்ணும்போது இதயத்திலே சம்மட்டி கொண்டு அடிப்பது போல் இருந்தது தாமரைச் செல்விக்கு!

'இது உண்மையாகவே இருக்குமா? இராது! யாரோ சூழ்ச்சிக்காரர்கள் இப்படி ஒரு கடிதத்தை எனக்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். இந்த மாளிகையிலே உள்ளவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும்! ஒரு வேளை வல்லாளவேலராகவே இருக்கலாமோ?'

தாமரைச் செல்வியின் கண்கள் சிவந்தன. கோபம் பொங்கியது. மறு கணம் 'இது உண்மையாகவே இருந்தால்?' என்று ஒரு நினைப்பு! அப்படியே ஒரு தவிப்பு! கோபத்தினால் சிவந்த கண்களிலிருந்து, அனல் உருகியது போல் கண்ணீர் உருகி வழிந்தது! விம்மினாள்! விக்கினாள்! இரண்டு கைகளாலும் தனது கூந்தலைப் பற்றிக் கொண்டு பைத்தியம் பிடித்தவளைப் போல அந்த அறையிலே அங்குமிங்கும் நடந்தாள். பிறகு உட்கார்ந்தாள். மீண்டும் விம்மிக் கொண்டே எழுந்தாள். கூண்டுக்குள்ளே அடைபட்ட பஞ்சவர்ணக் கிளி போல, அந்த அறைக்குள்ளே உணர்ச்சிச் சிறகுகளைப் 'படபட' என்று அடித்துக் கொண்டே சுற்றிச் சுற்றி வந்தாள் தாமரைச் செல்வி! சீற்றமும், ஆற்ற முடியாத துயரமும் மாறி மாறிச் சுழல்கிற அந்த இதயத்திலே திடீரென்று ஏதோ ஒரு விசித்திர உணர்வு தோன்றியது.

முகத்தை முந்தானையினால் துடைத்துக் கொண்டு அறைக்கு வெளியே இருந்த தாழ்வாரத்துக்கு நடந்து வந்து, ''சுப்பையா!'' என்று கூப்பிட்டாள் தாமரைச் செல்வி! (தொடரும்)

க்ரைமிக்ஸ் போட்டி

ரொக்கப் பரிசுகளாக ரூ. 8,000 பெறுங்கள்

உங்கள் குழந்தையை ஆரோக்கியத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் வைப்பதோடு இந்த மதிப்புள்ள ரொக்க பரிசுகளையும் பெறுங்கள்.

எல்லாவற்றிலும் சிறந்த க்ரைம் மிக்ஸ்தான் உங்கள் குழந்தைக்கு மிக உகந்தது. அதனாலேயே விவேகமுள்ள தாய்மார்கள் க்ரைமிக்ஸையே கேட்டு வாங்குகிறார்கள். குடல்வலி, வாயு மற்றும் இதர வயிற்றுக் கோளாறுகளிலிருந்து க்ரைமிக்ஸ் நிவாரணமளிக்கிறது. பல் முளைக்கும் பருவத்திலும் தாய்ப்பாலை மறக்கடிக்கும் சமயத்திலும்கூட குழந்தையை ஸ்வஸ்தமாக வைக்கிறது. பூட்ஸின் தரமுள்ள தயாரிப்பான க்ரைமிக்ஸை உங்கள் குழந்தைக்குக் கொடுங்கள்.

விதிகளும் முறைகளும்:

1) குழந்தை பராமரிப்பு பற்றிய கீழ்க்கண்ட ஆறு குறிப்புகளை நீங்கள் கருதும் முக்கியத்துவப்படி வரிசைப்படுத்தி வையுங்கள். உதாரணமாக, நீங்கள் 4-வது குறிப்பு எல்லாவற்றிலும் அதிக முக்கியமானதென்று நினைத்தால், 4-வது குறிப்பின் எதிரேயுள்ள கட்டத்தில் "1" என்று போடவும். 2-வது குறிப்பு அதற்கடுத்தபடியாக அதிக முக்கியமானதாகத் தோன்றினால், அப்பொழுது 2-வது குறிப்பின் எதிரேயுள்ள கட்டத்தில் "2" என்று போடவும். இதேபோல மற்றவைகளையும் வரிசைப்படுத்துங்கள்.

2) பூர்த்தி செய்த போட்டிக் கூப்பனையும் க்ரைமிக்ஸ் அட்டைப் பெட்டியின் மேற்புறத்துடன் இணைத்து, "க்ரைமிக்ஸ் போட்டி", தபால்பெட்டி 680, பம்பாய்-1 என்ற விலாசத்திற்கு 1962, மே 31-ம் தேதிக்குள் அனுப்பவும்.

3) போட்டிக் கட்டணம் கிடையாது. நீங்கள் உங்கள் விருப்பப்படி எத்தனை கூப்பன்கள் வேண்டுமானாலும் அனுப்பலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு போட்டிக் கூப்பனுடனும் க்ரைமிக்ஸ் அட்டைப் பெட்டியின் மேல் பாகத்தைச் சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

4) போட்டியில் சேர்ந்த எந்த ஒரு கூப்பனுக்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பரிசுகள் வழங்கப்பட மாட்டாது.

5) இந்தியாவில் வசிப்பவர்கள் மட்டும்தான் இந்தப் போட்டியில் கலந்துகொள்ளலாம். பூட்ஸ் ப்யூர் ட்ரக் கம்பெனி (இந்தியா) பிரைவேட் லிமிடெட் மற்றும் [illegible] அட்வர்டைஸிங் ஸர்வீஸ் பிரைவேட் லிமிடெட் கம்பெனிகளின் ஊழியர்கள் வேலை செய்வோரும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் இப் போட்டியில் கலந்துகொள்ள அருகதையற்றவர்கள்.

6) நடுவர்களின் தீர்ப்பே முடிவானது. எவ்விதமான சந்தர்ப்பங்களிலும் இதைப்பற்றிய கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

7) முதல் மூன்று பரிசு பெற்றவர்களின் பெயர்கள் முக்கியமான தினசரிப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்படும். இதர பரிசு பெற்றவர்கள் தபால் மூலம் அறிவிக்கப்படுவார்கள்.

முடிவு தேதி 1962, மே 31

முதல் பரிசு ரூ. 3,500

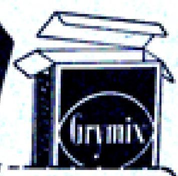
2-வது பரிசு ரூ. 1,000

3-வது பரிசு ரூ. 500

மற்றும் 30 பரிசுகள் ரூ. 100 வீதம்

ஒவ்வொரு கூப்பனும் ஒரு க்ரைமிக்ஸ் அட்டைப் பெட்டியின் மேற்பாகத்துடன் சேர்த்தே அனுப்பப்பட வேண்டும். க்ரைமிக்ஸ் Boots பூட்ஸின் தரமுள்ள தயாரிப்பு

போட்டிக் கூப்பன்

"க்ரைமிக்ஸ் போட்டி"

தபால் பெட்டி நெ. 680, பம்பாய்-1

ஒரு குழந்தை ஆரோக்கியமாயும் மகிழ்ச்சியாயும் இருப்பது...

1. விருத்தியான வெளிச்சம் மற்றும் காற்றோட்டத்திலும்
2. க்ரைமிக்ஸ் ஒழுங்காகச் சாப்பிடுவதால்
3. உணவில் விருத்தியான பால் சேருவதால்
4. அதைக் குழந்தைகளின் குழுவில் வளர்ப்பதால்
5. பெற்றோர்கள் அன்புடன் கொஞ்சுவதாலும் பிரியம் காட்டுவதாலும்
6. தவறாமல் குளிப்பாட்டுவதால்

நான் விரும்பும் வரிசைக்கிரமம்		

பெயரும் விலாசமும் (கொட்டை எழுத்துக்களில்) ____________

இந்தப் போட்டியில் கலந்துகொள்வதால், நான் போட்டியின் விதிகள் மற்றும் முறைகளுக்கு கட்டுப்படுவதுடன் நடுவர்களின் தீர்மானத்தை முடிவானதென்று ஏற்றுக்கொள்ள சம்மதிக்கிறேன்.

____________ கையொப்பம்

NATIONAL BC 6762

வேலையற்றவன்

ரவீந்திரநாத் டாகூர்

['லிபிகா'வில் வரும் 'புலஸ்வர்க' என்பதின் தமிழாக்கம். மொழிபெயர்ப்பு: த. நா. குமாரஸ்வாமி.]

அவனுக்கு ஒரு வேலையும் கிடைக்கவில்லை. அவனுக்கு ஏற்ற வேலை இருந்தால்தானே! ஆனால் எத்தனையோ கலைகளில் அவனுக்குக் கை வன்மை இருந்தது. களி மண்ணில் பல உருவங்கள் தோன்றும்படி சோழி, கிளிஞ்சல்களைப் பதித்து வைப்பான். பறவைக் கூட்டங்கள் போலவும், வயலிடை மாட்டு மந்தை மேய்வது போலவும் ஒரு மருளை அவனது கை வண்ணம் உண்டாக்கும்.

இப்படி அவன் தன் மனம் போனபடி திரிவதால் அவனுடைய வீட்டார் அவனை வெறுத்தனர், இகழ்ந்தனர். இந்தக் கலைப் பித்தினை விட்டுத் தொலைக்க வேண்டுமென 'அவனுக்கு ஒவ்வொரு சமயம் தோன்றும், ஆனால் அந்தப் பித்து அவனை விட்டால்தானே.

ஃ ஃ ஃ

சில பிள்ளைகள் வருடம் முழுவதும் ஊர் சுற்றிவிட்டுப் பரீட்சையின் போது நல்ல மார்க்கு வாங்கித் தேர்வில் வெற்றி பெறுவார்கள். அதே போல் இவனுடைய போக்கும் இருந்தது.

இப்படியே அவன் வாழ்வு வீணாகப் போயிற்று. மரணத் தறுவாயில் ஒரு நல்ல செய்தி வந்தது, சொர்க்கத்தில் அவனுக்கு இடம் இருப்பதாக.

ஆனால் சொர்க்கத்துக்கு வந்தால் மட்டும் என்ன? விதி அங்கேயும்தான் ஒருவனைத் தொடரும். அவனைச் சொர்க்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்ற தூதர்கள் ஏதனாலோ தவறி அவனை வேலை நெருக்கம் மிக்க சொர்க்கப் பகுதியில் கொண்டு விட்டனர். அவன் வந்துள்ள சொர்க்கப்புறத்தில் எல்லாம் இருந்தன. ஆனால் ஓய்வு ஒன்றுதான் அங்கே பார்க்க முடியாது. அங்குள்ள ஆடவர் சொல்லிக் கொள்வதாவது: 'மூச்சு விடப் போது ஏது?' பெண்களோ, 'வரேனடி மலை போல் காரியம் குவிந்து இருக்கு' என்பர். எல்லோருமே, 'ஒவ்வொரு நிமிடமும் மதிப்புள்ளது' என்பார்கள். இது போன்று எப்போதும் வேலையின் மகிமா கீதம் அங்கு ஒலிக்கும். இந்த இடத்தில் வந்த அந்த வேலையற்றவனுக்கு எதுவுமே ஒத்து வரவில்லை. தெருக்களில் பராக்காக நடந்து செல்வான். அவன் இப்படிச் செல்வதால் அங்கு உள்ளவர்களுக்கும் இடைஞ்சலாக இருந்தது.... களைப்பு மேலிட்டால் மேல் சவுக்கத்தை விரித்துச் சற்றுத் தரையில் படுக்கலாம் என்று அவன் நினைக்கும்பொழுது யாராவது தடுத்து விடுவார்கள், 'நல்ல பயன் தரும் செடிகளுக்கு விதை விதைத்திருக்கிறோமே.' என்று! வேறு இடம் போய் விடுவான்.

ஃ ஃ ஃ

வேலையில் அக்கறையாக ஒரு பெண் சொர்க்கத்து நீர் ஊறலுக்கு, இடுப்பில் குடத்துடன் வருவாள், ஒவ்வொரு நாளும். அவள் பாதையில் நடந்து செல்லும் போது வீணை மெட்டில் மெல்லிய நாத லயம் ஒலிப்பது போல் இருக்கும்.

கூந்தலை ஒரு விதமாகக் கோதி முடித்துக் கொண்டு அவள் வேகமாகச் சென்றாள். ஆனால் அவள் நெற்றி மேல் கட்டுக்கு அடங்காத குழற் சுழல், அவளுடைய மான் விழிகளை முத்தமிடும்.

இதையெல்லாம் கவனிக்கும்போது சொர்க்கத்தில் அந்தப் புது ஆள், வேலையற்றவன், சல சலத்தோடும் அருவியின் பக்கலில் ஓங்கி நிற்கும் வேங்கை மரமென நின்றான்.

சாளரத்திலிருந்து பார்க்கையில், வழியே செல்லும் பிச்சைக்காரன் மீது இளவரசிக்கு இரக்கம் தோன்றுவது போல் அந்த மடந்தைக்கு, இந்த வேலையற்றவன் மீது ஒரு பாசம் படர்ந்தது. ஏதனாலோ?

''ஐயோ, பாவம்! உங்களுக்கு வேலை ஏதுவும் கிடைக்க வில்லையா?'' என்று கேட்டாள்.

பெருமூச்செறிந்து மானிடன் ''வேலை செய்வதற்குத்தான் பொழுது ஏது?'' என்றான்.

அவன் சொல்வதன் அர்த்தமே அந்த மடந்தைக்குப் புரிய வில்லை.'நான் ஏதாவது ஒரு வேலை தரட்டுமா?'' என்று கேட்டாள்.

வேலையற்றவன் ''உன் கையிலிருந்து வேலை ஏதாவது பெற வேண்டுமென்றே காத்திருக்கிறேன்'' என்றான்.

''என்ன வேலை வேண்டும்?''

''உன் இடுப்பிலே வைத்திருக்கும் அந்த மண் குடத்தைச் சற்றுத் தர முடியுமா?'

''குடத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வாய்? நீர் மொள்ளப் போகிறாயா?''

''இல்லை. அதன் மீது அழகிய சித்திரம் வரையத்தான்.''

மடந்தைக்குச் சப்பிட்டது. ''எனக்கு வேலை இருக்கு. வருகிறேன்'' என்றாள்.

வேலையற்றவருடன், வேலையே கருத்தாகக் கொண்டவர் எங்கேயாவது சேர்வார்களா? அன்றாடம் இதே காட்சிதான். நீர் மொள்ள ஆற்

றுக்கு அந்தமடந்தை வருவாள். வேலையற்றவன் சித்திரம் வரைந்து வருவதாக அவளிடம் குடத்தை யாசிப்பான்.

கடைசியில் ஒரு நாள் அந்த மடந்தை இணங்கினாள். சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் வேலையற்றவன் அதன்மீது வண்ணக் கோலங்களைப் புனைந்து விட்டான்.

சித்திரித்தானதும், அந்தச் சொர்க்க சுந்தரி குடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தாள். விற்புருவத்தை நெளித்து, ''இதற்கு என்ன அர்த்தமோ?'' என்றாள்.

''இதற்கு ஓர் அர்த்தமும் இல்லை'' என்றான் வேலையற்றவன்.

குடத்தை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு மடந்தை போய் விட்டாள். யாரும் இராத சமயம் பல வித நிறங்களில், சித்திரம் வரைந்த அந்தக் குடத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தாள். இரவு நேரங்களில் விளக்

கொளியில், அதன் அழகைக் கண்டு மெய்ம் மறந்தாள். அர்த்தமற்ற ஒன்றை, இப்போதுதான் தன் வாழ்வில் அவள் காண நேரிட்டது.

மறு நாள் ஊறலருகே வருகையில், அவளுடைய கால்கள் ஏதனுலோ தயங்கின. என்னவோ ஒன்று அவளைப் போக விடாமல் பிடித்து வைத்தது.

அன்றும் அந்த வேலையற்றவன் அவள் பக்கத்தில் வந்து நின்ருன்.

''என்ன வேண்டும் உனக்கு?'' என்ருள் மடந்தை.

''உன் கையிலிருந்து இன்னும் ஏதாவது வேலை தருவாய் என்றுதான்.''

''என்ன வேலை தேவை?''

''நீ கூந்தலில் பின்னிக் கொள்ளும் பட்டு நாடாவுக்குப் பல வண்ணங்களைப் பொருத்தித் தருவேன். தருகிருயா ?'' அபூர்வ வர்ண வித்தியாசம் கொண்ட பட்டு நாடாவைத் தயாரித்தான் வேலையற்றவன். அதைத் தன் கூந்தலில் பின்னி அழகு பார்த்துக் கொண்டாள் அவ்விள மடந்தை. பொழுது போனது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஊறலருகே வெற்றுக் குடம் காத்திருந்தது.

பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், சொர்க்கத்தின் வேலை மும்முரத்தில் ஏதனுலோ ஒரு தடங்கல் விளைந்தது. கண்ணீரும், காதற் பாட்டும் வேலையிலா இடைவெளியை நிரப்பின.

சொர்க்கத்துப் பெரியவர்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். அவை யொன்றைக் கூட்டினர். 'நம்முடைய வரலாற்றிலேயே இது போன்ற ஒரு நிலை ஏற்பட்டதே இல்லை இதுவரை' என்றனர். சொர்க்கத்துக்கு ஆள் சேர்க்கும் தூதுவன் ஓடி வந்து, ''ஐயா! என்னுடைய தவறுதான். வேலையற்றவனைத் தவருன இடத்துக்குக் கொண்டு வந்தது என் பிசகுதான்'' என்ருன்.

அவைத் தலைவர் வேலையில்லாதவனை வருவித்து, ''நீ மண்ணுலகுக்கே திரும்பிப் போகலாம்'' என்ருர்.

அவன் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், தன் வண்ணக் கிழியையும் தூரிகையையும் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு, ஆறுதல் மூச்சு விட்டு, ''போய் வருகிறேன் புண்ணியவான்களே!'' என்ருன்.

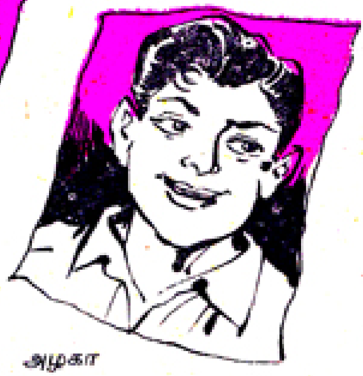
அச்சமயம் அந்தச் சொர்க்க சுந்தரி, ஊறலருகே சந்தித்த அந்த மடந்தை, ''நானும் அவனுடன் செல்வேன்'' என்ருள்.

அறிஞரான அவைத் தலைவர், தலையில் கை வைத்து இடி விழுந்து போனுர்— 'இப்படி எக்கச்சக்கமான ஒரு காரியம் நடக்குமா' என்று. அவருக்கு இதன் அர்த்தமே புரியவில்லை.

ஷேரவா 8.50
இப்பொழுது கோடையிலே
நீங்கள் இந்த பாடா செருப்புகளை
அணிந்து இங்கும் அங்கும்
எங்கும் நடவுங்கள். நடக்கும்
போது சிறிதும் சிரமம்
தெரியாது. மொத்தத்தில்,
நிறையக் காற்றோட்டமுடையதும்
நடப்பதற்கு மிகச் சுலப
முள்ளதுமான சிறந்த
உபாயங்களாகும். எனவே,
சிறிதும் கவலையின்றி
நீடித்த காலம் உழைக்கும்
உபாயத்தை விவேகத்துடன்
கைக் கொள்ளுங்கள்.
சீடா 9.95
எசி 11.50
கோடைக்
கேற்ற
செருப்புகள்
பிரின்ஸ் 14.95
Bata

ஒன்பதாவது வரன்

என்னைப் பார்க்கும் அப்பாவைப் பார்க்கவே பரிதாபமாயிருந்தது.

''இந்தப் பிள்ளை ரொம்ப அழகாயிருக்கிறானம்மா! ராஜான்னு ராஜாவாம்! இதோ பாரு அந்தப் பிள்ளையுடைய போட்டோ!'' என்று அவர் கெஞ்சாத குறையாய்க் கெஞ்சும் குரலில் தாழ்த்திக் கூறி என்னிடம் ஒரு புகைப் படத்தை நீட்டினார்.

அந்தப் புகைப்படத்தில் காணப் பட்ட இளைஞரைக் கண்டதும் நான் ஒரு கணம் அயர்ந்துதான் போனேன். மிகவும் அழகாகக் காணப்பட்டார் அவர். தலையை அலை அலையாக வாரியிருந்ததே ஓர் அழகாக இருந்தது. கண்கள் கனிவோடு பேசின. அரும்பு மீசை அழகாக இருந்தது. இதழோரத்தில் புன்னகை ஒன்று அரும்பியும் அரும்பாமலும் அவருடைய அழகுக்கு அழகு செய்து கொண்டிருந்தது.

ஆனாலும் இது புகைப்படம்தானே! நேரில் இருப்பது போல் அநேகம் பேர்கள் புகைப்படத்தில் காணப்படுவதில்லையே? அதுபோல் புகைப்படத்தில் அழகாக இருப்பவர்கள் நேரில் மாறுபட்டும் இருக்கிறார்களே: இந்த இரண்டில் எந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவரோ இந்த இளைஞர் என்பது அவரை நேரில் பார்த்தால்தானே தெரியும்!

''இன்றைக்கா அப்பா வருகிறார்!''

''ஆமாம், அம்மா! மத்தியானம் மூன்று மணிக்கெல்லாம் பிள்ளை வரான்! இவரைவிட எந்த அழகான ராஜகுமாரனும் கிடைக்க மாட்டானம்மா!'' என்றார் அப்பா.

அப்பா அளவுக்கு மீறிச் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்ததினால் வீம்பும் பிடிவாதமும் என் இஷ்டப்படியே நடக்கும் சுதந்திரமும் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்தன என்றால், இயற்கையன்னை இந்த ஊரே என்னைக் கண்டு பொறாமைப்படும் அளவுக்கு என்னை ஓர் அழகியாக்கி யிருந்ததால் எனக்கு என்னைப் பற்றியும் ஒரு பெருமை உண்டானதில் தவறு என்ன?

ஊராருக்கு என் மீது ஒரு கண். ஊரார் என்றால் பல்லும் போய் சொல்லும் போய் மணிபர்ஸ் வாயைக் குதப்பும் கிழங்கள் அல்ல. அரும்பு மீசைச் சிங்கங்கள்! வாலிபக்கூட்டம்! நான் போன ஜன்மத்தில் எந்தத் தேசத்து அரசகுமாரியாகப் பிறந்திருந்தேனோ, எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இந்த ஜன்மத்தில் நான் வீட்டை விட்டு வெளியில் புறப்பட்டால் என் பின்னால் ஒரு படையே திரண்டு வரும். எல்லாருமே இருபது இருபத்தைந்து வயதுக் காளைகள். நான்கு

கே. வேங்கடராமன்

முழத் துட்டு வேஷ்டியிலிருந்து கஜம் நாற்பது ரூபாய் பாண்ட் வரை அந்தக் கூட்டத்தில் பார்க்கலாம்.

நான் நிமிர்ந்துதான் நடப்பேன். அந்த நடைக்குக் காரணம் நான் அழகி என்று எனக்கு நானே நினைத்துக்

கொண்டதாலா? இல்லை, என் பின்னால் வரும் இளைஞர்கள் கூட்டம் நான் அழகாக இல்லாவிட்டால் என் பின்னால் வருமா?

''ரதி என்றால் ரதிதானடா!'' என்பான் ஒருவன்.

''மூக்கும் கண்ணும் லட்சணமாய்ப் 'பார், பார்' என்கிறதடா!''

''சிரிக்கும் பொழுது பார்த்தியா ராஜா! கண்கள் சுருங்கி, கன்னத்தில் எவ்வளவு அழகாகக் குழி விழுகிறது!''

''இவ்வளவு அழகான பெண்ணைச் சிருஷ்டித்துப் பூலோகத்துக்கு அனுப்ப அந்தப் பிரமனுக்கு எப்படித்தான் மனசு வந்ததோ!''

கண் மூடிக் கரம் குவித்து நான் தெய்வத்தின் சந்நிதானத்தில் நின்றிருந்தாலும் காதுகள் மட்டும் மடை வாயைத் திறந்தது போல் திறந்து என் பின்னே என்னை அழகு ஸ்தோத்திரம் செய்யும் இளைஞர்களது புகழ்ச்சி மொழிகளைக் கேட்கத் தவறாது!

அம்பாள் விக்கிரகத்துக்கு எதிரே ஆள் உயரத்துக்கு நிலைக் கண்ணாடி வைத்திருக்கிறார்கள். அதில் என் உருவத்தைப் பார்ப்பேன். நான் அழகாகத்தான் இருக்கிறேன். பாவாடையும் தாவணியும் அணியத் தொடங்கிய காலத்தில் பருவம் என் மீது பூசத் தொடங்கிய இளமை என்னும் பசுமை இப்போது கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாய் வளர்ந்து விட்டது.

நான் அழகி என்ற கர்வம் எனக்கு இல்லை. ஓர் எழுத்தாளனுக்குத் தான் ஓர் எழுத்தாளன் என்ற பெருமை இருக்காதா? ஒரு நடிகனுக்குத் தான் ஒரு நடிகன் என்ற பெருமை யிருக்காதா? ஒரு பெண்ணுக்கு மட்டும் தான் அழகானவள் என்ற எண்ணம் இருப்பது எந்த விதத்தில் தவறு ஆகும்?

''தவறுதான் விஜி, தவறுதான்!'' என்கிறார் அப்பா.

எனக்குப் புரியவில்லை. 'எப்படித் தவறு என்று கேட்கிறேன்.

''உன்னுடைய அழகு உன்னுடைய நிறம், உன்னுடைய தோற்றம் எல்லாமே உன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு முட்டுக் கட்டை போடுகின்றன. நீ அழகி தான். நான் இல்லை என்று கூறவில்லை. அது இந்த ஊரே அளித்துவிட்ட தீர்ப்பு. அநாதி காலந் தொட்டு அழகு மயக்கம் கொண்டு பிள்ளைகள்தான் பெண்களை வேண்டாம் என்பார்கள். நான் ஒரு ஆண் பிள்ளை. அதனால் ஆண்கள் சார்பாகப் பேசுவதாகக் கருதாதே!''

அப்பா அழகை விரும்பாதவர். அம்மா நல்ல கறுப்பில்லை: அதனால் சிவப்புமில்லை. ஆனால் குணத்தில் தங்கம். குணம் ஒன்றையே பெரிதெனக் கருதுகிறவர் அம்மா. நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்து இப்படி ஊரே பொறாமைப்படும்படி நான் அழகாக இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள்தான். சேற்றில் செந்தாமரையாம் நான். சேஷிப் பாட்டியின் திருவாசகம் இது.

''நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு சதவிகிதம் அழகாக இருப்பவர்கள் பெண்கள் தான். இது ஆண்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிரமையோ அல்லது தீர்மானமான முடிவோ! உன் அழகுக்கு ஏற்ற கணவனைத் தேடுகிறாய் விஜி. அது தவறில்லை. எந்த ஒரு பெண்ணும் கண் நிறைந்த கணவனையே விரும்புவாள் என்பது உண்மை. நீயோ இதுவரை எட்டுப் பிள்ளைகளை நிராகரித்திருக்கிறாய். இந்த எட்டுப் பிள்ளைகளை நான்காண்டு காலமாகத் துருவித் துருவித் தேடிக் கொண்டு வந்தேன். பிள்ளை பெண்ணைப் பிடிக்க வில்லை என்று கூறுவது போகப் பெண்ணே பிள்ளையைப் பிடிக்க வில்லை என்று கூறும் விந்தையான நிகழ்ச்சி இந்த வீட்டில்தான் நடக்கிறது.''

முதலாவதாக வந்த பிள்ளைக்குத்தான் தான் ஆணழகன் என்ற நினைப்பு. கூடத்தில் வந்து உட்கார்ந்ததுமே காலரை நீட்டி விட்டுக் கொண்டு முகத்தைக் கைக்குட்டையால் ஆயிரம் முறைகள் துடைத்த படி ஹாலில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் என் புகைப்படங்களைக் கண்டு 'ஹாவ்' என்று வாயைப் பிளந்தான்.

அப்போதுதான் தெரிந்தது அந்தப் பிள்ளையின் பற்களுடைய கோரம்! பற்களா அவை! ஊசி ஊசியாய் நின்ற அந்தப் பற்களின் நிறம்தான் என்ன நிறம்! வெற்றிலை பாக்கு ஏறிய காவி நிறம்!

இரண்டாவது பிள்ளைக்கு அடக்கம் அதிகம் போல் இருக்கிறது! வாயில் வேட்டி தரையில் புரளக் கால் இரண்டையும் சம்மணம் கட்டிக் கொண்டு 'பவ்ய' மாக உட்கார்ந்திருந்த லட்சணம் அந்தப் பிள்ளை புறப்பட்டு போகும் பொழுது தான் தெரிந்தது. பாதத்தில் எல்லாம் திட்டுத் திட்டாய் வெள்ளை வெள்ளையாக என்னமோ காட்சியளித்தது அருவருக்கத்தக்க விதத்தில்!

மூன்றாவது பிள்ளை உண்மையிலேயே அழகானவன்தான். மூக்கும் விழியுமாக நன்றாக இருந்தான். எனக்குக் கூடக் கொஞ்சம் சபலம்தான். பிள்ளை என்னைச் சரியாகக் கூடப் பார்க்கவில்லை. புழு பூச்சியை அலட்சியமாகப் பார்ப்பது போல் என்னைப் பார்த்துவிட்டு, அப்பாவிடம் திரும்பி 'வரதட்சிணை, சீர், ரேடியோ, கட்டில், அலமாரி, வாட்ச், வைர மோதிரம்' என்று கல்யாணத்தை வியாபாரமாகக் கருதிப் பேசத் தொடங்கியதும் — அப்பா துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு எழுந்திருந்தார். அம்மா வாசல் கதவைத் திறந்து வைத்தாள்!

நான்காவது பிள்ளைக்கு வரும் பொழுதே கவர்னரின் பிள்ளை என்ற நினைப்பு. இங்கிலீஷில் 'தஸ் புஸ்' என்று அவன் பிளந்து கட்டினான். நமஸ்காரம் செய்யும்பொழுது பார்த்தேன். சிகரெட் குடித்துக் குடித்துக் கருத்துத் தடித்துவிட்ட நீக்ரோ உதடுகள். முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டேன். சிகரெட் நாற்றம் வயிற்றைக் குமட்டியது.

ஐந்தாவது பிள்ளை தலையைப் படியப் படிய வாரி விட்டிருந்தது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் இளமையிலேயே முதுமையின் தொடக்கத்தைத் தொடக்கி நரைத்த முடிகள் வெள்ளிக் கம்பிகளாய்க் காட்சியளித்ததைக் காண என் கண்கள் தவறவில்லை!

ஆறாவது பிள்ளைக்கு ஆஸ்தி இருந்தது. நிலமும் நீச்சும் ஏழேழு தலைமுறைகளுக்குக் கால் மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடலாம் என்பது சரிதான்! ஆனால் நிறம்? கண் மையைக் கையால் எடுத்துப் பூசினது மாதிரியான இந்தக் கறுப்பு யானைக்குக் கூட உண்டோ என்னவோ?

ஏழாவது, எட்டாவது பிள்ளைகளும் எனக்குப் பிடிக்காது போய் விட்டதற்குக் காரணம் அவர்களிடம் காணப்பட்ட ஏதேனும் ஒரு குறைதான்!

ஜம்மியின்

லிவர்க்யூர்

குழந்தைகளின் ஈரல், குலைக்கட்டி கோளாறுகளுக்கு

வழக்கமான மாதாந்திர விஜயம்

எமது வாடிக்கையாளர்களின் நலனையும் சௌகரியத்தையும் முன்னிட்டு எமது டாக்டர்கள் கீழ்க்கண்ட இடங்களில் ஒவ்வொரு மாதமும் குறிப்பிட்ட தேதிகளில் விஜயம் செய்கிறார்கள். அப்பொழுது அவர்களைக் கலந்து ஆலோசிக்கலாம்.

இடம்	தேதி	நேரம்	விலாசம்
திருவனந்தபுரம்	13	9 to 12 பகல் 3 to 5 மாலை	எம். வி. கணபதி அய்யர் & சன்ஸ் ஆட்டுக்குளங்கரை
தஞ்சாவூர்	17	9 to 11 காலை 3 to 5 மாலை	ராஜா சத்திரம்
பட்டுக்கோட்டை	18	9 to 11 காலை	சத்திரம் ஆபீஸ்
திருத்துறைப்பூண்டி	18	3 to 5 மாலை	டி. வி. சந்திரசேகரம் பிள்ளை, மெடிகல் ஷாப்
மன்னார்குடி	19	9 to 11 காலை	மீனு கிளினிக், காந்தி ரோடு
திருவாரூர்	19	3 to 5 மாலை	அபுபக்கர் பில்டிங்ஸ்
நாகப்பட்டினம்	20	9 to 11 காலை	எஸ். டி. சௌந்தரராஜ பிள்ளை & சன் கெமிஸ்ட்ஸ்
நன்னிலம்	20	3 to 5 மாலை	டி. எஸ். ராஜன் & ஆர். ஆர். சுவாமி ஜெனரல் மெர்ச்சன்ட்ஸ்
மாயூரம் டவுன்	21	9 to 11 காலை 3 to 5 மாலை	ராமகிருஷ்ண வைத்திய சாலை 1, கிருஷ்ணராயர் சந்து
சீர்காழி	22	9 to 11 காலை	எஸ். நடராஜன். வாய்க்காங்கரைத் தெரு
விருத்தாசலம்	22	3 to 5 மாலை	ஸ்ரீ நடராஜா மெடிகல் ஹால்
சிதம்பரம்	23	9 to 11 காலை 3 to 5 மாலை	ஸ்ரீ நடராஜா டிஸ்பென்ஸரி, கெமிஸ்ட்ஸ்
கடலூர் என். டி.	24	9 to 11 காலை 3 to 5 மாலை	கமலா & கம்பெனி. கெமிஸ்ட்ஸ் புதுப்பாளையம்
பாண்டிச்சேரி	25	9 to 11 காலை	ஆனந்தா எம்போரியம், டுப்ளே தெரு
திண்டிவனம்	25	3 to 5 மாலை	விஜயா மெடிகல் ஸ்டோர்ஸ்
விழுப்புரம்	26	9 to 11 காலை 3 to 5 மாலை	திரு வாசகி விஹார் ஹோட்டல் பாண்டி ரோடு
திருக்கோயிலூர்	27	9 to 11 காலை	கிருஷ்ண மெடிகல் ஹால் பெருமாள் கோயில் சன்னதித் தெரு
காஞ்சிபுரம்	28	9 to 11 காலை 3 to 5 மாலை	86, சாலைத் தெரு, பெரிய காஞ்சீபுரம்
வேலூர்	29	9 to 11 காலை 3 to 5 மாலை	வி. பி. சிவம் & கோ., கெமிஸ்ட்ஸ் லாங் பஜார்
சித்தூர்	30	9 to 11 காலை	ஓரியண்டல் லாட்ஜ், சைதுரோடு

ஜம்மி வெங்கடரமணய்யா & சன்ஸ்

திருச்சிராப்பள்ளி — கிளை : கும்பகோணம்

இன்று ஒன்பதாவது வரனாக, ஒரு பிள்ளை என்னைப் பார்க்க வரப் போகிறாராம்! வரட்டும்!

அம்மா அடுப்படியில் பஜ்ஜியும், சொஜ்ஜியும் தயார் செய்துகொண்டிருக்கிறாள். அப்பா, நான் எதையாவது உளறி விடக் கூடாதே என்று எண்ணி உலகத்தில் உள்ள எல்லாத் தெய்வங்களையும் பிரார்த்தனை செய்தபடி வாசலுக்கும் உள்ளுக்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்.

நான் அலங்காரம் செய்து கொள்கிறேன். இயற்கையான அழகு அலங்காரத்தில் இன்னும் சோபை பெறுகிறது. கண்ணாடியில் என்னைக் காண்கிறேன். சொன்னதைச் சொல்லுமாம் கிளிப் பிள்ளை. உள்ளதை அப்படியே காட்டுமாம் கண்ணாடி. கண்ணாடி என்னை அழகியாகக் காட்டுகிறது. என் அழகுக்கு ஏற்றவராக இப்போது வரப் போகிறவர் இருப்பாரா?

'இல்லாவிட்டால்?' என்று கேட்ட மனத்தை 'எட்டுப் பிள்ளைகளை ஒதுக்கி விட்டதைப் போல் இந்த ஒன்பதாவது வரனையும் ஒதுக்கி விடு!' என்று கூறியது கண்ணாடியில் தெரிந்த என் முகம்.

''விஜி! இங்கே கொஞ்சம் வாயேன்!''

அம்மா என்னை அழைப்பதைக் கேட்டுச் சமையலறைக்குள் சென்றேன். விறகு அடுப்பு 'தகதக' வென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. மேலே வாணலியில் தேங்காயெண்ணெயில் உருளைக்கிழங்கு பஜ்ஜி வெந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா சுவரில் சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

''என்ன அம்மா செய்கிறது?'' என்று பதறினேன்.

''ஒண்ணுமில்லேடி விஜி! தேங்காய் எண்ணெய் வாசனையே ஆகலே. தலையைச் சுற்றுகிறது. நான் கொஞ்ச நேரம் இப்படியே படுத்துக்கறேன். ரெண்டு ஈடு உருளைக் கிழங்குதான் இருக்கு. போட்டு எடுத்திடறயா?'' என்று கூறிவிட்டு அப்படியே தரையில் படுத்து விட்டாள் அம்மா.

சாப்பிடும் நேரத்தைத் தவிரச் சமையல் அறையில் நான் எந்த நேரத்தில் நுழைந்திருக்கிறேன்? கண்ணாடி முன்பு மணிக் கணக்காக உட்கார்ந்து கொண்டு பௌடருடனும் ஸ்னோவுடனும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு என்னை அலங்கரிக்க நான் செலவழிக்கும் நேரத்தில் தினமும் ஓர் அரை மணி நேரமாவது நான் சமையல் அறையில் கழித்திருந்தால் இப்படி அடுப்பெதிரே உட்கார்ந்து கரண்டியைக் கூடப் பிடிக்கத் தெரியாது நான் பேந்தப் பேந்த விழித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்குமா?

வாணலியில் வெந்து கொண்டிருக்கும் பஜ்ஜியைத் திருப்பிப் போட நான் சட்டுவத்தை விட்டு அடியிலிருந்து எடுத்துத் திருப்பிப் போட்டேன்.

போட்டவள் மெதுவாகப் போட்டிருக்கக் கூடாதா? என் பலத்தையெல்லாம் பிரயோகித்துப் போட்டேன். 'படீர்' என்று வாணலி கவிழ்ந்து எண்ணெய் அப்படியே அடுப்பில் கொட்டி தீ 'பக்' கென்று எரிந்ததுதான் எனக்குத் தெரியும்!

'ஐயோ, அம்மா!' என்று கீழே சாய்ந்தவள் இதோ கண் விழிக்கிறேன். முகம், கைகால் எல்லாம் எரிகின்றன. முகத்தில் மருந்து போட்டுக் கட்டியிருக்கிறார்கள். கை, கால், முகம் எல்லாம் தீயில் வெந்து விட்டனவா?

''விஜி, உனக்காடியம்மா, இந்தக் கதி? பூரணச் சந்திரன் மாதிரி இருக்குமே உன் முகம்? ஐயோ விஜி? என் நாக்கிலே சனி இருந்திருக்கேடி! நான் உன்னைக் கூப்பிடாமல் இருந்தால்.... உனக்கு இந்தக் கதி ஏற்பட்டிருக்குமா?'' என்று புலம்புகிறாள் அம்மா.

அப்பா வாய் திறந்து பேசவில்லை. துண்டால் வாயைப் புதைத்துக்கொண்டு என்னைப் பார்த்தபடி விம்முகிறார்.

என் முகத்தில் தீயின் கோர நாக்குகள் விளையாடி விட்டன. என் அழகு போய் விட்டது. எந்த ஓர் அழகைச் சாசுவதம் என்று எண்ணிக் கொண்டு நான் எட்டு வரன்களை ஒதுக்கித் தள்ளினேனோ அந்த அழகு ஒரு நொடியில் என்னை விட்டுப் போய் விட்டது. கோர ஸ்வரூபியாகி விட்டேன். இனி நான் வெளியில் போக முடியாது. போனாலும் எந்த இளைஞர் பட்டாளமும் என்னைப் பின்தொடராது.

'எனக்கு இனிமேல் வாழ்வே கிடையாதா?'

'உண்டு! கண்டிப்பாக உண்டு! எவனாவது ஒரு நொண்டி உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வாழ்வு கொடுப்பான்!'

திரும்பிப் பார்க்கிறேன். யாரும் இல்லை. குரல் மட்டும் கேட்கிறது. இது என்னை முதன் முதலாகப் பெண் பார்க்க வந்த பிள்ளையின் குரல் அல்லவா?

''நொண்டியில்லா விட்டால் ஒரு குருடு!''

இப்படிச் சொல்லி விட்டு என்னைப் பெண் பார்க்க வந்த இரண்டாவது பிள்ளை கைகொட்டிச் சிரிக்கிறான்.

''இரண்டு மூன்று தாரமிழந்தவர்கள் கூட வேறு வழியில்லாமல் உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வார்களே!''

''ஏன்? கிழங் கட்டைகள் கூடப் பண்ணிக் கொள்ளும்!''

நான் நிராகரித்த எட்டுப் பிள்ளைகளும் ஒருவர் கையை மற்றவர் பற்றிக் கொண்டு 'ராக் அண்ட்' ரோல்' பாணியில் என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கும்மாளம் அடிக்கிறார்கள்.

''ஐயோ, அம்மா!'' என்று உரக்கக் கத்துகிறேன்.

''விஜி! வலிக்கிறதாம்மா!'' என்று அம்மா என்னைத் தன் மடிமீது போட்டுக் கொள்கிறாள்.

''எப்படி இருக்கிறது டாக்டர்?''

கேட்டது அப்பாவா? இல்லை! அப்பா இல்லை! அந்தக் குரலில் இளமை கேட்கிறது. அப்பா இல்லை. நிச்சயமாக இல்லை. வேறுயாரோ? யாராக இருக்கும்?

''அடேடே! ஸ்ரீதரா? நீ எங்கேயப்பா வந்தாய்?'' என்று டாக்டரின் குரல் கேட்கிறது.

''வாஸு! நீதான் இங்கே டாக்டரா? விஜயா என்ற ஒரு பெண் தீ விபத்து ஏற்பட்டு இங்கே 'அட்மிட்' ஆகியிருக்கிறாளே! அவளுக்கு எப்படி இருக்கிறது? உயிருக்கு ஆபத்து ஒன்றுமில்லையே?''

''உயிருக்கு ஆபத்து இல்லை, ஸ்ரீதர்! ஆனால் அவள் அழகு...!''

அதைக் கேட்டு எனக்குப் பிராணனே போகிறது. தீ என்னைச் சுட்டெரித்துப் பிடி சாம்பலாக்கி விடாமல் ஏன் கோர சொரூபத்துடன் வாழ வைத்து விட்டது!

''ஸ்ரீதர்! அந்தப் பெண்ணின் நிலையைக் கேட்டு நீ ஏன் இப்படி இடிந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டாய்? உன் கண்கள் ஏன் கலங்குகின்றன?''

''வாஸு! இன்று அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்க வந்தவன் நான். நான் வந்த வேளை அந்தப் பெண்ணுக்கு இப்படியொரு துர்ச் சம்பவம் ஏற்பட்டு விட்டது!''

டாக்டர் இடிஇடி என்று சிரிக்கிறார். ''சரியான பைத்தியமடா நீ ஸ்ரீதர்! காக்கை உட்காரப் பனம் பழம் விழுந்த மாதிரி ஏதோ நடந்து விட்டதற்காக நீ இப்படி வேதனைப்பட்டு விண்டு விரிகிறாயே! உன்னுடைய அழகுக்கு ஆயிரமாயிரம் பெண்கள் கிடைப்பார்களே!''

''கிடைக்கலாம். ஆனால்...''

ஆனால் என்ன? ''நீ இவளையா மணக்கப் போகிறாய்?''

''ஆமாம்.''

என் மெய் சிலிர்க்கிறது.

'டக்டக்' என்று டாக்டரின் பூட்ஸ் சத்தம் கேட்பதற்குப் பதிலாகச் 'சர் சர்' என்று 'ஸ்லிப்பரி'ன் சத்தம் கேட்கிறது. யார் என்று பார்க்கிறேன். ஓர் அழகான இளைஞர் என் அருகில் நிற்கிறார். புகைப்படத்தில் காணப்பட்டதை விட, அதிகமான அழகோடு, கண்களில் கருணை பொங்கக் கனிவோடு என் முகத்துக்கு எதிரே குனிகிறார்.

''எப்படி இருக்கிறது விஜயா?''

கற்பகோடி காலத்துக்கு என்னுடன் உறவாடிக் கலந்தவர் போல அவருடைய பேச்சில் பாசமும் பரிவும் இழைகின்றன.

நான் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறேன்.

ஆழ்கடலுக்குரிய அமைதியோடு, ''ஏன் விஜி?'' என்று கேட்கிறார்.

''என் அழகுக்கு நீங்கள் ஏற்றவர் இல்லை!''

ஒருகணம் அமைதி நிலவுகிறது. நான் குரூபி. அவர் அழகர். இந்தக் குரூபி தன் சுயநலத்துக்காக ஓர் அழகான வாலிபரின் பொன்னான வாழ்க்கையைப் பலியிட்டுக் கொள்ளலாமா?

''என்ன சொல்கிறாய் விஜி?''''

''என் அழகுக்கு நீங்கள் ஏற்றவர் அல்ல!'' என்கிறேன் மீண்டும்.

தீப் பெட்டியில் தீக்குச்சியைக் கிழிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.

''இதோ, பார் விஜி!''

திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அவருடைய முகத்தெதிரே, நெற்றியில் வந்து சுருள் சுருளாக விழுந்து கிடக்கும் அழகிய கேசத்தருகே தீக்குச்சி தன் சிறிய நாக்குடன் தீபச் சுடர் போல் எரிகிறது.

'ஐயோ!' என்று கத்துகிறேன்.

''என்னடி பகற் கனவு காண்கிறாய்?'' என்று அம்மா உலுப்புகிறாள். அதோடு, ''அவர்கள் வரும் நேரமாகி விட்டது. எழுந்து முகம் கழுவி அலங்காரம் செய்து கொள்!'' என்று சொல்லிப் போகிறாள்.

'பகற் கனவு பலிப்பதில்லை' என்பார்கள். ஆனால் நான் கண்ட பகற் கனவு பாதி பலித்து விட்டது. என்னைப் பார்க்க வந்த ஒன்பதாவது வரன் நான் தட்டிச் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு என் மனங் கவர் கள்வராயிருந்து விட்டார்.

யாரே அறிவர்?

கஜமுகன்

நாடகம் முடிந்ததும் முதலாளி, சக நடிக நடிகைகள் எல்லோரும் சித்ரகலாவைச் சூழ்ந்து கொண்டு, ஒரு பாட்டம் புகழ்ந்தார்கள். எல்லோருடைய புகழுரைகளையும் பாராட்டுரைகளையும் ஒரு சோகப் புன்னகையுடன் ஏற்றுக்கொண்டு அரிதாரத்தைக் கூடக் கலைக்காமல் வீடு நோக்கிப் பறந்தாள் அவள்.

வீட்டிலே பெரிய பெண் மட்டும் கொட்டுக் கொட்டென்று விழித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பத்து வயது இருக்கும். நிர்ப்பந்தம் காரணமாகப் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டே தனியாக வாழக் கற்றுக் கொண்டு வந்த அவளுக்குக் கீழே எட்டு வயதிலும் மூன்று வயதிலும் இரண்டு தம்பிகள். பத்து வயதுப் பெண்ணிடம் எவ்வளவு பெரிய பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டுச் செல்கிறாள். அவளுக்குத்தான் என்ன நெஞ்சுத் துணிச்சல், இந்த விவரமறியாக் குழந்தைகளைத் தனியே விட்டுச் செல்வதற்கு?

அக்கம்பக்கத்தார் ஏதேதோ தூற்றினார்கள்; பேசினார்கள். சித்ரகலா ஒன்றையும் லட்சியம் செய்ய வில்லை. குழந்தை முதல் அவள் உள்ளத்தில் ஊறி வந்த ஒரு கலை ஆர்வத்தை ஈடேற்றிக் கொள்ளுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்ப்பளித்தது. கனவாகிப் போன ஒரு லட்சியம் நனவாகும் என்று அவள் நினைக்கவே இல்லை.

பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன் அவள் பதினாறு வயது இளம் சித்ரகலா. அழகுடன் கலைத் திறனும் படைத்திருந்தாள். பள்ளிக்கூடங்களில் நடித்துப் புகழ் பெற்ற பெருமையில் பொது அரங்கிலும் ஏறுவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். தகப்பனார் இல்லாத பெண். தாய்க்கு மகள் நடிப்பதில் அவ்வளவாக இஷ்டமில்லாவிடினும் ஒரே பெண் என்ற வாஞ்சையால் உந்தப்பட்டு ஓரளவு சம்மதம் கொடுத்தாள்.

பிரபல நாடகக் கம்பெனி ஒன்றுக்கு நடிகைகள் தேவையெனக் கேள்விப் பட்டுச் சித்ரகலா அங்கு ஆஜரானாள். அந்தக் கம்பெனியின் நிர்வாகி குமரன் சித்ரகலாவைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே வேறுவிதமான முடிவு செய்து விட்டான். ஆனால் அதை வெளிக் காட்டாமல் அவளது கலை ஆர்வத்துக்குத் தூண்டுகோலாக இருப்பது போல் பாவனை செய்து அவளை நாடக ஒத்திகைகளுக்கு வரச் செய்து, தனது வாழ்க்கை மேடையில் ஏற்றிக்கொண்டு விட்டான். அவளை அவன் அரங்கில் ஏறவிட வில்லை. குமரனின் அழகிலும், சாமர்த்தியத்திலும் மயங்கிச் சித்ரகலா தனது நாடக லட்சியத்தைத் துறந்து இல்லறத்தை மேற்கொண்டாள். சித்ரகலாவின் தாயாருக்கு இந்த ஏற்பாட்டில் பரம திருப்தி.

குமரனுடன் பத்து வருட காலம் வாழ்க்கை நடத்தினாள் சித்ரகலா. மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயானாள். நடுவே சித்ரகலாவின் தாயார் மண்ணுலகை நீத்தாள். குமரன் சித்ரகலாவை நாடகத்தில் ஈடுபடுத்தாமல் இருந்ததுடன் தானும் அந்தத் துறைக்கு ஒரு முழுக்குப் போட்டு விட்டு வடநாட்டில் ஓர் உத்தியோகத்துக்குப் போய் விட்டான்.

பத்து வருடங்கள் இன்பமாக இருந்த வாழ்க்கை திடீரென்று இருளடைந்து விட்டது. சித்ரகலாவையும் அவளது மூன்று குழந்தைகளையும் தனியே நிறுத்தி விட்டுக் குமரன் இறந்து விட்டான்.

திக்கற்றுப் போன சித்ரகலாவுக்கு முதலில் ஒன்றுமே தோன்றாமல் தவித்துப் போனாள். குழந்தைகளை எப்படி வளர்ப்பது என்று புரியவில்லை. குமரன் சம்பாதித்த பணமெல்லாம் அவ்வப் போது செலவுக்கே சரியாக இருந்ததே தவிர மிச்சப்படுத்தி வைக்கும்படியாக எதுவும் இல்லை.

சித்ரகலா ஓரிரண்டு மாதங்கள் தீவிரமாக யோசித்தாள். மனத்திலே அமுங்கிப் போயிருந்த நாடக ஆசை மெல்லத் துளிர்க்க ஆரம்பித்தது. முன்பு கலை ஆர்வமாக இருந்ததை இப்போது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய தொழிலாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டால் என்ன என்று தோன்றியது.

கையிலிருந்த சொற்பத் தொகையை எடுத்துக் கொண்டு சொந்த ஊருக்குத் திரும்பினாள். மங்கலமாகச் சென்றவள் அமங்கலமாகத் திரும்பி வந்ததைப் பார்க்க ஊரார் அனுதாபத்தைக் காட்டினார்கள். அவளது வருங்கால வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கவலையுடன் விசாரித்தார்கள். சித்ரகலா எல்லாரிடமும் சொல்லி விட்டாள், தான் நாடகத்தில் சேரப் போவதாக. அனுதாபமும் பரிவும் காட்டியவர்களெல்லாம் என்னத்தையோ வேண்டாதனவற்றைக் கண்டது போல் விலகிச் சென்றார்கள். சித்ரகலா அதையெல்லாம் பொருட்படுத்த வில்லை.

முன்பு குமரன் இருந்த நாடகக் கம்பெனிக்கே போனாள். முதலாளி அவளைத் தடை ஏதுமின்றி வரவேற்றார்.

சித்ரகலா இப்போது கதாநாயகி வேடத்துக்குரிய வயதுடையவளாக இல்லாவிடினும் துணைப் பாத்திரங்களில் நடிப்பதற்கு ஏற்ற முகவெட்டும் திறமையும் அவளிடம் இருந்ததை முதலாளி உணர்ந்து கொண்டார்.

அன்று முதல் நாளாக மேடை ஏறியதுமே எல்லாருடைய பாராட்டையும் பெற்று விட்டாள். அவள் குமரனை மட்டும் தன் வாழ்வில் சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால் விதவைக் கோலத்தில் வயிற்றுக்காக நடிப்பை ஏற்க வேண்டி வந்திருக்காது. இத்தனை காலத்தில் அவள் பெரியதொரு நட்சத்திரமாக உருவாகியிருப்பாள். பத்து வருஷ மண வாழ்க்கை பாலைவனச் சோலையாக இருந்து விட்டுப் போய் விட்டது.

நாடகத்தை விட்டு வந்ததும் விழித்துக் கொண்டிருந்த பெண், ''என்னம்மா நல்லா நடிச்சியா?'' என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

பெண்ணை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள். ''நடிச்சேன்'' என்று கண்களில் நீர் மல்கக் கூறினாள்.

''ஏனம்மா, அழுகிறே? உனக்குப் பிடிக்கல்லையா?''

''பிடிக்காமல் என்ன? உன் அப்பா இருந்திருந்தால் நமக்கு இந்தக் கதி வந்திருக்காது. அதை நினைச்சுத்தான் அழறேன்'' என்றாள் சித்ரகலா.

''நல்லா யோசிச்சுத்தானே அம்மா நடிக்கப் போனே? வேறே ஏதாச்சும் வேலை செய்திருக்கலாமே அம்மா?''

''வேறு வேலை எனக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது. அதனாலேதான் இதிலே புகுந்தேன் நீ படுத்துக்க.''

மகள் படுத்துறங்கி விட்டாள். சித்ரகலாவுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. உண்மையிலேயே அவளுக்கு வேறு வேலை தெரியாதா? வீட்டுக்குள் இருந்தவாறே எவ்வளவோ வேலைகள் செய்ய முடியாதா? முடியும். முடியும்! பத்து வருஷங்களுக்கு முன் குமரன் அன்று போட்ட ஒரு நடிப்பு ஆர்வம் அவள் மனத்தில் படியாமலே கரைந்து கொண்டிருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதுதான் அவளை வேறு எதிலும் நாட்டம் கொள்ளச் செய்யாமல் நாடகத்துக்கே இழுத்து விட்டது.

மறு நாள் பத்திரிகைகள் சித்ரகலாவின் நடிப்பைப் பற்றி உயர்வாக

எழுதியிருந்தன. ஆனால் அண்டை அய லார் அவளை வாயில் வந்தபடி நிந்தனை செய்தார்கள். ''கட்டிய கணவன் எப் படா சாகப் போகிறான் என்று காத் திருந்தவள் போல் ஓடி வந்து விட் டாளே நடிக்க! பச்சைக் குழந்தைகளைத் தனியாகத் தவிக்க விட்டு விட்டு நாடகம் என்ன வேண்டிக் கிடக்கு!'' என்று பழித்தார்கள்.

ஆனால் இதை யெல்லாம் சித்ர கலா பொருட்படுத்த வில்லை. குமர னுக்குத் தூரத்து உறவு என்று சொல் லிக் கொண்டு ஒரு கிழவி அவளைப் பார்க்க வந்தாள்.

''ஏம்மா, நீ குமரன் பெண்சாதி தானே!''

''ஆமாம், பாட்டி.''

''உனக்கு இது அழகாக இருக்கா? புருசன் செத்துப்போனப்புறம் வீட்டுக் குள்ளார இருக்கிறதை விட்டு, நாலுபேர் முன்னே போய் நாடகமாடலாமா?''

''பாட்டி, எனக்குச் சாப்பாடு நீ போடறியா?''

''அதுக்காக வேற வழி இல்லையா?''

''எனக்குத் தெரியல்லியே பாட்டி. பாட்டி! இன்னொண்ணு சொல்றேன். நான் எனக்காக மட்டும் இதைச் செய் யல்லே. இன்னொரு மூணு உயிரைக் காப்பாத்தறபொறுப்பும் என்னைச் சேர்ந்திருக்கு.''

''அதென்ன கதை?'' என்று கிழவி காதைத் தீட்டிக் கொண்டாள்.

''என் புருசனுக்கு இன்னொரு பெண்டாட்டி இருக்கான்னு உனக்குத் தெரியுமா பாட்டி?''

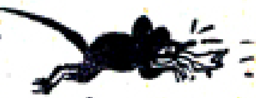
''அடப்பாவி! கெடுத்தானே. மகா லட்சுமி மாதிரி உன்னை விட்டா இன் னொருத்தியைக் கட்டிக்கிட்டான்?''

''அவளை விட்டுத்தான் பாட்டி என்னைக் கட்டிக்கிட்டாரு. அவருக்கு முன்னமேயே கல்யாணமாகி இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறபோதுதான் என்னை மணந்தாரு. அவருக்குப் பெண் டாட்டி இருக்கிற செய்தி இந்த ஊரிலே ஒருத்தருக்கும் தெரியல்லே. அதனாலே தான் நான் ஏமாந்துட்டேன் பாட்டி. அதுக்காக நான் அவரை வெறுக்கல்லே. என் பேரில் அவர் அளவுகடந்த அன்பு வைத்திருந்தார். முதல் மனைவி பேரிலே யும் பிரியம்தான் வைத்திருந்தார். நாங்க வடக்கே போனதும் எங்களோட வந்து இருக்கும்படி கூப்பிட்டார். அந்த அக்கா வர மறுத்து ஜீவனாம்ச வழக்கும் போட்டு மாதா மாதம் அவர் சம்பளத் திலே பணம் கொடுக்கும்படியாகச் செஞ் சிட்டுதுங்க. அதனாலே எங்களுக்கு வந்த பணம் பத்தல்லே. அவர் போன பிறகு என்னைப் போலத்தானே அவளும் தவிப் பாள்! அவர் கொடுத்து வந்த வாழ்க் கைப் பணத்தை நானும் அந்த அக்கா வுக்கு அவ பிள்ளைகள் முன்னுக்கு வருகிற வரை கொடுத்துக் கொண்டு வரதுங்கற முடிவிலேதான் நாடகத்திலே சேர்ந் தேன். வேறே தொழில்லே எனக்கு இவ்வளவு பணம் கிடைக்காதுன்னு தோணிச்சு. நாடகத்திலேயிருந்து சினி மாவுக்குத் தொத்திக்கிட்டால் எங்கள் கஷ்டம் விடிஞ்சுடும். ஒரு தொழில் செய்து ஒரு குடும்பத்தைக் காப்பாத்தற துலே என்ன கெட்ட பேர் வந்தாலும் பரவாயில்லேன்னுதான் இதில் துணிந்து இறங்கினேன்.''

கிழவி சித்ரகலாவைக் கண்ணீர் ததும்ப வியப்புடன் பார்த்தாள். அவள் நடிகையானாலும் அவளுடைய இந்தத் தியாகம் நடிப்பில்லை என்பது புரிந்தது. அவளது பெரிய உள்ளத்தைக் கிழவி புரிந்து கொண்டாள். மற்றவர்களும் இப்படியே அவளை அறிந்து கொண்டால் மேடையில் நடிக்காத மெய்க் குணம் ஒன்றும் அவளிடமிருந்து உலகத்துக்கு விளங்கும்.

காணாமல் போன கடிதங்கள்

கொக்கி

சென்னை சுகாதார மந்திரி ஸ்ரீமதி ஜோதி அம்மாள் அவர்களுக்கு, ஓர் 'அவுட் பேஷண்ட்' எழுதிக் கொள்வது:

அமைச்சர் அவர்களே! சென்னை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிகளிலிருந்து சமீப காலமாக ஏதாவது 'திடுக்கிடும்' செய்திகள் வந்து கொண்டேயிருப்பதைப் பார்த்தால், சீக்கிரத்திலேயே 'இன் பேஷண்ட்' ஆகி விடலாமா என்று நான்

யோசனை செய்ததைக் கைவிடத் தோன்றுகிறது. இப்படி 'அவுட் பேஷண்ட்' ஆக இருப்பதே ஒரு விதத்தில் நல்லதென்றும் நினைக்கிறேன். "என்ன திடுக்கிடும் செய்திகள்?" என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இதோ, கூறுகிறேன், அவற்றில் ஒன்று, இரண்டை மட்டும்!

நமது ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு அடிக்கடி விஜயம் செய்து வார்டுகளையெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்து மேற்பார்வையிட்டு விட்டுத் திரும்பும் ஜிம்மி, ஜிக்கி, மணி, கோபால் என்பவர்களைப் பற்றித்தான் குறிப்பிடுகிறேன். இவர்கள் காங்கிரஸ் மந்திரிகளோ அல்லது வேறு பெரிய புள்ளிகளோ அல்ல. ஜிம்மி, கோபால், மணி என்றெல்லாம் பெயர் தாங்கிக் கண்ட இடங்களில் உலவி வரும் நாய்களைப் பற்றியே சொல்கிறேன்.

இவ்வித நாய்களில் சில, சென்னை பெண்கள் ஆஸ்பத்திரி ஒன்றில் நுழைவதைப் பற்றி, சென்னை மேல் சபையில் அங்கத்தினர் டாக்டர் சீனிவாசன் கேள்விகள் கேட்டதற்குத் தாங்கள் நிதானமாகப் பதில் அளித்ததற்கு மிகவும் சந்தோஷம். ஆனால் தாங்கள் பதில் அளிக்கும் போது, "நோயாளிகள் தங்களுக்கு அளிக்கும் உணவை, உள்ளே வரும் நாய்களுக்குப் போடாமலிருந்து ஒத்துழைக்க வேண்டும்" என்று கூறினீர்களாம். இந்த விஷயத்தைப் பற்றிச் சந்தேகம் கேட்கவே, இந்தக் கடிதத்தையும் எழுத முன் வந்தேன்.

இன்பேஷண்டுகளாகிய நோயாளிகள் தங்களுக்குத் தரப்படும் உணவை இந்த ஜிம்மி, ஜிக்கி, மணி ஆகிய நாலு கால் பிராணிகளுக்குப் போடுவதின் தாத்பர்யம் என்ன? அந்தரங்க நோக்கம்தான் என்ன? நோயாளிகளுக்கு அளிக்கும் உணவு விஷயத்தில் இந்தச் சந்தேகம் தீராதவரை நானும், 'அவுட் பேஷண்ட்' ஆகவேதான் இருந்து வரப் போகிறேன்!

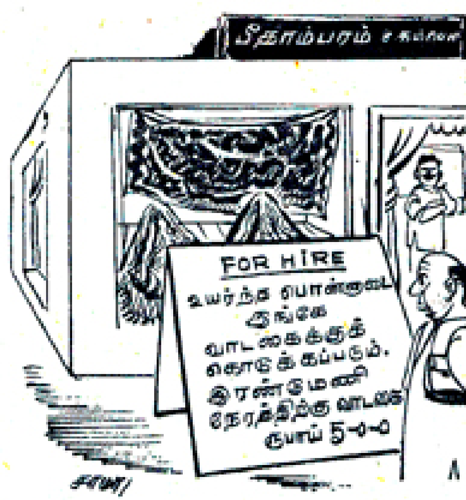
தங்கள் அன்புள்ள
'அவுட் பேஷண்ட்'

ஃ ஃ ஃ

புது மாதிரி விதத்தில் உண்ணாவிரதம் தொடங்கப் போகும் எல்லூரு நகரசபை உப தலைவர் திரு வெங்கடப்பய்யாவுக்கு; ஒரு சாப்பாட்டுராமன்:

எல்லூரு நகரவாசிகளின் தேவைகளை ஆந்திர சர்க்கார் தீர்த்து வைக்காத வரையில், நாட்டிலேயே இதுவரை யாரும் கடைப் பிடிக்காத விதத்தில், புது மாதிரி உண்ணாவிரதம் இருக்க முன் வந்த தங்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

வாரத்துக்கு ஒரு நாள் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மட்டும் இந்த விரதம்

வந்தவர் : உங்க மகனுக்கு அறிவைச் சேகரிக்கும் பசி ரொம்ப இருக்கிறது. யாரிடமிருந்து அது வந்தது

தாயார் : அறிவு என்னிடமிருந்தும் பசி அவங்கப்பாவிடமிருந்தும் !

தொடர்ந்து நடந்து வரும் என்று நீங்கள் அறிவித்து விட்டு, ''பொது மக்கள் இந்த விரதத்தின்போது எனக்கு உதவ வேண்டும்'' என்றும் கேட்டுக் கொண்டதில் மக்களிடையே தங்களுக்குள்ள நம்பிக்கையும் வெளியாகிறது! நிச்சயம் எல்லாரு மக்கள், விரதம் இருக்கும் போது உங்கள் அருகில் சாப்பாடு முதலியவைகளைக் கொண்டு வந்து வைத்துச் சாப்பிடச் சொல்லித் தொந்தரவு செய்ய மாட்டார்கள் என்று நானும் கருதுகிறேன். அன்றைய தினம் பார்த்துத் தேநீர் விருந்துகளுக்கும் இதரவைபவங்களுக்கும் தங்களுக்கு அழைப்புக்கள் வருமானால், அழைப்பு அனுப்புகிறவர்களுக்கு அவை லாபமாகவே இருக்கும். பிரதி ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டும்தான் உண்ணாவிரதம் என்று அறிவித்து விட்டீர்கள்! எனவே, பிரதி சனிக்கிழமைகளாகப் பார்த்து விருந்துக்கு அழைப்புக்கள் வருமானால் சந்தர்ப்பத்தைக் கை நழுவ விடவேண்டாம் என்று யோசனை கூறுகிறேன். மறு நாளைக்கும் சேர்த்து விருந்துகளில் 'ஒரு கை பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்; மறந்து விடாதீர்கள்!' இப்படி வாரம் ஒரு முறை உண்ணாவிரதம் இருந்தும் நகரசபை முயற்சிகள் வெற்றி பெறவிட்டால், மாதத்துக்கு ஒரு நாள் அல்லது வருடத்துக்கு ஒரு நாள் என்று விரதத்தைத் தீவிரமாக நீடிக்க விடுங்கள். வருடத்துக்கு ஒரு நாள் உண்ணாவிரதம் என்று மாற்றினால், நான் வேண்டுமானாலும் உங்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளத் தயார். ஆனால், முதல் நாள் மட்டும் பலமாக இருந்து விட வேண்டும் விருந்து!

இப்படிக்கு

ஒரு சாப்பாட்டுராமன்

பறக்கும் சைக்கிள் வண்டியைக் கண்டுபிடித்து விட்ட பிரிட்டிஷ் இளைஞர் விம்பென்னிக்கு ஒரு பட்டணவாசி:

சாதாரண சைக்கிள் வண்டியில் இரண்டு பக்கமும் இறக்கைகளைக் கட்டி ஆகாயத்தில் அரைமணி நேரம் நீங்கள் பறந்து காட்டியதைக் கேள்விப்பட்டு ஆச்சரியப்பட்டு விட்டேன்!

பறவைகளைப் போலத் தானும்பறக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, இதற்குமுன் எவ்வளவோ பேர்கள் முயன்று பார்த்திருக்கிறார்கள். தங்களுடைய தோள்களில் பெரிய முறங்களைக் கட்டிக்கொண்டு, மேலேயிருந்து தாவிக் கீழே விழுந்து கை கால்களில் காயம் உண்டாக்கிக் கொண்டவர்களின் எண்ணிக்கையும் கொஞ்சமல்ல. இப்படியெல்லாம் உங்களுக்கும், உங்களுடைய சைக்கிள் வண்டிக்கும் விபத்து நேராமல் உண்மையிலேயே நீங்கள் பறந்து காட்டி விட்டீர்கள்! இறங்கும் போதுகூடப் பிறருடைய தோள் பட்டைகளின் மீதும், தலைகளின் மீதும் இறங்கி, அவர்களுக்குக் காயம் உண்டாக்க வில்லையாம்! இதுவும் இதில் முக்கியமான அதிசயம் என்றே கூற வேண்டும். சாதாரணமாகத் தரையில் ஓடும் துவிச் சக்கர வண்டிகள்கூட அடிக்கடி பாதசாரிகளின் மீது மோதிக் கீழே தள்ளி, அவர்களின் உடல் வலுவினைச் சோதிக்கத் தவறுவதில்லை. நிலைமை இப்படியிருக்கும் போது, உங்களை வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்களின் உடல் வலுவைச் சோதனை செய்ய வேண்டிய அவசியம் நேரவில்லை யென்றால், உங்களுடைய பறக்கும் சைக்கிளை வானளாவப் புகழ்ந்தாலும் போதாது.

ஒரு சிறு வேண்டுகோளுடன் இந்தக் கடிதத்தை முடித்துக் கொள்கிறேன். தங்களுடைய கண்டுபிடிப்பான பறக்கும் சைக்கிள்களை உடனே ஏராளமாக உற்பத்தி செய்து இந்நாட்டுக்கு அனுப்பினால், மக்கள் அதனால் மிகவும் நலம் பெறுவார்கள். மிக மிக அவசரமாக அவை இங்கே வேண்டியிருக்கின்றன: முக்கியமாக - எளிய மக்களுக்குத் தேவையாக இருக்கின்றன. விலைவாசிகள் உயர்ந்து கொண்டே செல்லும் வேகத்தில் அதைப் பறந்து சென்று எட்டிப் பிடிக்க மட்டுமல்ல, எல்லாக் காரியங்களுக்குமே, பஸ்ஸுக்கு இடம் பிடிப்பதிலிருந்து எல்லா விஷயங்களுக்கும் வாழ்க்கையில் பறக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டு, நாங்கள் இனி சுலபமாக ஆலாய்ப் பறக்கலாம் அல்லவா?

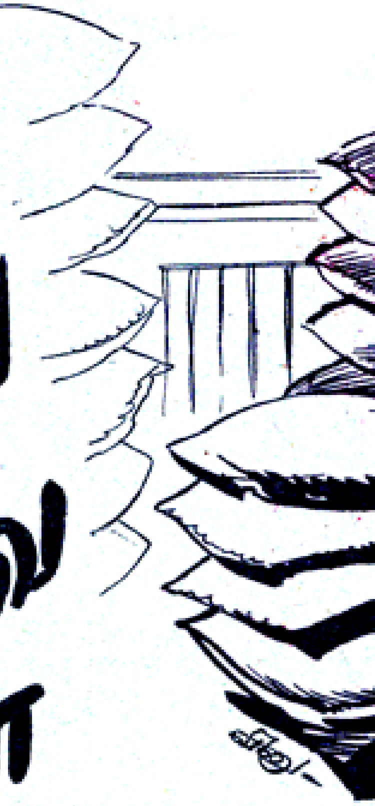
இப்படிக்கு

பறக்கும் பட்டணத்துவாசி

அத்தியாயம் நாற்பத்தைந்து

பிரமுகர் குமரவேல்

புது வெள்ளம்

அகிலன்

மாணிக்கத்தின் கடையை மேற்பார்வை செய்து வந்த பெட்டியடிக் கணக்குப் பிள்ளை முருகையனுடைய மனத் துடிப்பை அறிந்து கொண்டு அவனுக்காக இரக்கப் பட்டார். அவனைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று அவனிடம் சில விவரங்களைக் கூறினார்.

''உங்களுடைய மனக் கஷ்டம் எனக்குத் தெரிகிறது. அதற்கு நீங்களோ நம்முடைய முதலாளியோ என்ன செய்ய முடியும்? பெரும்பாலான சாமான்களை நமக்கு மொத்தமாக விற்பனை செய்பவர் உங்களுடைய பெரியப்பா குமரவேல்தான். அவர் கொடுப்பதை நாம் வாங்கி வைத்து நம்மிடம் கேட்பவர்களுக்குக் கொடுக்கிறோம். லாபத்துக்கு வியாபாரம் செய்வதைத் தவிர, நாம் இங்கே எந்தத் தவறும் செய்வதில்லை. சில சமயங்களில் சில பொருள்களுக்கு மட்டிலும் அதிகமான லாபம் வைத்து விற்க வேண்டியதிருக்கிறது.''

முருகையன் அவர் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். அவர் மேலே பேசினார்:—

''நமக்கு எத்தனையோ செலவுகளும் நஷ்டங்களும் உண்டு. கடை வாடகை, வேலையாட்களுக்குச் சம்பளம், தங்கிப் போகும் சாமான்கள், கெட்டுப் போகும் சாமான்கள், விற்பனை வரி, வருமான வரி, எவ்வளவோ தொல்லைகள். இவைகளை யெல்லாம் சரிக்கட்ட வேண்டுமானால் பல விஷயங்களைக் கண்டும் காணாதது போல்தான் நடந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மற்றவர்களுக்காக நாம் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் நாம் பிழைக்க முடியாது.''

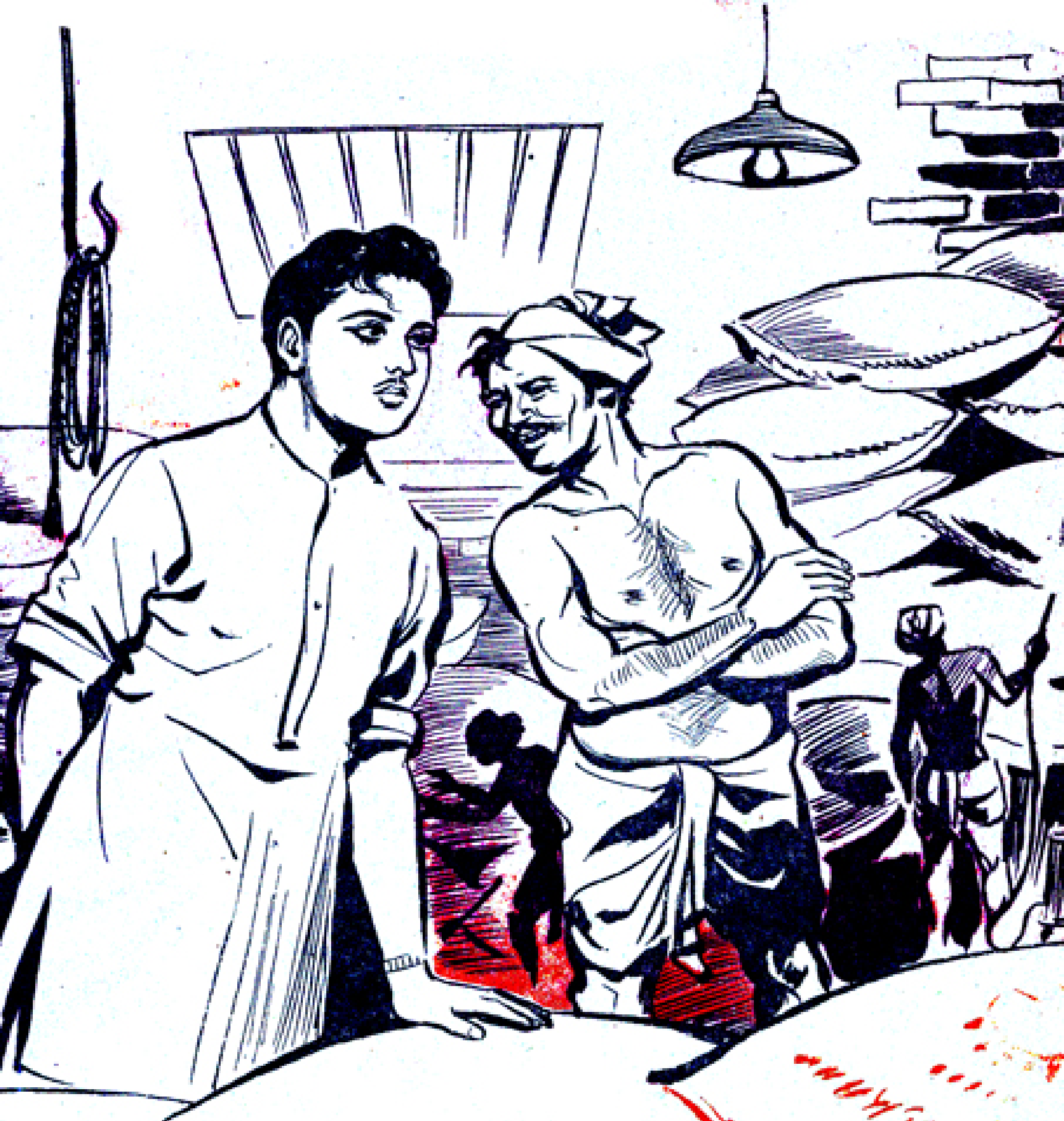
அன்றாட வாழ்க்கையில் உள்ள சிரமங்களைப் பெட்டியடிக் கணக்குப் பிள்ளை அவனிடம் விவரித்தார். அவனோ அவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு, பெட்டிக்கடை நடேசனின் நிலைமையையும் அவரிடம் எடுத்துக் கூறினான்.

''நம்முடைய கடையில் சாமான் வாங்கினால் அந்த லாபம் நமக்குச் சேருமென்று தானே நடேசன் நம்மிடம் சாமான் வாங்கினான்? அந்தச் சாமானை தின்றதால் தானே ஒரு ஏழைத்தாய் தன் குழந்தைகளைத் தவிக்க விட்டுச் சென்றிருக்கிறாள். நமக்கு இதில் பொறுப்பு இல்லையா பங்கு இல்லையா?''

''உங்கள் பெரியப்பாவிடம் போய்க் கேட்டுப் பாருங்கள். அவர்தான் மொத்தமாய்ச் சரக்குகளைக் கொள் முதல் செய்பவர். ஆனால் அவர் மீதும் குறை சொல்ல முடியாது. அவர் எங்கிருந்து வாங்குகிறாரோ!...''

சங்கிலித் தொடர் போல் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சென்று மூலத்தை ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டியிருந்தது முருகையனுக்கு. அவனுக்குச் சம்பந்தமில்லாத வேலைகள் என்றும் அவனால் விட்டு விட முடியவில்லை. தெரிந்தோ தெரியாமலோ அவனும் அக் குற்றத்தில் பங்கு கொண்டிருப்பதாக நம்பினான்.

குமரவேல் சென்னையி லிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவரைப் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டான். அவர்

ஏதோ அவசர வேலையாக வெளியில் போயிருந்ததால் அவருடைய கிடங்கை அவன் சுற்றிப் பார்க்க முடிந்தது. அவரிடம் வேலை பார்த்தவர்களுக்கு முருகையனுக்கும் அவருக்குமிருந்த உறவு ஏற்கனவே தெரிந்திருந்ததால், அவரைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களும் அவனுக்குத் தெரியும் என்ற நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கையோடு முருகையனுக்குக் கிடங்கைச் சுற்றிக் காட்டினார்கள்.

சரியான காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் இல்லாத அந்தக் கிடங்குக்குள் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் பல்வேறு மூட்டைகள் அடுக்கப் பட்டிருந்தன. பலவிதமான தானியப் பொருட்களின் கதம்ப மணம் அவன் மூக்கைத் துளைத்தது. ஓரிடத்தில் மிளகாய்க் காரத்தின் நெடி; மற்றோரிடத்தில் புழுங்கலரிசியின் வாசனை; வேறோரிடத்தில் பழைய புளியின் மணம்.

வேலையாட்களில் சிலர் கொசுவை விரட்டுவதற்குக் குழாயின் மூலம் மருந்து தெளிப்பது போல் ஏதோ ஒரு மருந்தைத் மூட்டைகள் மீது அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் மாவு போன்ற வெள்ளை மருந்தை மூட்டைகளின் மீது உதிரியாகப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். வெது வெதுப்பாக இருந்த கிடங்குக்குள் அதோடு குளுமையான சதசதப்பும் சேர்ந்து புழுங்கியது.

'இதெல்லாம் என்ன?'' என்று கேட்டான் முருகையன்.

''அந்துப் பூச்சி, செல்லுப் பூச்சி, கண்டெலி, இன்னும் எவ்வளவோ பிராணிகள் கிட்டேயிருந்து இந்தச் சாமான்களைக் காப்பாத்த வேண்டியிருக்கிறதே! மருந்தடிச்சு, மாவு போட்டு, வெயில்லே காய வைச்சு, ஆயிரத்திரண்டு பங்கிடு பண்ணித்தானே இதுகளைப் பத்திரப் படுத்தணும்?''

முருகையனுக்கு உண்மையிலேயே இப்போது தான் அந்தத் தொழிலில் உள்ள சிரமங்கள் பல புலப்பட்டன. முன்பென்றால் கிராம வாழ்க்கையில் எல்லாமே எளிதாக முடிந்து விடுவது உண்டு. வீட்டில் உள்ள பெண்கள் வருஷத்துக்கு வேண்டியசாமான்களை, அந்தந்தப் பருவ காலத்தில் மலிவாக வாங்கிப் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக் கொள்வார்கள். காலம் இப்போது மாறி விட்டது. கிராமங்களில் கூட அன்றாட வாழ்க்கை, வார வாழ்க்கை, மாத வாழ்க்கை இப்படியெல்லாம் உருமாறித் தேய்ந்து விட்டது.

பட்டணத்துத் தேவைகளைச் சரிக்கட்டுவதற்குக் கிராமங்கள் சுரண்டப்படும் போது, கிராமங்கள் எப்படி முன்போல் கவலையின்றி வாழ முடியும்? கிராமத்துப் பொருள்கள் பட்டணத்துக் கிடங்குகளுக்கு வந்து இப்படிப் படாத பாடு பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. மனிதர்களுக்குக் கிராம வாழ்க்கையும் முன் போல் எளிதாக இருப்பதில்லை; மலிவாக இருப்பதில்லை; பட்டணங்களுக்கு ஓடி விடுகிறார்கள்; பட்டணங்களின் நிலைமையோ...?

"இங்கே வந்து பார்த்த பிறகுதான் எனக்கு இதில் உள்ள சிரமங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது" என்றான் முருகையன். "இவ்வளவும் செய்து இதற்கு மேல் லாபமும் கிடைப்பதென்றால் அது கஷ்டந்தான்."

"அதை ஏன் கேட்கறீங்க! வாங்கின விலையை விடப் பல பண்டங்களைக் குறைச்சல் விலைக்கு விற்க வேண்டியிருக்குது."

"என்ன!" திடுக்கிட்டான் முருகையன். "நஷ்டத்துக்கு விற்பனை செய்தால் விற்பவர்கள் எப்படி வாழ முடியும்? என் பெரியப்பாவைப் பார்த்தால் அப்படி ஒன்றும் நஷ்டப்படுகிறவராகத் தெரியவில்லையே! நல்ல லாபம் என்று தானே பேசிக் கொள்கிறார்?"

"உங்க பெரியப்பாவோட சமாசாரமே தனி விஷயமுங்க!" என்றான் அந்த வேலையாள். "அவர் எவ்வளவுதான் விலையைக் குறைச்சாலும் அதிலே அவருக்கு நஷ்டம் வராதுங்க. நான் பொதுப்படையா மற்றவங்களைப் பற்றிச் சொல்றேன். இவரோட சாமர்த்தியம் ஆயிரத்திலே ஒருத்தருக்குக்கூட வராது. அவ்வளவு கெட்டிக்காரரர் இவர்."

'நடுநிசி. சப்தம் கேட்டது. மாடியிலிருந்து ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து கீழே வந்தேன். அப்பொழுது இருடன் எங்கிருந்தான் தெரியுமா?":

"மாடியில்!"

அவன் முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசுவது போல்முருகையனுக்குத் தோன்றியது. குமரவேல் மட்டிலும் எப்படி ஒரு சாமானை வாங்கி, அதன் பாதுகாப்புக்குப் பல செலவுகளையும் செய்து, பிறகு வாங்கிய விலையை விட அதைக் குறைந்த விலைக்கு விற்று, கடையில் லாபம் சேர்க்க முடியும்?

"நஷ்டத்தைக் காட்டி, நஷ்டத்தைச் சொல்லி, லாபம் சம்பாதிக்கிற ரகசியம் இருக்குதுங்களே, அதை இவரைப் போல வேறு யாரும் செய்ய முடியாதுங்க!" அவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டு, மெதுவாக முருகையனின் காதருகில் வந்து பேசினான். அவனுக்குத் தன்னுடைய முதலாளியின் அசகாய சூரத்தனத்தை வெளியிட்டுப் பெருமை தேடிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமே தவிர, உப்புப் போட்ட கஞ்சி அவரால்தான் கிடைக்கிறது என்று அவனுக்குத் தெரியும். மனதார அவன் அவருக்குத். தவறு செய்ய நினைக்கவே இல்லை. உற்சாகத்தில் உண்மைகளை உளறி வைத்தான்.

"அந்தக் கொசு மருந்து பீச்சுகிற பம்புலே ஒருத்தன் மருந்து தெளிச்சுக் கிட்டிருந்தான் பாருங்க...."

"ஆமாம்!"

"அது பூச்சியைக் கொல்லுகிற மருந்தில்லே! வெறும் பச்சைத் தண்ணி. மிளகாய் மூட்டைக்குப் பதம் போட்டு வச்சா, அதோட எடை இருக்கு பாருங்க, அது ஒரேயடியாத் தூக்கி அடிச்சிடும்.... பச்சைத் தண்ணி இருக்குதுங்களே, அதைப் பாலிலேதான் கலக்க முடியும்னு நினைக்காதீங்க!"

முருகையன் திகைத்தான்.

"இதென்ன இப்படி நீங்க ஆச்சரியப் படுறீங்க? அரிசி மூட்டை மேலே மருந்து மாவு போட்டான் பாருங்க, அது மருந்து மாவில்லே! அமோனியம் சல்பேட்டை அள்ளி அப்படித் தூவி வச்சா, அரிசி எப்படிப் பருத்துப் போகும் தெரியுமுங்களா? எடை எவ்வளவு கணிசமா நிக்கும் தெரியுமுங்களா?.... அந்தக் காலத்திலே பட்டிக்காட்டிலே அப்படி அப்படியே வேக வைச்சு, வயித்திலே கொட்டிக் கிட்டாங்க. அந்தக் காலத்து மனுஷங்களும் கொட்டாப்புளி மாதிரி இருந்தாங்க. இப்ப அப்படி

சந்தேகமேயில்லை...

கோத்தாரி மல்

மிகச் சிறந்தது

நயமான நெசவு, வேலைப்பாடு, உறுதி அனைத்திலும் மேன்மையானது...உயர்தர கோத்தாரி நூலால், "தானே இயங்கும்" தறிகளில் நெய்யப்படும் கோத்தாரி மல் தரத்தில் சிறந்திருப்பது இயற்கைதானே? ஜிப்பா, உள்பாவாடை, "பாடி", தலையணை உறை, உள் நிஜார், வேஷ்டி, மற்றும் இவை போன்றவைகளுக்கு உகந்தது.

> லாங்க் கிளாத்தை விரும்புவீர்களானால் கோத்தாரி லாங்க் கிளாத் உங்களுக்கு திருப்தியளிக்கக் காண்பீர்கள். சிறந்த கோத்தாரி நூல் கொண்டு நெய்யப்படும் அத்துணி நீடித்து உழைக்க வல்லது.

கோத்தாரி மல் M 7 அல்லது லாங்க் கிளாத்

என்று குறிப்பிட்டுக் கேளுங்கள்

தயாரிப்போர்:

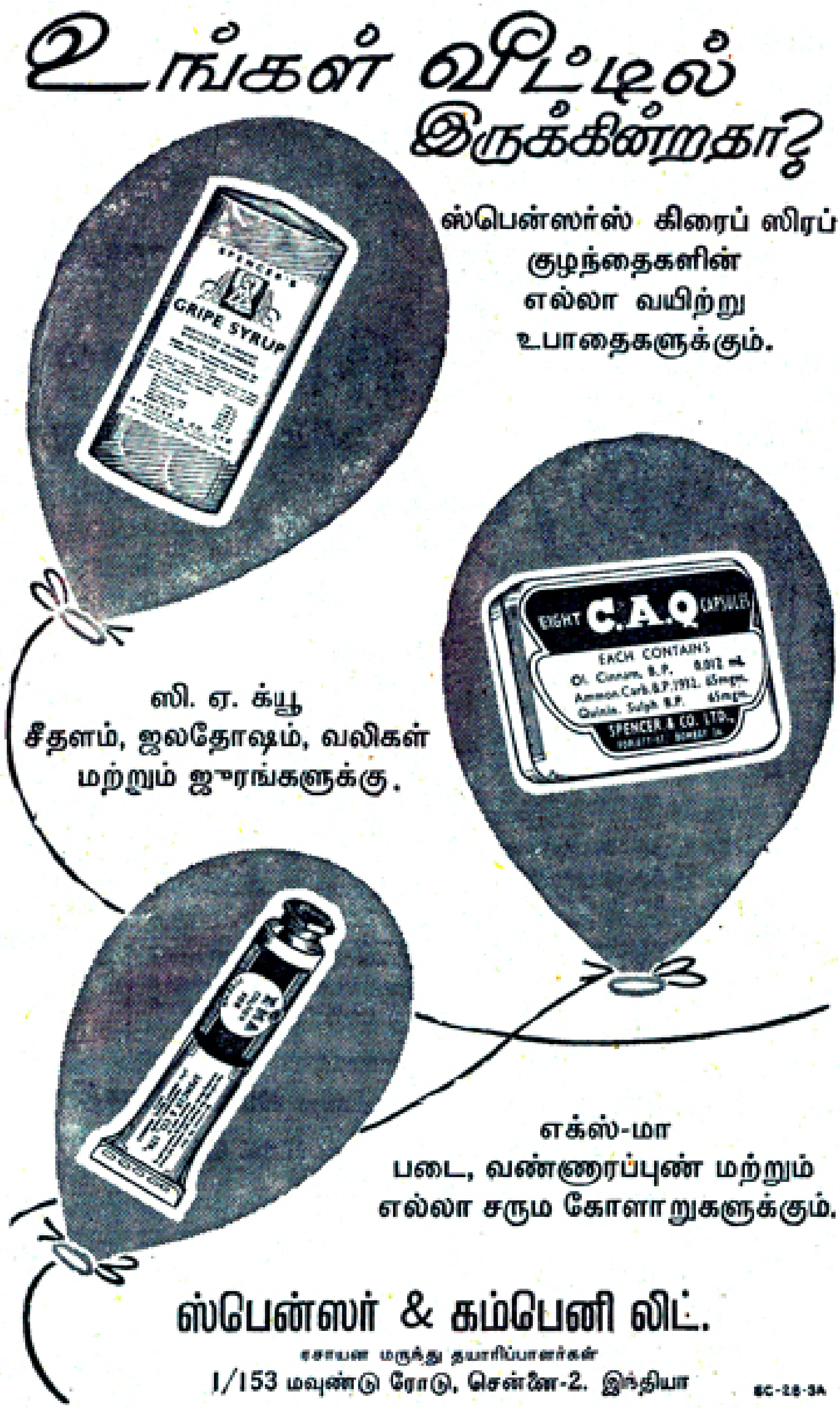
கோத்தாரி டெக்ஸ்டைல்ஸ் லிமிடெட்

ரிஜிஸ்டர்ட் ஆபீஸ்:

ஓரியண்டல் பில்டிங்ஸ், அரண்மனைக்காரத் தெரு, மதராஸ்-1

மானேஜிங் ஏஜெண்டுகள்: கோத்தாரி & ஸன்ஸ்

JWT/KT-1779

உங்கள் வீட்டில்
இருக்கின்றதா?
ஸ்பென்ஸர்ஸ் கிரைப் ஸிரப்
குழந்தைகளின்
எல்லா வயிற்று
உபாதைகளுக்கும்.
SPENCER'S
GRIPE SYRUP
ஸி. ஏ. க்யூ
சீதளம், ஜலதோஷம், வலிகள்
மற்றும் ஜுரங்களுக்கு.
EIGHT C.A.Q CAPSULES
EACH CONTAINS
SPENCER & CO. LTD.
எக்ஸ்-மா
படை, வண்ணாரப்புண் மற்றும்
எல்லா சரும கோளாறுகளுக்கும்.
ஸ்பென்ஸர் & கம்பெனி லிட்.
ரசாயன மருந்து தயாரிப்பாளர்கள்
1/153 மவுண்டு ரோடு, சென்னை-2. இந்தியா
SC-28-3A

முடியுமுங்களா?... கடவுள் படைக்கிறது ஒரு விதம்; அதை இங்கே நம்ப மாத்திப் படைக்கிறது மற்ருெருவிதம்.''

எதையோ நினைத்துக் கொண்ட முருகையன், தனது உள்ளத் துடிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, ''மஞ்சள் தூள்?'' என்று கேட்டான்.

''உங்க பெரியப்பாகிட்ட போய்க் கேட்டுப் பாருங்க. அதிலே ஏதோ சாயப் பொடியோ, ஈயப் பொடியோ கலந்து வைக்கிருர் போலே இருக்குது. நீங்க கேட்டா அந்த விஷயத்தை உங்ககிட்ட விவரமாய்ச் சொல்லிடுவார். — அவர் வரப்போற நேரந்தான்; இருந்து கேட்டுட்டுப் போங்க!''

அதற்குள் குமரவேலே வந்து விட்டார். முருகையனை அங்கு கண்டவுடன் அவர் தேகம் வெடவெடவென்று நடுங்கியது. உடனே தம்மைச் சமாளித்துக் கொண்டார் அவர்.

அத்தியாயம் நாற்பத்தாறு

உலகியல் நியாயம்

குமரவேலிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதற்கோ அவரை ஒரு மனிதர் என்று மதிப்பதற்கோ முருகையனுடைய மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. எதுவும் பேசாமல் அங்கிருந்து கிளம்புவதற்கு முயன்ருன். ஆனுல் குமரவேல் அவனை விடவில்லை.

முதன் முதலாகத் தம்முடைய இடத்துக்கு வந்திருப்பவன் என்ற சாக்கை வைத்துக் கொண்டு குமரவேல் அவனுக்கு ஏகப்பட்ட உபசாரங்கள் செய்ய முற்பட்டார். கடையிலிருந்து பழங்கள், பலகாரங்கள், காப்பி எல்லாம் வரவழைக்கப்பட்டன. சாப்பிடும்படி அவனை வற்புறுத்தினுர்.

''நீ இப்போ பெரிய இடத்திலே பெண் கட்டப் போகிற புது மாப்பிள்ளை. உறவிலே பங்காளியாக இருந்தவன் இனித் தொழிலிலேயும் பங்காளியாகப் போறே. இனிமேல் எப்பவும் உன்னுடைய தயவு எனக்கு வேணும்..... வெட்கப் படாமல் சாப்பிடு!''

முருகையன் எதையும் கையால் தொடவில்லை. அதன் காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்ட குமரவேல் ஒன்றுமே தெரியாதவர் போல் பேச்சைத் திசை திருப்பப் பார்த்தார்.

''மாணிக்கம் உன்னுடைய கல்யாணப் பொறுப்பையெல்லாம் என்னுடைய தலையிலே கட்டியிருக்கார். நான்தான் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரஞ யிருந்து எல்லாக் காரியங்களையும் சிறப்பாக நடத்தி வைக்கணுமாம். நீ எதுக்கும் கவலைப் படாதே, முருகையா! என் பிள்ளை வேறேயில்லை; நீ வேறேயில்லை. கல்யாணத்தை அமோகமா நடத்தி வைச்சிடுவோம்.''

''என்னுடைய கல்யாணம் இருக்கட்டும். அதை விடப் பெரிய விஷயம் ஒன்று நடந்திருக்கிறது!'' என்று ஆரம்பித்தான் முருகையன். மாணிக்கத்துக்கும் குமரவேலுக்கும் தொலைபேசியின் மூலம் நடந்த பேச்சு வார்த்தைகள் அவனுக்குத் தெரியாது. அதைத் தொடர்ந்து குமரவேல் மேற்கொண்ட அவசர நடவடிக்கைகளையும் அவன் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

''பெரிய விஷயமா!....'' என்று வியப்படைந்தவர் போல் கேட்டார் குமரவேல்.

''ஆமாம், இந்த மண்டியில் பார வண்டியிழுத்து வந்த முனியாண்டி என்ற வேலைக்காரனின் மனைவி திடீரென்று இறந்து விட்டாள். அவள் அப்படி இறந்து போனதற்குக் காரணம் இங்கிருந்து நீங்கள் அனுப்பி வைத்த மஞ்சள் தூள்தான். ஆனுல் அதற்காகச் சந்தேகிக்கப்பட்டுத் தண்டனையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவன் ஒரு சிறு பெட்டிக் கடை வியாபாரி. சாவு நடந்தது நடந்து விட்டது; அதற்கான தண்டனையோ ஓர் ஏழை அப்பாவிக்குக் கிடைக்கும் போலிருக்கிறது.''

விவரத்தை அவரிடம் விளக்கிக் கூறிஞன் முருகையன். தான் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று நேரில் கண்ட துன்பக் காட்சியையும் பிறகு பெட்டிக்கடை நடேசன் ஓடி வந்து தன்னிடம் கதறியழுததையும் குறிப்பிட்டான்.

சட்டென்று குமரவேலின் முகம் மாறி விட்டது. ''நீ சொல்றதைப் பார்த்தால் என் மேலே பழியைப் போடுவே போல் இருக்கே!'' என்ருர் ஆத்திரத்துடன்.

''பழியொரு பக்கமும் பாவம் ஒரு பக்கமும் இருக்கக் கூடாது; குற்றம் ஒரு பக்கமும் தண்டனை மறு பக்கமுமாக இருக்கக் கூடாது.''

''அந்தப் பெட்டிக் கடைக்கார அயோக்கியப் பயல்தான் எதையும் செய்திருப்பான். கஞ்சிக்கு வழியில்லேன்னு எதையாவது பித்தலாட்டம் செய்து பிழைக்கப் பார்த்திருப்பான். செய்ததையும் செய்துவிட்டு, உங்கிட்டே ஓடி வந்திட்டானு?...... இதோ பார் முருகையா! நீ இதையெல்லாம் நம்பாதே! என்ன இருந்தாலும் நாம் எல்லோரும் ஒண்ணுங்கிறதை மறந்திடாதே!''

சட்டென்று அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்தான் முருகையன். தொடர்ந்து அவரிடம் முறையிடுவதில் பயனில்லை என்பது தெளிவாகி விட்டது.

''முருகையா! நீ பாட்டிற்குப் போய் உன்னுடைய வேலையைப் பார். வீணாக வந்து நீ வேறே வம்பிலே மாட்டிக் காதே!..குற்றவாளி தண்டனை யடைந்து விட்டுப் போகிறான். மேற்கொண்டு நீ ஏதாவது செய்தயோ, பிறகு உனக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவு முறிஞ்சு போயிடும். நீ சொல்லுற அதே பழியை உன் மேலே இருப்பறத்துக்கும் என்னுலே முடியும். நான் கொஞ்சம் உலக விவகாரம் தெரிஞ்சவன். ஜாக்கிரதையாப் பிழைச்சுக்க!''

முருகையனின் ரத்தம் கொதித்தது. தீமை செய்யும் அந்த மனிதரின் துணிவு, நெஞ்சழுத்தம், பேச்சுத் திறமை இவ்வளவையும் கண்டு அவன் அருவருப்படைந்தான். நேரே வீட்டுக்கு வந்து படுத்துக் கொண்டவன் இரவு முழுதும் உறங்கவில்லை.

'அதே இரவில் முனியாண்டியின் குடிசையில் உள்ளவர்கள் என்ன நிலையில் இருப்பார்கள்? பெற்றவள் எங்கே என்று கேட்கும் குழந்தைகளுக்கு முனியாண்டி என்ன பதிலைச் சொல்வான்? இனி அவர்களை அவன் யாருடைய பாதுகாப்பில் வைத்து எப்படிக் காப்பாற்றுவான்? அவன் பார்த்து வந்த வேலை... இனி அது அவனுக்கு நிலைக்குமா? வெளியில் வேலை இருக்காது; வீட்டில் மனைவி இருக்க மாட்டாள்; ஆனால் வெளியிலும் வீட்டிலும் பசியும் பட்டினியும் ஆதரவற்ற தன்மையும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும்.... ஏழைக்குப் பகலிலும் இருள்; இரவிலும் இருள்....

'பெட்டிக் கடை நடேசனின் வீட்டில் மட்டிலும் என்ன வாழ்வு இருக்கப் போகிறது? கடவுளே!....கடவுளே!'

மறு நாள் பொழுது விடிந்தது. இரவு முழுதும் மனத்தைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்த விஷயங்களைப் பற்றி மாணிக்கத்திடம் தனிமையில் பேசத் துடித்தான் முருகையன். காலையில் சிற்றுண்டி முடிந்தவுடன் அவருடைய அறைக்குச் சென்றான். விவரங்களைக் கூறினான். மாணிக்கம் மிகவும் கவனமாக அவனுடைய சொற்களைக் கிரகித்துக் கொண்டார்.

''இப்போது இரண்டு விஷயங்கள் நடந்திருக்கின்றன. ஒன்று, முனியாண்டியின் மனைவி இறந்து போன விஷயம்; இரண்டாவது அதையொட்டிப் பெட்டிக் கடை நடேசனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் தொல்லைகள்'' என்று கூறினான் முருகையன்.

''அதற்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும்?'' என்று கேட்டார் மாணிக்கம்.

''முதல் நஷ்டத்தை யாராலும் இனிமேல் ஈடு கட்ட முடியாது. வேலம்மாளை யாராலும் இனி அவனுடைய கணவனுக்கோ, குழந்தைகளுக்கோ திருப்பித் தர முடியாது. அது ஒரு வகையில் முடிந்து போன விஷயம். ஆனால் பெட்டிக்கடை நடேசனை நாம் காப்பாற்ற வேண்டுமல்லவா?''

''நடேசனுக்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது, அவன் விஷயத்தில் நாம் தலையிடுவதற்கு?''

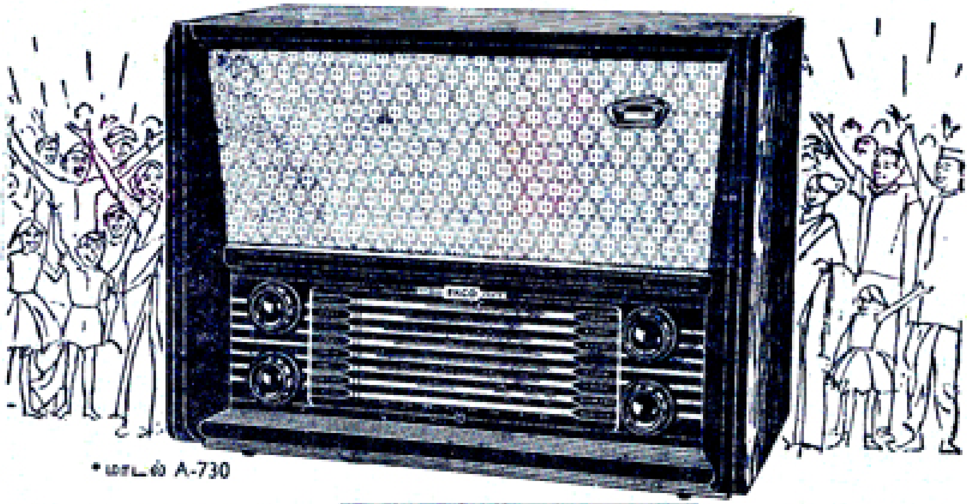
''முதலில் அவன் பக்கம் தர்ம நியாயம் இருக்கிறது. அடுத்தாற்போல் அவன் நம்மிடம் அன்பு கொண்டு நம்முடைய கடையில் வாடிக்கை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். நம்முடைய வாடிக்கைக்காரன் என்ற முறையிலாவது நாம் அவனைப் பரிவோடு கவனிக்க வேண்டும்.''

முருகையனிடம் மிகவும் நிதானமாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் பழக விரும்பினார் மாணிக்கம். விரைவில் அவனைத் தம் வழிக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்றும், அது வரையில் அவனை அவன் போக்கில் விட்டுப் பிடிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் திட்டமிட்டிருந்தார். திடீர் திடீரென்று சிக்கல்கள் முளைத்து வந்தது மட்டும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

''மாப்பிள்ளை! இந்த விஷயத்தில் நாம் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புமாதிரி மத்தியிலே அகப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கிறோம். நடேசனைப் பார்த்தால் உங்க பெரியப்பாவோட விரோதம் வந்து சேரும். அவரோ நம்மோட கூட்டுத் தொழில் செய்கிறவர். நாளைக்கு அவர் தான் உங்கள் கல்யாணத்தை முன்னுலே நின்று நடத்தப் போகிறார். எல்லா விஷயங்களையும் யோசனை செய்து பாருங்க.''

''நடேசன்தான் அவனுடை குடும்பத்துக்குச் சோறு போடக் கூடிய ஒரே ஆள். அவனுக்கு அந்தக் கடையை விட்டால் வேறு பிழைப்புக் கிடையாது. அண்ணன் தம்பியோ உற்றம் சுற்றமோ இல்லாதவன் அவன்..... நாளைக்கு ஏதும் அவனுக்கு நடந்து, செய்யாத குற்றத்துக்கு அவன் சிறைக்குப் போக நேர்ந்தால், அவன் குடும்பம் என்ன ஆகும்? அவனுடைய எதிர்காலம் என்ன ஆகும்?''

அப்போது அங்கு சித்திராவும் வரவே, பேச்சை மத்தியில் நிறுத்தி விட்டு, இருவரும் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். (தொடரும்)

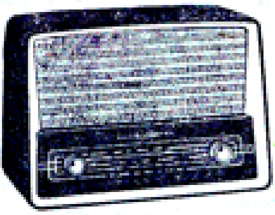

*மாடல் A-730

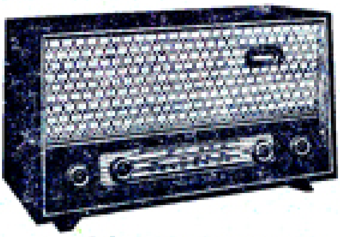
நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்க **நேஷனல் எக்கோ** ரேடியோக்களின் பல்வேறு மாடல்கள்

நேஷனல்-எக்கோ ரேடியோக்களின் விதவிதமான மாடல்களில் ஒன்று உங்கள் மனதைக்கவரும் என்பது திண்ணம்! நேஷனல்-எக்கோ ரேடியோ, கொடுக்கும் விலைக்கு சிறந்த மதிப்பு; மிகத் தரமாக பல்லாண்டுகள் உழைக்கும்; உங்களுக்கு மணிக்கணக்கில் இசை இன்பத்தை அளிக்கும்.

நேஷனல்-எக்கோ ரேடியோக்களின் 10 அற்புதமான மாடல்கள் உள்ளன...விலை மிகக் குறைவான ரூ.125 லிருந்து ரூ.725 வரை.

மாடல் U-764: ஏசி/டிசி செட். 5 வால்வுகள், 3 பாண்டுகள், பிளாஸ்டிக் பெட்டி.
மாடல் B-764: ட்ரை பாட்டரி செட் 4 வால்வுகள், 3 பாண்டுகள்.
ரூ. 280.75

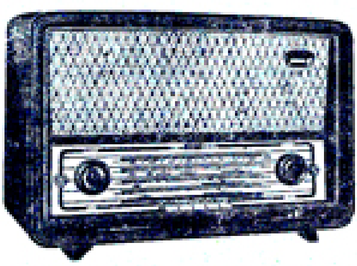
மாடல் U-755: ஏசி/டிசி செட். 6 'நோவல்' வால்வுகள், 3 பாண்டுகள். மரப் பெட்டி.
மாடல் B-755: ட்ரை பாட்டரி செட். 5 'நோவல்' வால்வுகள், 3 பாண்டுகள், மரப்பெட்டி.
ரூ. 351.00

மாடல் U-756 (ஜனதா): ஏசி/டிசி செட். 3 வால்வுகள் மற்றும் ரெக்டிபையர், 2 பாண்டுகள், மத்திய அலை, சிற்றலை. அழகிய பெட்டி.

*மாடல் A-730: ஏசி செட். 9 வால்வுகளின் வேலையைச் செய்யும் 6 'நோவல்' வால்வுகள், 8 பாண்டுகள். மரப் பெட்டி.
மாடல் U-730: ஏசி/டிசி செட். 9 வால்வுகளின் வேலையைச் செய்யும் 6 'நோவல்' வால்வுகள், 8 பாண்டுகள். மரப்பெட்டி.
ரூ. 574.25

மாடல் A-744: ஏசி செட். 9 வால்வுகளின் வேலையைச் செய்யும் 6 'நோவல்' வால்வுகள், 4 பாண்டுகள். கண்ணைக் கவரும் பெட்டி.

மாடல் B-751: ட்ரை பாட்டரி செட். மொத்தம் 9 வால்வுகளின் வேலையைச் செய்யும் 3 டிரான்ஸிஸ்டர்களும், 4 வால்வுகளும். 4 பாண்டுகள். கண்ணைக் கவரும் பெட்டி.
ரூ. 430.00

நேஷனல்-எக்கோ ரேடியோக்கள் சிறந்தவை—அவை [illegible] செய்யப்பட்டவை

எல்லா விலைகளும் எக்ஸைஸ் ட்யூடி உள்பட; வரிகள் தனி
ஜெனரல் ரேடியோ & அப்ளையன்ஸஸ் லிமிடெட்
பம்பாய் . கல்கத்தா . மதராஸ் . டில்லி . பாட்னா . பெங்களூர் . செகந்திராபாத்

JWT/GRA-3470

நான் சென்ற சில நாடுகள்

வளரும் தமிழில் பிரயாண நூல்கள் மிகக் குறைவு. அந்தக் குறைவை — இல்லை — குறையை மந்திரி திரு சி. சுப்பிரமணியம் நிறைவு செய்திருக்கிறார். அவர் மேல்நாடுகளில் — பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஸ்வீடன், இத்தாலி முதலிய நாடுகளில் — இந்திய நாட்டின் ஒரு மந்திரி என்ற ஹோதாவில் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வந்து, தம் அனுபவங்களை இதில் எழுதியிருக்கிறார். ஆகவே, சாதாரணமாகப் பிரயாண நூல்களில் காணக்கூடிய நகைச்சுவை ததும்பும் நிகழ்ச்சிகளும், மக்களின் பல்வேறு குணங்களைச் சித்திரிக்கும் நயங்களும் இதில் காண்பதற்கில்லை. அதற்குப் பதில் பல்வேறு நாடுகளின் அரசியல் முறை, பொருளாதார முன்னேற்றம், தொழில் துறை முன்னேற்றம் எப்படி விருக்கின்றன, அவை எப்படி மக்களைப் பாதிக்கின்றன என்பதையே இந்த நூலில் அதிகமாகக் காண முடிகிறது. சோஷலிஸம், ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் ஆகியவற்றில் நாள்தோறும் உழன்றும் சிந்தித்தும் வரும் மந்திரி, அந்தக் கண் கொண்டு உலக நாடுகளைப் பார்ப்பதில் வியப்பில்லை. ஆனால் அந்த நாடுகளில் காணப்படும் தொழில் முன்னேற்றங்களை வியந்து கூறும் மந்திரி குறைபாடுகளையும் உண்மையோடு வர்ணித்திருப்பது அவரது பண்பைக் காட்டுகிறது.

ஸ்வீடன் நாட்டில் ஜனநாயக சோஷலிஸ ஆட்சி முறை ஏற்பட்டுள்ளது. எல்லாருக்கும் வேலை வாய்ப்பு, ஆண், பெண் பாகுபாடின்மை போன்ற லட்சியக் கனவுகள் அங்கு நனவாகியுள்ளன. ஆனால் அதுபற்றி மந்திரி திரு சுப்பிரமணியம் அவர்களே சொல்லக் கேளுங்கள்:

''ஆண்கள் பெண்கள் என்ற வித்தியாசமில்லாது அனைவருக்கும் அங்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. இந்நிலை சமுதாயத்தில் புதிய பிரச்னையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பெண்களுக்குச் சம வாய்ப்புடன் தொழில் புரியும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகின்ற காரணத்தால் அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளவே பிரியப்படுவதில்லை. மணமின்றிச் சுதந்திரமாக வாழவே ஆசைப்படுகிறார்கள். அதன் காரணமாகக் குழந்தைகள் பிறப்பது மிகவும் குறைந்து விட்டது. ஏற்கனவே மக்கள் தொகை மிகக் குறைவு. இதனால் அது மேலும் குறைகிறது. இதைத் தவிர்ப்பது எப்படி என்பதே ஸ்வீடனில் ஒரு பெரிய சமுதாயப் பிரச்னையாகி விட்டது. இதைச் சமாளிக்கக் கலியாணமாகாத பெண்களுக்குக் குழந்தை பிறந்தாலும் குற்றமாகக் கருதுவதில்லை என்ற நிலையை ஏற்படுத்தினார்கள். அத்துடன் இப்படிப் பிறக்கின்ற குழந்தைகளுக்கு, மணந்து கொண்ட தம்பதிகளுக்குப் பிறக்கின்ற குழந்தைகளுக்குக் கொடுப்பதை விட அதிகமான உதவித் தொகை கொடுக்கவும் முன் வந்துள்ளார்கள்.''

சோஷலிஸ சமுதாயம் வளர வளர எத்தகைய அவல நிலை அடைகிறது என்பதற்கு மேற்கண்ட பத்தி நல்ல எடுத்துக்காட்டு!

பிரசுரம்: ஆனந்தவிகடன் காரியாலயம், சென்னை. விலை ரூ. 1.00

இனை விதைத்தவன்

இப்பொழுதெல்லாம் முந்நூறு பக்கங்கள் கொண்ட நாவல்களைத் தமிழ்ப் பிரசுர கர்த்தர்கள் பிரசுரிப்பதைப் பார்க்கும்போது இன்றைய தமிழ் இலக்கியம் சிறு கதையெனும் தளர் நடைப் பருவம் கடந்து காளைப் பருவத்தில் அடியெடுத்து வைத்து விட்டது என்ற மகிழ்ச்சியே உண்டாகிறது.

மரத்தில் லட்சக்கணக்கான புஷ்பங்கள் மலர்கின்றன. ஆனால் அவற்றில் எல்லாமா பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியாகின்றன! இல்லை; ஆயிரத்தில்—பதினாயிரத்தில் ஒரு மலர் தான் அந்தப் பாக்கியம் பெறுகின்றது. அதேபோல் சமீப காலத்தில் பல நாவல்கள் வெளியாகியிருந்தாலும் கற்றோர் இதயம் களிக்க வைக்கும் நாவல்கள், நன்றாகப் பழுத்த கனி போல் இனிக்கும் நாவல்களின் எண்ணிக்கை ஒரு சிலவே. அந்தச் சில நாவல்களில் திரு பி. எஸ். ராமையா அவர்களின் ''இனை விதைத்தவன்'' முதன்மை ஸ்தானம் வகிக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும்.

கதையை எடுத்துக்கொண்டால் சர்வசாதாரணம்தான். சடகோபன் என்ற கல்லூரி மாணவன் தன் இளமைத் துடிப்பால் கோதை என்ற ஏழைப் பெண்ணுக்குத் துரோகம் இழைத்து நடுத்தெருவில் விடுகிறான். அவளை ஆழ்வார் என்ற தபால்காரர் ஆதரித்து அவள் தாய்மையைக் காப்பாற்றுகிறார். கடைசியில் சடகோபன் இழைத்த துரோகம் அம்பலமாகிறது.

கதை என்று எடுத்துக் கொண்டால் இவ்வளவுதான். ஆனால் படிப்பவர்கள் கதையைப் பார்க்க மாட்டார்கள். வாழ்க்கையையே படம் பிடித்துக் காட்டுவதை உணர்வார்கள். கோதை என்ற அந்த அபலைப் பெண்ணின் தியாக வாழ்வோடு ஒன்றிக் கண்கள் கலங்கி

நிற்பார்கள். ஆழ்வார் என்ற அந்தத் தபால்காரரின் உயர்ந்த பண்பைக் கண்டு மெய் சிலிர்ப்பார்கள். மொத்தத்தில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தையும் நாம் எங்கேயோ சந்தித்துப் பேசிப் பழகிய அனுபவம் பெறுவார்கள்.

ஆசிரியர் இந்நூலுக்கு அளித்துள்ள முன்னுரையில், ''பெண் உள்ளத்தில் சுரக்கும் அன்புக்கும் பிறர் குற்றத்தை மறந்து மன்னிக்கும் அருளுக்கும், தன் அன்புக்கு உரியவர்களுக்காகத் தியாகம் செய்யும் ஆற்றலுக்கும் எல்லையே கிடையாது என்பதை நான் வாழ்க்கையில் நேருக்கு நேர் கண்டு வியந்து சிலிர்க்க வாய்த்தது. அந்த அனுபவத்தின் விளைவு தான் இந்தக் கதை'' என்கிறார். இது நூற்றுக்கு நூறு பங்கு உண்மை என்பதை இக் கதை மிக வெற்றிகரமாக நிரூபிக்கிறது!

ஆசிரியர்: பி. எஸ். ராமையா. பிரசுரம்: தமிழ்ப் பண்ணை, சென்னை–17. விலை ரூ. 6.00

மேடும் பள்ளமும்

ஏழை எளிய மக்களின் கஷ்ட நஷ்டங்களை அநுதாபத்தோடு நோக்கி, புகைப்படம் எடுப்பது போல் கதைகள் புனைவது ஓர் அரிய கலை. அக்கலையில் சிறந்து விளங்குகிறார் நீர்வை பொன்னையன். ஈழநாட்டு மக்களின் ஆசாபாசங்களை மிக அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார். இப் புத்தகத்தின் பதிப்புரையில், ''ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் தென்னிந்திய எழுத்தாளர்களுக்குக் குறைந்தவர்களல்ல என்பதற்கு நீர்வைப் பொன்னையனுடைய கதைத் தொகுதி ஓர் எடுத்துக் காட்டு!'' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இக் கூற்றின் உண்மையை நாம் சந்தேகிக்கவில்லை.

பிரசுரம்: மக்கள் பிரசுராலயம், 249, முதலாவது டிவிஷன், மருதானை, கொழும்பு –13. விலை: ரூ. 2.

இரங்கற்பா

ஆங்கிலக் கவிஞர் கிரே என்பவர் ஒரு நாள் மாலை மாதா கோவில் தோட்டத்துக்குச் சென்றார். அங்கேயிருந்த கல்லறைகளைக் கண்டார். அவர் சிந்தனை கிளர்ந்தது. மனித வாழ்வின் பல்வேறு அம்சங்கள் அவர் உள்ளத்தில் முட்டி மோதின. அவற்றை யெல்லாம் பாட்டாக வாத்தார். இந்தப் பாடல் ஆங்கில இலக்கியத்தில் மிக உன்னத ஸ்தானம் பெற்றுள்ளது. ஆங்கில நாட்டினர் அதிலுள்ள கருத்தழகை விட அதன் சொல்லாட்சிக்கும் சந்தத்துக்கும் அதனை வியந்து பாராட்டுவார்கள். ஆங்கில இலக்கியத்தில் நல்ல பயிற்சி பெற்ற இந்தியர்களும் இந்தப் பாடலை மிகவும் ரசிப்பார்கள்!

ஆனால் இப்பாடலுக்கு நேர் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும், விளக்கமுமாகச் சுமார் 180 பக்கங்கள் கொண்ட நூல் தமிழர்களுக்கு என்ன அவசியம் என்பது புரியவில்லை. கிரே காலத்தவர் யார், அந்தக் காலத்தில் பிரிட்டனில் நிலவிய சூழ்நிலை ஆகிய விவரங்கள் எல்லாம் தமிழில் தரப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு விஷயம் புரிகிறது. இந்திய நாட்டில் சென்ற தலைமுறையில் ஆங்கில இலக்கியங்களை எவ்வளவு ஆழ்ந்து பயின்றார்கள் என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

தமிழாக்கம்: நீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை. விற்பனை உரிமை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், சென்னை – 1. விலை ரூ. 3.50.

கீதப்பிரபந்தமாலை

சம்பிரதாயமான முறையில் கர்நாடக சங்கீதத்தைக் கற்க விரும்புவோர்க்கு இந் நூல் மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும். ஸ்வராவளி, ஜண்டை வரிசை, அலங்காரங்களுக்குப் பின்னும், கிருதிகள், ராகங்கள், பல்லவி முதலியவற்றுக்கு முன்னும் வித்யார்த்திகள் அவசியமாக அப்பியாசம் செய்ய வேண்டியவை கீதங்களும், வர்ணங்களும். இவற்றில் பலவகை உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் அம்சத்தில் சாதகருக்கு இசை நுட்பங்களை விளக்கி வைக்கும். இந்நூலில் மூன்று ஸஞ்சாரி கீதங்கள், ஆறு லட்சண கீதங்கள், மூன்று கீதப்ரபந்தங்கள், ஐந்து கைவாரப் பிரபந்தங்கள், ஆறு ஜதி ஸ்வரங்கள் ஆகியவற்றுடன் பன்னிரண்டு தான வர்ணங்களும், நான்கு பத வர்ணங்களும் மிக அபூர்வமான ஒரு தரு வர்ணமும், சுத்தமாக அச்சிட்டு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் பல புதியவை. தியாகய்யரின் காலத்துக்கு முன்னாலேயே வழக்கிலிருந்தவை எனச் சொல்லப்படுகிறது. இப்போது சஞ்சாரத்தில் அதிகமாக இல்லை. அச்சில் வெளி வருவது இதுதான் முதல் தடவை என்று தெரிகிறது. இவற்றை ஹரிகேசநல்லூர் முத்தையா பாகவதர் தனது குருமுகமாகக் கற்று அப்பியாசம் செய்துவந்தாராம். இவைகளைத் தொகுத்து வீணை ஏ. சுப்பிரமணியம், இப்போது, புத்தக வடிவத்தில் சென்னை சங்கீத நாடக சங்கத்தின் உதவி கொண்டு வெளியிட்டுள்ளார். வர்ணங்களுடன் ஒன்பது அபூர்வ கிருதிகளும் ஸ்வர சாகித்யங்களுடன் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

கிடைக்குமிடம்: வீணை ஏ. சுப்பிரமணியம், 62, மூன்றாவது மெயின் ரோடு, கஸ்தூரிபா நகர், அடையாறு, சென்னை–20. விலை: ரூ. 3.

Easy Steps of Sanskrit (First Step)

நம்முடைய பண்பாட்டின் தனிச் சிறப்பை உணர வேண்டுமானால் ஓரளவு வடமொழி ஞானம் இன்றியமையாததாகும். துரதிர்ஷ்டவசமாக இன்றைய மும்மொழிக் கல்வித் திட்டத்திலும்கூட சம்ஸ்கிருதத்துக்கு மாற்றாந் தாய் மனப்பான்மைதான் காட்டப்படுகிறது. எனவே பள்ளியிலன்றித் தாமாக வடமொழி கற்க வாய்ப்பளிக்கும் உயரிய சுபோதினி நூல்கள் மிகவும் வரவேற்க வேண்டியனவாகும். இம்முறையில் ஸ்ரீ பி. பி. காமத் அவர்களின் சுபோத சம்ஸ்கிருதம் நம் பாராட்டுக்குரியதாகிறது.

பல மொழிகளில் வெளியான இந்நூலின் தமிழ்ப் பதிப்பு மனத்தைக்கவர்கிறது. எளிய முறையில் சிறுகச் சிறுக வடமொழியைக் கற்க வசதி அளிக்கிறது. மேலும் அம்மொழியைக் கற்றுத் தேற வேண்டும் என்ற ஆசையைத் தூண்டுகிறது. அச்சுப் பிழைகளை மட்டும் அடுத்தபதிப்பில் அவசியம் தவிர்க்கவேண்டும்.

வெளியிட்டவர்: பி. பி. காமத்; சாரஸ்வத் பிராமண காலனி, 433-11 ஸோமவார் பேட், பூனா–2.

Printed & Published by R Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at the Kalki Press, Kilpauk, Madras-10. Managing Editor, T Sadasivam.

REGISTERED No. M. 4392
Registered as a Newspaper in Ceylon

